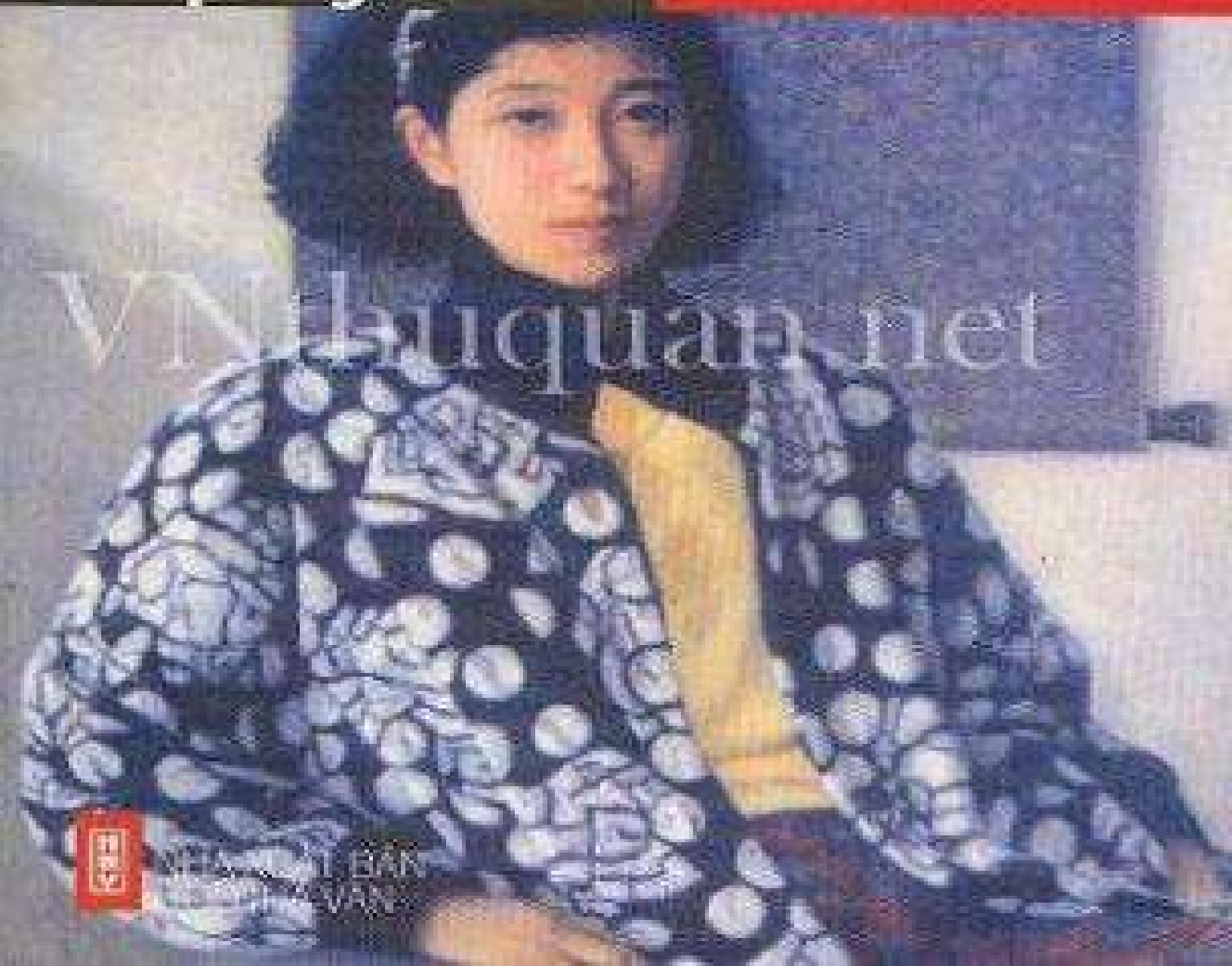

vẫn về
bên anh

quỳnh dao

TRƯỜNG QUỐC NHÌ
dịch

vuiquang.net

TRƯỜNG QUỐC NHÌ

Vẫn Ở Bên Anh

Quỳnh Giao

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

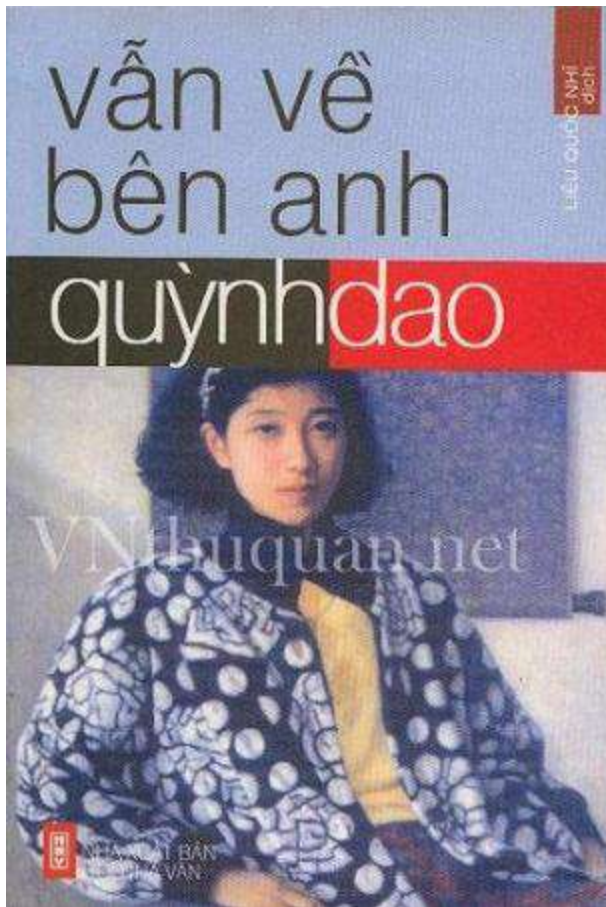
[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương kết](#)

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 1

Chuyện xảy ra vào năm truyền thống thứ hai, đời nhà Thanh, cuối thời Mãn Thanh.

Tại ngoại ô thành phố Bắc Kinh.

Tuyết rơi dày tạc thành một lớp trắng dày trên đồng cỏ, gió thổi như cắt da. Những cánh hoa tuyết to bay đặc bầu trời. Núi rùng xa xa phủ kín một tấm áo choàng màu trắng.

Ngoài giá tuyết ra, đồng cỏ hoang vắng im lìm, chẳng có gì cả. Đột nhiên có tiếng “Lộc cộc! Lộc cộc!”, rồi một chiếc xe ngựa cũ kỹ, kéo bởi đôi ngựa gầy xuất hiện. Gã xa phu phải vừa quất roi trong gió vừa hét:

- Nhanh lên! Nhanh lên! Nào, nào!

Trong xe, Tuyết Hà ngồi tựa bên A Mông.

Cả hai đều mặc áo vải thô màu xanh. Trong cái xóc dữ dội của xe, họ căng thẳng và mệt mỏi.

- Tuyết Hà, em có lạnh không?

A Mông cúi nhìn xuống, ánh mắt chăm sóc. Chàng kéo cao tấm chăn bông phủ lên tấm thân đang run rẩy của Tuyết Hà.

- Anh xin lỗi em nhé! Bắt em phải chịu khổ thế này với anh thật không phải, nhưng mà gắng lên đi em. Đi càng xa càng tốt, càng an toàn hơn, chỉ cần đến được Thiên Tân... lên được tàu, là xem như chúng ta được hoàn toàn tự do. Em hiểu chứ?

Cánh tay của chàng vòng qua ghì lấy vai Hà, với giọng tha thiết, yêu quý, A Mông lại tiếp:

- Anh rồi sẽ cố gắng đền bù cho em bằng những tháng ngày còn lại. Tình yêu của em dành cho anh quá tuyệt vời.. Anh không thể không bù đắp lại những thiệt thòi mà em phải gánh chịu.

Tuyệt Hà xúc động nắm lấy tay A Mông:

- Tại sao anh lại nói như vậy? Bù đắp cái gì? Chúng ta dù sao cũng đã là vợ chồng, anh là chồng của em và em là vợ của anh, thì em phải có bổn phận theo anh. Dù là chân trời hay góc bể.

Vâng, họ là vợ chồng.

Hôm ấy, bên chái điện thờ của chùa Ngoa Phật Tự, đôi nam nữ không có lệnh của mẹ cha, không có mai mối, người chứng, không có kiệu hoa, áo mào, không có pháo nổ mịt mù và đoàn người đưa rước dâu, chỉ có hai tấm lòng thành với tình yêu tha thiết, họ đã phủ phục trước tượng Phật.

A Mông thắp hương khấn:

- Con là Cố A Mông nay xin được cưới Tuyết Hà làm vợ. Trên có trời, dưới có đất, Thánh thần chứng minh, con nguyện suốt đời sống chết có nhau.

Tuyết Hà cũng khấn, có điều nàng cố ý không đọc họ của mình.

Sau đấy cả hai dập đầu bái trời đất, bái Phật, rồi phu thê giao bái.

Làm xong thủ tục, cả hai nhìn nhau với ánh mắt say đắm pha lẫn với lo âu. A Mông nắm lấy tay Tuyết Hà, cảm động nói:

- Từ đây về sau sẽ không có sự phân biệt giữa hai dân tộc Hán và Mãn Thanh. Cũng không có sự chia cách giữa Quận chúa với dân thường. Giữa hai ta chỉ có tình chồng vợ.

Vâng, chỉ có sự phân biệt chồng và vợ thôi. Hai đứa bé quen nhau từ nhỏ, lại lớn lên trong hai môi trường khác nhau... A Mông với Tuyết Hà... Bây giờ chỉ bằng những lời thề đơn giản, họ đã xóa hết đẳng cấp. Họ chỉ biết đến tình yêu.

Chiếc xe ngựa đột ngột ngừng lại.

Tuyết Hà giật mình, nàng sợ hãi hỏi:

- Sao lại ngừng xe? Tại sao lại ngừng xe?

- Chẳng có gì đâu, A Mông vội trấn an – Có thể là đã đến trạm... Xa phu sợ mấy con ngựa không có sức chạy, nên tạm ngừng kiểm cỏ khô cho nó, thôi mình cũng nên nghỉ một chút. Em có cần xuống xe một chút cho thoải mái không?

- Thôi không cần.

Tuyết Hà nói. Nàng có vẻ lo lắng. Tại sao phải dừng xe? Không phải là rời khỏi đây càng nhanh càng tốt ư? Linh tính báo cho Tuyết Hà thấy càng chậm càng không tốt, nhưng nàng chỉ nói:

- Thôi, em ngồi trong xe chờ được rồi.

- Vậy thì, để anh vào quán kiểm món gì nóng mang ra, em cũng cần phải ăn cái gì một chút chứ?

A Mông nói và không đợi Tuyết Hà đồng ý. Chàng nhảy xuống xe, đi thẳng vào cái quán cóc.

Tuyết Hà ngồi trong xe mà cứ thấp thỏm, nàng kéo tấm chăn qua một bên, vén màn cửa nhìn ra ngoài.. xa xa.. tuyết rơi... Nhưng tại sao tuyết lại cuốn lên như gió cuộn. Có cả bụi mù. Không lẽ mây đen sa gần mặt đất. Rồi Tuyết Hà lại nghe có tiếng ầm ầm. Nàng chăm chú nhìn và chột lo lắng, tim đập nhanh trong lồng ngực.

A Mông đã mang bát thức ăn nóng bốc khói ra.

- Có cháo nóng này. Cả hai cái bánh chiên nữa.

A Mông nói, nhưng Tuyết Hà run rẩy giục:

- Anh Mông, anh hãy lên xe, lên nhanh đi!

A Mông hướng mắt về Tuyết Hà chỉ. Chàng đã thấy rõ – Một đội binh mã đang rầm rập kéo tới.

- Chú xa phu – xa phu! A Mông buông cả tô cháo nóng rơi xuống đất – Chú ra nhanh, chúng ta phải đi ngay.

Người xa phu chưa ra, trong khi đoàn người ngựa thì càng lúc càng tới gần.

Tuyết Hà tái mặt, vội đẩy mạnh A Mông.

- A Mông, anh hãy chạy nhanh đi, trốn nhanh đi. Cha em... Ông ấy đã đuổi kịp... Ông ấy sẽ không tha cho anh đâu... Anh hãy chạy về phía núi... nhanh lên! Nhanh lên... trốn đi anh!

- Không được. A Mông nói lớn – chúng ta đã thề trước đất trời. Sống cùng sống, chết cùng chết. Anh không muốn ta lại xa nhau.

A Mông nói xong, phóng ngay lên chỗ xa phu ngồi. Chàng kéo thẳng dây cương, vút roi xuống. Hai con ngựa ồm lồng lên rồi tung vó. Chiếc xe chạy trở tới. Xa phu nghe tiếng ngựa hí vội chạy ra, thấy cảnh đó chú hốt hải la to:

- Ồ! Ồ! Ông bạn trẻ... Ông quay lại đi... Tại sao lại chiếm đoạt ngựa và xe của tôi chứ?

A Mông bây giờ không còn để ý đến điều gì khác. Bằng mọi giá phải thoát nhanh. Chàng vung roi lên. Hai con ngựa sợ hãi tung vó. Tuyết Hà ngồi trong xe, hai tay bầu chặt vào thành xe, căng thẳng quay đầu nhìn lại. Đám người ngựa càng lúc càng đuổi tới gần... Gần đến độ Tuyết Hà trông thấy rõ người dẫn đầu. Chính là cha nàng - Di Thân Vương. Trên con tuần mã Mông Cổ to lớn ông ta đang vút ngựa phi tới.

Tuyết Hà hét lên:

- Anh Mông ơi, không kịp rồi! Anh Mông!

Nàng cũng nghe tiếng thét của cha phía sau vọng lại:

- Đuổi theo mau! Bắt chiếc xe ngựa kia lại!

Khoảng cách của hai bên càng lúc càng gần. Cuối cùng, bốn con ngựa chiến cũng vượt qua được xe ngựa. Mấy tay đại hán tung người nhảy qua, ghì được xe ngựa của Tuyết Hà lại.

Tuyết Hà mở to mắt. Trái tim đập mạnh.

“Cốp!” cánh cửa xe bị đẩy mạnh, rơi cả xuống đất. Tuyết Hà tái mặt, ngược lên, chạm ngay ánh mắt giận dữ của cha. Nàng run rẩy gọi:

- Cha!

Tối hôm ấy trong Di Thân Vương phủ đèn đuốc sáng choang.

Thị vệ đứng bốn phía, vũ trang đầy đủ, canh phòng nghiêm ngặt, ngay cả a hoàn, đầy tớ đều không được léo hánh đến Đại sảnh.

Đứng giữa phòng là Vương Gia, vóc dáng uy nghi.

Trước mặt người: Tuyết Hà, A Mông và bà vú - Cũng là mẹ ruột của A Mông đang phủ phục dưới đất.

Tuyết Hà trong bộ áo vải thô, người xanh xao gầy yếu, A Mông tuy có vẻ sợ hãi nhưng vẫn còn phong độ hiên ngang của người trẻ tuổi. Vú Châu, mẹ của A Mông thì với tuổi già, với cá ý thức tội lỗi, bà hiểu điều gì đang chờ đợi. Cái thế giới này mà có tận thế thì cũng hãn không khủng khiếp bằng cái tình thế này. Trời ơi, cái thằng con trai duy nhất của bà, lại dám cả gan đưa con gái duy nhất của Thân Vương chạy trốn. Đại tội chứ nào phải chơi. Không những là tru di tam tộc mà đến cửu tộc.

Mẹ ruột của Tuyết Hà - Bà Tịnh Nhu Phước Tấn, đứng cạnh Thân Vương như đứng bên lửa. Phải làm sao đây? Làm sao đây? Bà nhìn xuống đứa con gái trong bộ áo vải thô. Tuyết Hà đây ư? Con gái của bà đây ư? Một Quận chúa? Con gái cưng duy nhất của Thân Vương... Trời ơi! Con bé chỉ mới mười bảy tuổi... sao lại có thể hành động như vậy? Một chuyện tà trời...

Trong phòng có những năm người. Mà không khí lại lặng ngắt.

Đột nhiên, “soạt!” Vương Gia tuốt trường kiếm ra.

Kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ, bốn người còn lại giật mình. Sát khí đặng đặng Vương Gia trừng mắt nhìn A Mông.

Ông nghiêng răng.

- Cỗ A Mông. Hôm nay mà ta có chặt người ra làm trăm mảnh, cũng chưa hả giận. Tại sao người mới có bấy lớn mà lại to gan lớn mật thế?

A Mông chưa kịp nói, thì vú Châu đã chồm tới trước mặt Vương Gia.

Người dập đầu, nước mắt ràn rụa, run rẩy nói:

- Xin Vương Gia hãy mở lượng hải hà, xin người tha mạng. A Mông đưa Quận chúa trốn đi, đó là tội đáng chết. Nhưng mà xin người hãy nghĩ đến công lao đã hầu hạ trong Vương phủ này hơn mười năm của tôi mà tha chết cho nó. Vương Gia! Vương Gia!

Bà tiếp tục dập đầu và khóc không thành tiếng.

- Nhà họ Cố chúng tôi chỉ có một A Mông là trai. Tôi van ngài. Xin ngài rộng lượng để họ Cố không tuyệt tự. Nếu ngài vẫn có ý giết thì hãy giết tôi. Lỗi tại tôi không biết dạy con... mới để cho A Mông gây họa thế này.

- Đứng! A Mông đang quỳ chột ngẩng đầu lên nói – Chuyện này hoàn toàn không liên hệ đến mẹ tôi, người không biết gì cả. Xin Vương Gia hãy tha cho mẹ. Tất cả tội lỗi tôi xin gánh hết.

- Mà còn dám to tiếng nữa ư? Vương gia giận dữ nhìn A Mông – Mà dám dụ dỗ Quận chúa khiến cho Di Thân Vương phủ này bị mang nhục... Vậy thì cả hai mẹ con mà đều không một ai được tha cả.

Vương Gia vung kiếm lên. Bà Phước Tấn sợ hãi nói:

- Vương Gia, xin người hãy thương tình!

Và như quên cả nguy hiểm, bà bước tới giữ lấy tay chồng:

- Bà ngăn cản tôi làm gì? Vương Gia đẩy phu nhân qua một bên, quát:

- Nó đã làm Tuyết Hà bị thất tiết. Nếu cái tin này loan truyền ra ngoài, nhà họ La mà biết được thì làm sao... Bà quên là mùa đông năm tới này Tuyết Hà sẽ là dâu nhà họ La à?

Vương Gia càng nói càng giận dữ, người vung kiếm lên chĩa thẳng về phía A Mông. Tuyết Hà sợ hãi chồm qua ôm lấy A Mông làm Vương Gia phải hồi kiếm. Phước Tấn phu nhân, vú Châu và A Mông cũng hét lên. Vương Gia tuy hành động nhanh như vậy, nhưng cũng làm rách một đường dài áo bông của Tuyết Hà.

Tuyết Hà ngẩng lên, nói với cha:

- Nếu cha định giết A Mông, thì hãy giết con trước đi!

Vương Gia vừa tức vừa giận, người vung tay lên cho Tuyết Hà một cái tát nảy lửa.

- Đồ vô liêm sỉ, tức chết đi được.

- Vương Gia, A Mông đau khổ nói – Tất cả những lỗi lầm, đều do con gây ra cả, Tuyết Hà không có tội gì hết.

- Vương Gia! Vương Gia. Phước Tấn phu nhân cũng nắm lấy tay áo Di Thân Vương khóc – Ngài muốn giết Tuyết Hà thì hãy giết thiếp trước đi.

- Vương Gia ơi! Vú Châu dập đầu quỳ lạy – Vương Gia hãy để tôi gánh hết tội lỗi... tôi năm nay đã bốn mươi lăm rồi, có chết cũng không tiếc. Còn Quận chúa và A Mông chúng còn trẻ quá...

- Thôi đủ rồi! Di Thân Vương hét – Mọi người im hết đi cho.

Tất cả im bật. Vương gia chăm chăm nhìn A Mông, mắt chưa hả giận. Tuyết Hà thấy thái độ của cha, sợ hãi. Nàng lồm cồm ngồi dậy, đến bên cha, nắm lấy đốc kiếm của người van xin:

- Cha ơi! Cha nghe con nói này... cha có biết không... con và anh A Mông đã thành hôn nhau rồi...

Vương Gia giận dữ:

- Nói bậy!

- Thật đấy cha ơi. Tuyết Hà nói – chúng con đã bái trời bái đất ở Ngọa Phật Tự. Có cả Phật chứng giám... Chúng con muốn lấy nhau thật tình mà... Có thể cha không chấp nhận cuộc hôn nhân này. Nhưng với chúng con, những lời thề nguyện kia nó quan trọng hơn cả một lễ cưới. A Mông... là chồng con trong suốt cuộc đời này.

- Láo! Vương Gia càng giận dữ hơn – Con có điên không? Con là dòng

dôi hoàng tộc... Xuất thân là một quận chúa... Làm sao có thể thành hôn với một thằng hạ nhân? Con đã bị nó lường gạt dụ dỗ... Không lẽ con chịu làm hạ dân à?

- Không, không phải như vậy. Tuyết Hà biện minh – Anh ấy không phải là hạ dân. Anh ấy là chồng của con. Cha, mẹ! Cha mẹ cũng là người bằng xương bằng thịt cơ mà? Không lẽ cha mẹ không xúc động? Hãy thương lấy chúng con! Hãy tác thành cho chúng con... Cha mẹ không thể làm khác hơn, con không thể làm dâu nhà họ La được nữa, bởi vì... Tuyết Hà ngưng lại một chút rồi thu hết can đảm nói:

- Bởi vì con đã có con với A Mông.

“Rõn!”. Cây trường kiếm trên tay Vương Gia rơi xuống đất, người lùi ra sau, ngã phịch xuống ghế, trừng mắt nhìn Tuyết Hà. Phước Tấn phu nhân và vú Châu cũng ở trong cảnh tương tự. Một lúc sau Vương Gia mới đứng lên, hét lớn:

- Bay đâu? Quân sĩ đâu, mang mẹ con vú Châu này nhốt vào ngục tối cho tao. Còn Phi Thúy, Thu Thường, cô Lan... Mấy người mang Tuyết Hà về phòng riêng của nó, nhớ canh chừng chặt chẽ, không để nó rời phòng nửa bước nhé!

Tuyết Hà đã khóc suốt đêm, đến sáng nước mắt gần cạn, nàng mệt mỏi nằm đây, Thu Thường và cô Lan canh ngoài cửa. Phi Thúy thì ngồi ở cạnh giường, vừa chăm sóc vừa an ủi chủ nhân:

- Quận chúa ơi! Chuyện đã đến nước này. Quận chúa nên nghĩ lại. Đế Vương Gia giận dữ chỉ có hại cho mẹ con vú Châu thôi... Bây giờ Quận chúa mềm dẻo một chút... thế nào để vú Châu và A Mông toàn mạng... Cái đó mới quan trọng.

Tuyết Hà rồi bời vừa khóc vừa nói:

- Phi Thúy nói đúng... Tôi cũng biết như vậy... nhưng mà làm sao đây? Làm thế nào để bảo toàn cho anh A Mông và vú Châu chứ?

- Quận chúa phải cầu viện Phước Tấn phu nhân vậy!

- Ra khỏi cửa không được làm sao cầu viện mẹ được chứ? Tuyết Hà nói, rồi nghĩ ngợi, chợt nàng nắm lấy tay Phi Thúy – Đúng rồi, Phi Thúy... Em hãy đi mời mẹ tôi đến đây. Hãy thuyết phục bà ấy. Dù gì tình máu mủ... Mẹ sẽ đến, sẽ tìm cách cứu giúp tôi!

Tuyết Hà vừa dứt lời, thì cửa phòng xịch mở.

Trước mặt là Vương Gia và Phước Tấn phu nhân. Hai người có vẻ nghiêm khắc. Sau người là một lão bà, đang bưng một chén thuốc nóng bốc khói bước theo.

Tuyết Hà nhìn qua, biết là chuyện gì sắp xảy đến.

- Không!

Tuyết Hà hét và nhảy xuống giường. Nàng định tìm đường chạy trốn.

Vương Gia hét:

- Bay đâu giữ nó lại!

Và ông nhanh chân bước tới, lấy then cài cửa cẩn thận, rồi ra lệnh:

- Đổ thuốc vào mồm nó!

Thu Thường và cô Lan hai người kè hai bên Tuyết Hà, bà lão chậm rãi bưng chén thuốc đến.

- Thuốc này công hiệu lắm, uống vào trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ là thai sẽ bị trục ra. Không đau đớn gì cả, hãy tin tôi...

- Đứng! Đứng! Đứng! Tuyết Hà vật vã hét – Cha ơi, mẹ ơi. Hãy cho con giữ lấy bào thai này... Mẹ... Con yêu anh ấy... Con...

Phước Tấn phu nhân run rẩy. Lệ đã nhòa mắt bà.

- Con ngoan nào... Con phải biết là vì danh dự của con... ta không thể làm khác được.

- Hãy kéo cho đầu nó ngẩng cao lên.

Vương Gia lại ra lệnh, khi trông thấy Thu Thường và cô Lan không khống chế được Tuyết Hà. Người bực dọc bước tới một tay nâng cằm của Tuyết Hà lên, tay khác đỡ lấy chén thuốc trong tay bà lão. Ông đổ thẳng vào mồm Hà:

- Uống nào! Uống vào nào!

Tuyết Hà mím môi, cương quyết không cho thuốc vào miệng. Thuốc chảy ra ướt cả cổ và ngực nàng. Vương Gia giận dữ, lại ra lệnh:

- Phi Thúy đâu, hãy cạy miệng nó ra cho tao.

- Vâng.

Phi Thúy vội vã bước tới, cố giữ cho miệng Tuyết Hà mở, nhưng khi Vương Gia rót thuốc vào nàng lại buông tay, làm thuốc tràn ra ngoài. Cái lắc mạnh của Tuyết Hà làm chén thuốc trong tay Vương Gia rơi xuống đất vỡ tan. Người giận dữ:

- Phỉ Thúy! Mi cả gan thật!

Phỉ Thúy sụp xuống, nước mắt chảy dài:

- Nô tì đáng tội chết, nhưng đại nhân thông cảm từ nhỏ tôi đã sống bên cạnh Quận chúa nên không nỡ. Nô tì không thể cứng rắn được...

Vương Gia hất hàm về phía bà lão ra lệnh:

- Nấu một chén thuốc khác nhanh lên.

- Đừng đi! Tuyết Hà nói lớn khiến mọi người quay sang. Tuyết Hà ngời đầy mặt xanh tái – Khởi phí sức như vậy. Tôi tự kết liễu đời mình là không phiền ai hết.

Và Tuyết Hà cúi xuống, chụp lấy mảnh chén vỡ đưa lên cườm tay. Nhưng Phỉ Thúy đã nhanh tay chụp lấy.

- Quận chúa!

- Tuyết Hà con! Phước Tấn phu nhân hét lên.

Mọi người đổ xô đến chụp lấy tay của nàng. Mảnh chén vỡ đã được ném đi xa. Tuyết Hà không hành động được, nàng đứng bật dậy đẩy đám đông qua một bên, rồi chạy đến bên cửa sổ đã khóa kín.

- Tuyết Hà! Vương Gia vừa giận vừa đau xót đứng chặn ngay cửa, ông hỏi – Con định làm gì thế? Đã gây nên họa còn không tìm cách giải quyết. Con định thế nào?

Tuyết Hà phủ phục trước Vương Gia:

- Xin cha hãy cho con được đi theo A Mông. Cha giết A Mông, hoặc giết con của con, thì con cũng không sống. Chỉ có cách là cha tác thành cho chúng con. Hoặc cho chúng con đi đến một nơi thật xa, thật xa nào đấy không ai biết đến.

- Im mồm! Vương Gia trừng mắt nhìn Tuyết Hà, ông gằn từng tiếng một – Cha đã hứa gả con cho nhà họ La. Cuộc hôn nhân này không phải riêng cá nhân con, mà là sự kết hợp của hai gia tộc. Cha đã quyết định, sang năm con phải là dâu của nhà họ La. Con đừng hòng chết được. Chuyện đó không dễ đâu.

Vương gia nói xong, phất tay áo bỏ đi mặc cho Tuyết Hà ngồi đấy với trái tim đau khổ.

Nửa khuya, Phước Tấn phu nhân vào phòng của Tuyết Hà, bà cho bọn nô tỳ lui ra. Ngồi bên giường nắm lấy tay con gái, bà nói:

- Tuyết Hà, mẹ đã thuyết phục được cha con. Cha mẹ đồng ý là không bắt con phải phá thai nữa.

Tuyết Hà ngỡ ngàng nhìn mẹ, nàng có vẻ nghi ngờ, trong khi Phước Tấn phu nhân tiếp:

- Đồng thời cha cũng đồng ý miễn tội chết cho hai mẹ con vú Châu.

- Mẹ! Tuyệt Hà nhìn mẹ với ánh mắt biết ơn. Con biết là thế nào mẹ cũng thương con, mẹ sẽ giúp con, cứu con mà...

- Nhưng mà... Tội chết thì có thể tha được nhưng tội sống thì không chức giảm.

Tuyệt Hà tái mặt.

- Mẹ! Thế là thế nào?

- Vú Châu sẽ bị đuổi ra khỏi Vương phủ. Còn Cố A Mông thì phải bị đày ra biên cương làm khổ sai.

Tuyệt Hà bàng hoàng nhìn mẹ. Phước Tân phu nhân an ủi.

- Tuyệt Hà. Con biết tính của cha con đấy. Lúc nhỏ, con làm điều gì sai cha còn có thể tha thứ, nhưng lần này chuyện nghiêm trọng quá. Cha con không trừng phạt con là tốt rồi nhưng cũng không tha dễ dàng cho A Mông.

Con phải hiểu rõ điều ấy, đừng để cha con bực mình nữa, nếu con mà làm gì sai trái nữa, thì A Mông chỉ có nước chết.

Tuyết Hà nhìn mẹ, yên lặng. Phu nhân tiếp:

- Vì vậy con đừng nghĩ là A Mông bị đẩy ra biên cương là quá nặng. Được tha tội chết đã là một sự khoan dung lắm rồi. Nhưng muốn được thế, con phải đáp ứng ba điều kiện sau đây.

- Còn ba điều kiện nữa à?

- Đương nhiên là phải có. Phước tấn phu nhân chăm chú nhìn Tuyết Hà. Điều thứ nhất là con không được tìm cách tự sát nữa. Thứ hai khi đưa bé chào đời phải giao cho mẹ và tùy ý mẹ định đoạt. Thứ ba chuyện hôn nhân giữa con và nhà họ La vẫn tiến hành như đã định.

Tuyết Hà suy nghĩ rồi nói:

- Nếu con không tuân thủ thì sao?

Phước Tấn phu nhân sa sầm nét mặt, bà lấy trong người ra một dải lụa trắng.

- Nếu con không tuân theo, thì mẹ con mình sẽ nhờ dải lụa này để thoát khỏi mọi phiền hà.

Phước Tấn phu nhân ngẩng lên nhìn xà ngang nhà với những hoa văn sặc sỡ, tiếp:

- Nếu con thấy là phải xa A Mông và con của mình là một chuyện đau khổ thì mẹ cũng cho con biết là, mẹ mất con, cuộc sống cũng hết ý nghĩa. Mẹ về Vương phủ đây đã được mười tám năm, mẹ chỉ sinh duy nhất một mình con, con là nguồn sống của mẹ. Vì vậy nếu bây giờ mẹ mất con, mẹ rồi sẽ mất luôn cả cha con. Vậy thì, mẹ sống để làm gì nữa? Hai mẹ con ta cùng chết vậy. Rồi nước mắt chảy dài trên khuôn mặt Phước Tấn phu nhân, bà tiếp tục nói:

- Mẹ không muốn nhìn thấy con chết. Vậy thì để mẹ đi trước rồi con theo sau nhé.

Và Phước Tấn phu nhân treo dải lụa lên xà ngang. Tuyết Hà nhìn mẹ chột thấy căng thẳng, nàng nhoài tới chụp lấy dải lụa, vừa khóc vừa nói:

- Mẹ ơi! Mẹ, con tuy là đứa bất hiếu, nhưng con cũng không muốn mẹ phải chết. Mẹ nói đi, bây giờ con phải làm gì?

- Thì hãy làm theo lời mẹ. Bà Phước Tấn ôm Tuyết Hà khóc – Chỉ có cách đó mẹ con ta mới sống nổi. Con phải biết là sống mới giải quyết được mọi sự việc.

Tuyết Hà bàng hoàng:

- Mẹ! Nhưng mà... bây giờ con đã thất tiết, làm sao con còn về với nhà họ La được nữa?

- Chuyện đó để mẹ tính. Con khỏi phải quan tâm. Mẹ sẽ có cách che giấu cho con. Bọn a hoàn, tôi tớ trong nhà chúng cũng không muốn rước họa vào thân, đương nhiên chúng phải giữ kín.

Tuyết Hà bối rối nhìn mẹ. Nàng cảm thấy mình ở vào thế hoàn toàn bế tắc.

Muốn chết cũng không phải là dễ dàng, không những liên lụy đến A Mông, vú Châu, đứa con trong bụng mà còn liên lụy đến cả mẹ. Hà thấy rõ rồi và cuối cùng nói:

- Mẹ muốn con tuân thủ ba điều kiện đó thì mẹ phải...

- Phải thế nào?

- Phải cho con gặp A Mông lần cuối.

Bà Phước Tấn nhìn con nghĩ ngợi, rồi đứng dậy:

- Thôi được. Mẹ sẽ cho hai đứa gặp nhau.

*

Đêm thật khuya, khung cảnh thật vắng, bầu trời trăng sao mờ nhạt.

A Mông và Tuyết Hà được gặp nhau lần cuối cùng trong nhà nghỉ giữa vườn hoa.

Đám cận vệ đưa A Mông đến trong khi Tuyết Hà có bà Phước Tấn, Phi Thúy và cô Lan kèm theo. Hai người được ngồi đối diện nhau bên một bàn đá, họ nhìn nhau bằng cả cõi lòng tan nát.

Hoa tuyết rơi và gió không ngừng thổi, đêm thật lạnh.

- Anh Mông! Tuyết Hà lên tiếng – Em muốn hỏi anh một điều.

- Em cứ nói!

- Anh thấy em nên tiếp tục sống trong nỗi đau khổ hay là chấm dứt cuộc đời?

A Mông nhắm mắt lại suy nghĩ, một lúc sau chàng đau khổ nói:

- Em phải sống! Vì sống mới có hy vọng. Tuyết Hà, em hãy vì anh mà sống!

- Nhưng mà... Anh có biết sống là phải trả giá không?

- Biết chứ!

A Mông nói, chàng liếc nhanh về phía đám thị vệ đang đứng vây quanh. Không thể tâm sự nhiều.

- Thôi tới giờ rồi. Ta về thôi. Bà Phước Tấn kéo Tuyết Hà đứng dậy. – Nếu để chuyện này mà cha con biết được là chết cả lũ.

Đám thị vệ đã kéo A Mông rời khỏi vườn hoa. Tuyết Hà chỉ biết sững sờ nhìn theo. Nàng không quên lời cuối cùng của A Mông.

- Em cần biết là: *“Lá phong nhuộm sương lá phong đỏ, hoa mai gặp tuyết mới tỏa hương. Ngọc trong tuyết lúc nào cũng chịu được rét”* em ạ.

“Ngọc trong tuyết lúc nào cũng chịu được rét”, bất giác hai hàng lệ Tuyết Hà rơi xuống má. Đêm thật lạnh! Lệ gần như đông ngay thành tuyết. Anh Mông! Hà gọi thầm trong lòng – Em đã biết, em hiểu ý anh rồi. Từ đây về sau bất cứ tình huống nào, ngày tháng có gian khổ đến đâu, em sẽ vì anh, nghĩ đến anh mà chịu đựng được hết mọi thứ. Trời cao có mắt, rồi ngày nào đó, chúng ta lại sẽ gặp nhau.

Và từ đó, trong suốt quãng đời gian khổ còn lại, Tuyết Hà không bao giờ quên lời của A Mông *“Lá phong nhuộm sương lá phong đỏ, hoa mai gặp tuyết mới tỏa hương. Ngọc trong tuyết phải chịu được rét mới là ngọc”*.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 2

Nửa khuya ngày mười tháng sáu năm sau. Tuyết Hà lâm bồn. Đêm ấy Di Thân Vương phủ giới nghiêm cẩn mật. Trong phòng của Tuyết Hà, ngoài bà mẹ, bà Phước Tấn, và cô Lan ra, không ai khác, ngay a hoàn tâm phúc của Tuyết Hà là Phi Thúy cũng không được phép vào.

Hơn hai mươi bốn giờ đau bụng, Tuyết Hà mới sinh. Sự đau đớn làm người nàng lả đi. Bây giờ Tuyết Hà mới biết là niềm vui của cuộc sống bao giờ cũng bắt đầu từ nỗi đau tuyệt đỉnh. Cái đau tưởng chừng như chết đến nơi, nhưng Tuyết Hà đã không chết.

Sau cơn đau, Hà đã nghe thấy tiếng khóc.

- Oa! Oa! Oa! Oa!

Tiếng khóc của trẻ thơ. Không có âm thanh nào kỳ diệu như vậy. Người Tuyết Hà lả chả mờ hồi. Tuyết Hà đã chìa tay xin bà Phước Tấn:

- Mẹ! Cho con nhìn một chút đi! Mẹ! Con trai hay con gái vậy?

Bà Phước Tấn đã không trả lời, bà hạ lệnh cho mẹ đỡ đẻ:

- Mang nó đi.

- Vâng

Bà mẹ đỡ đẻ đáp và định mang đứa bé đi.

Tuyết Hà hoảng hốt:

- Mẹ! Mẹ! Ít ra mẹ phải cho con nhìn nó một lần chứ? Cho con nhìn một lần thôi!

- Không được! Muốn dứt phải dứt ngay từ đầu, con không nên nhìn thấy nó!

- Mẹ! Tuyết Hà quay lại, định nhảy xuống giường

- Mẹ đã từng làm mẹ, mẹ hiểu... Sao mẹ lại ác thế... Mẹ thương con, mẹ hãy cho con nhìn nó một lần thôi, rồi con sẽ không nhắc, không hỏi gì đến nó nữa. Mẹ!

Bà Phước Tấn mềm lòng.

- Thôi được, nhưng chỉ lần này thôi nhé!

Và bà quay sang bà mẹ:

- Mang nó trở lại đây.

Bà mẹ mang đứa bé lại gần giường, đưa ra cho Tuyết Hà. Tuyết Hà nhồm người dậy cố nhìn.

Đứa bé sơ sinh còn đỏ hồng, nhưng đôi mày đã có nét thanh tú, chiếc miệng nhỏ. Đôi mắt với những cọng lông mi dài. Chắc chắn là mắt nó phải đẹp. Tuyết Hà nghĩ, lớn lên hẳn phải giống A Mông lắm, nhưng nó là trai hay gái đây? Đứa bé bụ bẫm quá. Tuyết Hà đưa tay lên định vuốt lấy đôi chân nhỏ xíu nhưng bà Phước Tấn đã dậy tẩm chăn lại nói:

- Thôi đủ rồi! Mang đi đi!

Bà mẹ vội bế đứa bé đi, Tuyết Hà đau khổ, đưa tay lên:

- Cho con ngắm thêm chút nữa đi. Hãy cho con ngắm thêm một chút đi mẹ!

- Tuyết Hà! Bà Phước Tấn chụp lấy bàn tay con gái – Con nên biết là từ đây về sau, mãi mãi không bao giờ con gặp nó. Vậy tại sao không nghĩ là mình không có nó? Hỏi mà làm gì? Nhìn mà làm gì? Biết con trai hay con gái để làm gì? Ích lợi gì đâu?

Bà mẹ đã mang đứa bé đi. Tuyết Hà đau khổ, rã rời. Nàng nắm lấy tay mẹ, nghẹn ngào:

- Mẹ! Con đã làm theo ý mẹ. Con sẽ không hỏi han gì đứa bé. Trai hay gái mặc kệ, nhưng mẹ phải hứa với con một điều... là mẹ phải để cho nó sống. Mẹ không được giết nó. Mẹ có thể giao nó cho một người nào đó hoặc cho giáo hội hoặc cho nhà chùa nuôi dưỡng. Tóm lại nó phải sống. Mẹ hứa đi!

Bà Phước Tấn bàng hoàng nhìn con. Tuyết Hà rõ là thông minh. Con bé đã tiên liệu mọi thứ. Vương Gia là người cứng cỏi, người không muốn để lại bất cứ vết tích ô nhục nào.

- Mẹ! Con lạy mẹ! Con van xin mẹ mà!

Tuyết Hà thấy bà Phước Tấn đứng yên, sợ hãi tiếp:

- Mẹ hãy cứu lấy con của con. Dù gì nó cũng là dòng máu của con, nó là

cháu ngoại của mẹ cơ mà.

Bà Phước Tấn đứng bật dậy. Bà vội vã bước nhanh ra cửa

Từ đây, Tuyết Hà không biết gì đến đứa bé. Bà Phước Tấn cũng không nhắc đến. Vương Gia thì dĩ nhiên yên tâm. Chắc chắn đứa trẻ kia đã được “thanh lý” xong rồi.

Đứa con của Tuyết Hà, giống như người chồng ngày nào đã cùng Hà bái thiên địa trong Ngọa Phật Tự, thoát hiện rồi biến nhanh, chỉ để lại dấu ấn trong lòng nàng.

*

Mùa đông năm ấy một lễ cưới được tổ chức long trọng trong hoàng cung. Tuyết Hà lên kiệu hoa để về làm dâu nhà họ La như giao ước.

Lễ cưới lớn chưa từng có. Cung nữ với những chiếc áo sặc sỡ. Đám rước đứng dài hai bên đường. Những chiếc kiệu hoa sơn son thiếp vàng, những trái châu đầy màu sắc. Tuyết Hà trong chiếc áo thêu rực rỡ, đầu đội mào cô dâu, đầy châu ngọc, ngồi trên kiệu. Tiếng kèn, trống phen la inh trời. Tiếng pháo nổ không ngớt. Phỉ Thúy với tư cách a hoàn trung thành theo hầu chủ, cũng mặc áo mới thêu hoa đi cạnh kiệu. Từ đây về sau họ sẽ là người nhà họ La.

Cái không khí từng bừng đó mang lại cho mỗi người một ý nghĩa...

Lễ bái thiên địa, bái cao đường, phu thê giao bái, rồi động phòng.

Buổi tối, dưới ánh hồng lạp, đêm hoa chúc tủa ngát hương trầm.

Hôm ấy, La Chí Cang uống nhiều rượu, nhưng chưa say. Người thanh niên mười chín tuổi (lớn hơn cô dâu một tuổi), cảm thấy lòng lâng lâng niềm vui, sắp được làm chồng một Quận chúa, sắp là rể của Di Thân Vương.

Nhớ lại trước đó, khi đính hôn, mẹ Cang đã tìm cơ ghé qua Vương phủ, lúc về người đã khen không tiếc lời.

- Cô nàng Quận chúa đó ư? Mắt to, da như bông bười... đúng là một người đẹp, mẹ thấy đã hài lòng. Đó là chưa nói cô ấy ăn nói lại nhỏ nhẹ, lễ phép... Con nhà gia giáo chừng mực có khác.

Chí Cang ngay từ năm mười sáu đã biết sau này mình sẽ là chồng Quận chúa. Đây không phải lần đầu tiên nhà họ La thông gia với Vương quyền, ngay ông nội của chàng cũng đã từng cưới cô Quận chúa thứ mười một của Tịnh Thân Vương phủ.

Gia đình họ La và Vương thất có mối dây liên hệ mật thiết, chính vì vậy mà người họ La đã bao phen làm quan to trong triều. Nhờ vậy mà nội cố của Chí Cang mới dựng được một cơ nghiệp lớn ở Thừa Đức. Năm nào hè đến, ông cũng cùng Vua về điện mùa hè nghỉ ngơi, cùng Vua tiếp đón sứ thần nước ngoài.

Nhà họ La là một Vọng tộc, La Chí Cang từ nhỏ đã được giáo dục cả văn lẫn võ.

Chàng được dạy cưỡi ngựa, bắn cung, luyện đao, súng, binh pháp, văn thơ. Có điều Chí Cang thích học võ hơn văn. Người chàng vì vậy khỏe mạnh hơn bạn cùng lứa.

Năm Cang cưới vợ, triều Mãn Thanh đang hồi suy sụp. Nhưng đây là chuyện người lớn. Còn ở đây, Chí Cang vốn tuổi trẻ đầy sinh lực, vẫn ngập đầy lý tưởng, ước mơ.

Cái hạnh phúc lý tưởng đó tiếc thay lại biến mất khi Chí Cang cưới vợ. Bất hạnh đến, không biết có phải do Tuyết Hà mang lại không? Đêm hoa chúc hôm ấy... với sự hiện diện của phù dâu, Chí Cang đã hồi hộp mở mạng che mặt của cô vợ mới cưới.

Tuyết Hà ngồi đấy, yên lặng, mặt cúi xuống không nụ cười.

Nhưng... Cô dâu đẹp quá! Chí Cang thấy quả tim đập mạnh. Mẹ không dối, Quận chúa rõ tươi mát! Một nhan sắc tuyệt vời. Chí Cang muốn reo lên. Chàng ngẩn ra, trong khi các cô phù dâu mỉm cười dâng mâm rượu lên.

- Mời cô dâu chú rể nhấp chén giao bôi. Rồi họ cúi chào:

- Xin phép cho đám nô tì rút lui.

Họ ra ngoài, chỉ còn độc một a hoàn.

- Xin bái kiến La thiếu gia, con là Phi Thúy, theo hầu Quận chúa. Con cũng xin được ra ngoài.

Phi Thúy liếc nhanh về phía Tuyết Hà, rồi đi ra.

Tuyết Hà ngồi đấy, mồ hôi vã người, nàng len lén nhìn về phía Chí Cang, người thanh niên trẻ tuổi, đẹp trai, oai vệ. Chàng chưa hề biết gì, cái cười rạng rỡ sung sướng vô tư của chàng làm Tuyết Hà nhói đau. Đàn bà trung kiên không thể có hai chồng. Ta đã từng làm lễ bái Trời với A Mông, sao lại động phòng với Chí Cang chứ?

Bất giác Tuyết Hà đưa tay sờ vào cái túi thắt lưng, nàng nhớ lại lời dặn của mẹ nàng. Tuyết Hà liếc nhanh về phía giường. Trên tấm nệm nhung đỏ, có một khoảng vải màu trắng theo hình đôi uyên ương giỡn nước. Nàng hiểu, cái khoảng vải trắng kia được dùng làm gì? Đó chẳng qua chỉ để xác nhận cái trong trắng của cô dâu.

Ngọn hồng lạp bùng cháy, Chí Cang đang đặt tay lên vai Tuyết Hà. Hành động đó của Cang làm Tuyết Hà rùng mình. Khuôn mặt trẻ đang sung sướng. Không được! Ta không thể lừa dối.

Tuyết Hà chột bậm môi, nàng quyết định ngay, và vội quỳ xuống trước mặt Cang.

- Em làm sao vậy?

Chí Cang giật mình hỏi. Tuyết Hà run run đôi môi:

- Em xin lỗi. Nhưng em cần phải thú nhận với anh một điều.

- Điều gì?

Chí Cang lúng túng. Mẹ dâu có dạy là trong đêm tân hôn, cô dâu sẽ quỳ thế này đâu? Ngay lúc đó Tuyết Hà móc chiếc túi nhung trong thắt lưng ra.

- Đây là thứ mà mẹ đã chuẩn bị cho em. Bên trong có một chiếc lọ nhỏ. Tuyết Hà mở túi lấy chiếc lọ ra, tiếp – Chỉ cần bấm nhẹ là nắp lọ sẽ mở ra...

Chí Cang nghe Hà nói mà hoàn toàn không hiểu. Hà yên lặng, lại tiếp:

- Cái chất nước trong lọ này, nó hoàn toàn giống hệt như cái mà anh cần, nó sẽ chứng minh là ... em vẫn còn trinh.

Chí Cang bàng hoàng. Còn trinh? Điều này Cang biết. Trước khi lấy vợ, mẹ đã dặn. Chí Cang mở trừng mắt nhìn người vợ mới cưới.

- Em có thể yên lặng làm theo lời mẹ đã dặn. Có thể lựa lúc thích hợp, mở nắp lọ ra và mọi thứ sẽ đánh lừa được hết... Nhưng mà em không thể làm như vậy được. Em không muốn lừa dối anh, làm thế là bất trung...

Chí Cang đẩy Tuyết Hà qua một bên lớn tiếng:

- Em nói thế là thế nào?

- Em không giấu anh, em đã có chồng, có điều, cha mẹ em không đồng ý, đã ngăn cản chúng em...

Chí Cang đứng ngẩn ra như tượng đá. Có tiếng sét nổ lòng bùng trong đầu. Một sự kiện ngoài sức tưởng tượng của chàng. Người vợ mới cưới... Một Quận chúa, lại có thể như vậy được sao? Chợt nhiên Chí Cang chạy xông ra ngoài, chàng đi thẳng đến phòng cha mẹ hét lớn:

- Cha! Mẹ! Con không chấp nhận cuộc hôn nhân này. Con không muốn! Cha mẹ hại con, cha mẹ làm nhục cả đời con à?

*

Ngày tối hôm ấy, ông bà Vương gia được mời đến phủ họ La.

Trong tòa Đại sảnh, hồng lạp vẫn còn cháy đỏ, trên một chiếc bàn kê ở sát tường có một mảnh khăn vuông, trên đó có một gói vĩ nhung. Tuyết Hà quỳ bên cạnh.

Vương gia nhìn Tuyết Hà với ánh mắt giận dữ, rồi như không dẫn được ông bước tới đập mạnh Hà một cái, hét:

- Sớm biết thế này tao đã để cho mày chết đi cho rồi. Sống làm gì? Chỉ để nhục cho cha mẹ!

La đại nhân ngồi gằn đẫy, mặt lạnh như tiền:

- Vương gia này, ai cũng đã làm cha làm mẹ, ai cũng muốn con mình được phần tốt. Nhưng con gái Vương gia đã như vậy, sao lại đưa vào nhà chúng tôi? Có phải thiệt thòi cho chúng tôi quá không?

Wương gia đỏ mặt, người thấy xấu hổ vô cùng. Trong lúc đó Chí Cang bước đến nói với cha mẹ ruột:

- Cha mẹ! Con không muốn có một con vợ như vậy, hãy bảo Vương gia mang cô ta về. Con không cần thứ cặn bã đó đâu.

Tuyết Hà ngồi yên, không dám nhìn lên, nói:

- Con biết tội của con. Cha mẹ phân xử sao tùy ý.

- Phân xử à? Sao lại dùng từ nặng nề thế? La phu nhân nhìn Tuyết Hà cười. Chưa bao giờ bà thấy bị xúc phạm như vậy. Bà giận dữ nói – Cô đã dám thú thật cái xấu xa trong đêm hoa chúc, không phải cô tốt mà là cô đã có mưu đồ. Cô nghĩ là rồi khi giận dữ, chúng tôi sẽ trả cô về gia đình ư? Và như thế hợp với tính toán của cô? Để cô có thể sống với người tình danh không chính ngôn không thuận của mình mà không phải lo lắng gì nữa, phải không?

Tuyết Hà giật mình nhìn lên. Trong khi bà Phước Tấn nói:

- Chị thông gia, cái chuyện này nó làm cho cả hai gia đình ta đều xấu hổ. Thật ra lỗi tôi cả. Tôi không biết giáo dục con mới có chuyện này. Thôi thì... mẹ con của vú Châu dù gì đã bị chúng tôi đẩy ra biên ải, người ngoài cũng chưa ai biết, chị rộng lượng, chị hiểu cho, tôi có làm chuyện như vậy cũng bởi vì thương con.

La đại nhân cắt ngang:

- Bà Phước Tấn, bà biết chuyện Tuyết Hà vượt vòng lễ giáo là một chuyện xấu, vậy sao còn lừa gạt chúng tôi? Đẩy quả trứng thối đó cho chúng tôi gánh chứ?

Wương gia quay nhanh lại:

- Thôi được rồi. Tôi biết quý vị muốn gì. Tôi sẽ mang Tuyết Hà về là xong.

- Đâu dễ như vậy? La phu nhân nói. Tuyết Hà đã gả sang nhà họ La này thì

nó là người họ La, không ai được mang đi đâu hết.

Vương gia bối rối:

- Vậy thì quý vị định sao?

La phu nhân nghiêm chỉnh:

- Vương gia hãy nghĩ kỹ đi. Cái đám cưới sáng nay thế nào? Cả thành phố Bắc Kinh này ai cũng đều biết là nhà họ La và Di Thân Vương phủ đã kết thân. Từ Hoàng Đế cho đến hạ dân ai cũng trông thấy hôn lễ. Bây giờ không thể để dư luận bôi nhọ. Có thể Vương gia dễ dãi chấp nhận, nhưng chúng tôi thì không muốn chuyện đó xảy ra.

- Ý quý vị là sao?

- Tuyết Hà phải ở lại đây! La phu nhân lạnh lùng nói – Đã cử hành hôn lễ thì Tuyết Hà đã là dâu nhà họ La. Từ đây về sau yêu cầu quý vị đừng can thiệp vào. Riêng Tuyết Hà... La phu nhân bước tới trước Tuyết Hà, bà chăm chú nhìn cô dâu tội lỗi đang phủ phục trước mặt – Cô nghe tôi nói đây. Nhà họ La này có chứa cô, chỉ là chuyện bất đắc dĩ, cô làm chúng tôi nhục, đó là cái tội khó có thể tha thứ. Cô phải ở lại đây, từ đây về sau phải tuân theo sự sai bảo của chúng tôi.

Chí Cang không đồng ý bước tới hét:

- Không! Mẹ. Con kính tởm cô ấy, con không chấp nhận một người đàn bà thất tiết làm vợ, nhục lắm.

Lời của Chí Cang làm Tuyết Hà tái mặt, trong khi La đại nhân nói:

- Chí Cang, mẹ con nói đúng, nhà họ La chúng ta không thể bẽ mặt. Con không chấp nhận Tuyết Hà làm vợ thì cũng để cô ấy ở lại đây, riêng về thiệt thòi của con, cha mẹ sẽ đền bù. Sau nay con có thể cưới năm thê bảy thiếp cha mẹ cũng sẽ không có ý kiến gì đâu.

Vương gia nhìn Tuyết Hà thở dài, ông chột rùng mình. Linh cảm cho thấy, tương lai của Tuyết Hà quá tối tăm. La phu nhân vỗ vai Tuyết Hà bảo:

- Lại đây nào.

Tuyết Hà nhích người đến gần. La phu nhân tiến tới chiếc bàn nhỏ mở rộng mảnh khăn vuông ra. Bên trong là một thanh mã tấu sáng loáng.

- Bây giờ trước mặt cha mẹ ruột cô và người của ta, cô phải chặt đứt một lóng tay và thề từ đây đoạn tuyệt với quá khứ và giữ đúng phận dâu hiền vợ

thảo.

Bà Phước Tấn giật mình:

- Sao vậy? Tại sao phải chặt đứt tay. Thề không không được à?

Nhưng La đại nhân lạnh lùng:

- Đây là luật của nhà họ La. Quý vị cần biết, Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, nhập gia phải tùy tục.

Lời của ông bà họ La bén như lưỡi thanh mã tấu. Vương gia đành bất lực, Tuyết Hà nhìn thanh đao với đôi mắt mở to. Thôi thì chết vậy! Nàng nghĩ, chỉ cần thọc mũi dao kia vào lồng ngực là mọi chuyện sẽ xong tất. Nhưng rồi lời của A Mông lại như văng vẳng bên tai:

“Lá Phong nhuộm sương lá phong đỏ

Hoa Mai gặp tuyết mới tỏa hương”

Phải nhẫn nại, phải chịu đựng! Tuyết Hà cầm thanh mã tấu lên. Không! Ta không thể chết được! Nàng đứng thẳng người nói:

- Tuyết Hà xin lấy máu thề. Từ đây về sau nguyện làm dâu hiền vợ thảo, để chuộc lại lỗi lầm cũ.

Tuyết Hà nói xong, hạ nhanh lưỡi dao, một lóng tay văng ra. Tuyết Hà thấy đau buốt, nàng hét lên rồi không biết gì cả.

*

Chuyện chặt ngón tay của Tuyết Hà, mấy ngày liền sau đấy cứ mãi ám ảnh Chí Cang. Cái khuôn mặt tái xanh của Hà, đôi mắt mở to buồn buồn. Và nhất là cái thái độ gần như quyết liệt, dứt khoát của cô gái cho thấy Hà không phải yếu đuối. Sức mạnh nào khiến Hà hành động như vậy? Sức mạnh nào, Chí Cang không hiểu. Cang càng không hiểu hơn... Sao Hà lại dám thú nhận sự thất tiết của mình trong đêm tân hôn.

Tại sao Tuyết Hà làm như vậy? Đâu có ai bức mà khai? Chí Cang càng nghĩ càng không hiểu. Càng nghĩ thấy càng thua, thua nặng. Mà càng thấy mình kém thì càng giận. Cang thấy giận cái thành thật, cái can đảm tự thú... cái... đúng rồi. Tuyết Hà đã dựng lên những cái đó để Cang đừng đụng đến người nàng... Để Cang kinh tởm, đó là một hình thức tự bảo vệ... À...

Trên danh nghĩa Tuyết Hà đã là vợ. Nàng đã cố tránh né ta, phải chăng...

phải chăng là để... thủ tiết cho một người đàn ông khác? Chí Cang tự hỏi. Càng nghĩ Cang càng thấy giận.

Thế là một buổi tối, cách ngày cưới khoảng ba tháng, Chí Cang uống rượu say rồi xông vào phòng của Tuyết Hà.

- Thiếu gia! Phi Thúy đứng chặn trước giường Tuyết Hà hỏi – Thiếu gia định làm gì thế?

Chí Cang chụp lấy tay Phi Thúy đẩy ra ngoài:

- Mà hãy rút khỏi đây!

Tuyết Hà giật mình, lồm cồm ngồi dậy. Nàng lấy chân chặn trước ngực. Hành động đó càng khiến Chí Cang điên tiết. Chàng chụp lấy khăn ném qua một bên.

- Tao thù mày! Thù mày! Chí Cang vừa nói vừa chồm tới hét – Tại sao mày không sử dụng cái thủ thuật của mẹ mày? Tại sao mày lại nói thật cho tao biết? Cái thằng đàn ông kia là ai? Hãn hơn tao à? Tại sao mày lại tôn sùng hãn như vậy? Nói đi! Nói đi!

Chí Cang chụp lấy đôi vai Tuyết Hà lắc mạnh.

- Em xin lỗi. Tuyết Hà run rẩy nói – Anh hãy buông em ra, em biết em không phải với anh... Anh hãy coi em như một con tô tử.

- Mày không phải là tô tử, mày là vợ của tao.

- Đừng! Đừng! Tuyết Hà chống chọi - Anh đừng có...

“Bốp” Chí Cang giận dữ tát cho Hà một cái tát như trời giáng:

- Mày muốn thà làm đầy tớ... Mày không muốn làm vợ. Đúng không? Hử... không dễ dàng như vậy đâu. Tao không để cho mày toại nguyện đâu. Mày đã làm đảo lộn cuộc sống trong gia đình này, mày bóp chết niềm vui của tao. Tao thù mày, hận mày... Chưa bao giờ tao lại thấy giận, thấy thù ai như vậy. Tao phải hành hạ mày cho bã ghét.

Chí Cang vừa hét, vừa cưỡng đoạt. Tuyết Hà chỉ cắn răng, nàng chịu đựng mọi thứ... Nước mắt ràn rụa, nước mắt làm nhạt nhòa mọi thứ, chỉ còn một nỗi đau bất tận trong lòng.

*

Ngày hôm sau, Tuyết Hà cùng Phi Thúy đến Ngọa Phật Tử. Quý trước tượng Phật. Tuyết Hà đau khổ nói:

- Nam mô a di đà phật. Người là chứng nhân cho cuộc hôn nhân của con với A Mông. Nhưng người đã thấy đó, con không làm sao giữ tiết được cho chàng. Không những thế, từ đây về sau... có lẽ còn biết bao ngày đau khổ. Phật ơi! Người hãy giúp con. Hãy truyền đạt nỗi đau của con cho chàng biết. Xin người hãy giúp sức mạnh để con làm đúng theo lời chàng dặn. Cố nhịn nhục mà sống, vâng, chỉ có sống mới còn hy vọng. Rồi một ngày nào đó sẽ gặp lại nhau... Được gặp nhau là mãn nguyện rồi. Hãy nói với chàng, không bao giờ... sẽ không bao giờ con quên chàng.

Tuyết Hà vừa nói vừa khóc.

Phi Thúy quỳ bên cạnh, cũng không cầm được dòng lệ.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 3

Lá phong mấy lần thay lá, mai mấy lần nở hoa, ngày qua ngày, xuân đi thu đến, thời gian như nước chảy. Thoắt đấy mà đã tám năm.

Tám năm! Bao nhiêu vật đổi sao rời. Thời phong kiến Mãn Thanh cũng đã được thay bằng chế độ dân chủ lập hiến, rồi những hỗn loạn gần như nối tiếp nhau. Lúc thì Tổng thống Viên Thế Khải rồi Trương Huân, rồi Đoàn Kỳ Thụy, chính trường ngập đầy sóng gió. Nền dân chủ non yếu buổi đầu thật bấp bênh.

Nhưng có thể nào thì quyền lực Di Thân Vương cũng đã mất, cái duy nhất còn lại bây giờ là của cải. Chưa ai động đến. Vương Gia cho khép cổng Vương phủ lại, tháo bỏ tấm biển sơn son thiếp vàng trước Vương phủ. Bên ngoài thay đổi thật, nhưng phía sau đôi cổng lớn kia mọi thứ gần như giữ nguyên. A hoàn, tôi tớ, phục dịch, gia pháp còn đó, có khác chẳng là không còn cảnh tiền hô hậu ủng ngày xưa.

Với Tuyết Hà, tám năm qua là một khoảng đời lặn độn.

La đại nhân trong chuyển đổi chế độ, có lẽ vì buồn thời mà ngã bệnh là đời trong năm dân quốc thứ hai. Thế lực nhà họ La không còn như xưa. La phu nhân là người am hiểu thời thế vội bỏ hết cơ nghiệp ở Bắc Kinh lui về quê cũ ở Thừa Đức. Chí Cang cũng chuyển từ việc quan sang thương mại.

Nhờ vốn liếng làm ăn lớn, nhờ ruộng đất nhiều, nên chẳng mấy chốc

Chí Cang cũng tạo dựng lại được thanh thế. Chàng nắm hết ngành trà từ Bắc xuống Nam. Rồi còn dược liệu, da thú... cũng không ai cự lại.

Sự thành công của Chí Cang trên thương trường cũng không làm cuộc đời của Tuyết Hà khá hơn. Nàng vẫn là cây đinh trong mắt La phu nhân, vẫn là cái gai nhức nhối trong tim chồng.

Đến Thừa Đức, Chí Cang lại cưới thêm một bà vợ khác.

Thẩm Gia San – Một cô gái con nhà khuê các, có nét đẹp dịu dàng, đôn hậu. Vừa về nhà họ La là đã được La phu nhân xem như dâu hiền. Như không để Chí Cang thất vọng, qua năm sau, Gia San đã sinh cho Cang một mụn con trai – Ngọc Lâm, từ đó Tuyết Hà lui vào một góc khuất khiêm tốn.

Tuyết Hà không buồn tủi với vị trí mới của mình. Chẳng nghĩa lý gì. Chủ hay tớ cũng thế thôi, vì mục đích của cuộc đời là chờ đợi.

Nhưng ngày qua ngày, tháng năm trôi qua, hy vọng càng lúc như càng xa vời, mọi thứ đã thay đổi, phong kiến trở thành dân chủ. Bao triều đại đã trôi qua, nhưng con người mà ngày xưa bị đày, bây giờ ra sao? Còn sống hay đã chết? Phiêu bạt nơi nào?

Tuyết Hà như thường lệ, mừng một và rằm nào cũng đến chùa. Vẫn đốt nén nhang cầu phước cho A Mông. Nhưng biết A Mông còn sống hay đã chết? Chàng còn đó hay đã lập gia đình? Cuộc tình sôi nổi ngày nào như niêm kín với bụi thời gian. Cái làm cho Tuyết Hà đau khổ nhất, ngoài sự giày vò của Chí Cang, còn tiếng cười nói ngây thơ của bé Ngọc Lâm nữa. Nó làm Hà nghĩ đến đứa con của mình. Mới lọt lòng mẹ đã bị cách ly, nếu còn sống, bây giờ hẳn đã tám tuổi. Trai hay gái? Nó hiện sống ở đâu? Làm gì? Những bút rứt làm Tuyết Hà không yên ổn. Nhưng dù gì Hà vẫn tin tưởng,

chắc chắn nó hẳn còn sống. Mẹ nàng... là một người đôn hậu. Bà hẳn giữ lời.

Tám năm trôi qua... Ngay mẹ con ruột cũng ít có cơ hội gặp mặt. Từ Thừa Đức đến Bắc Kinh là cả một khoảng cách, không có phép mẹ chồng, Tuyết Hà không làm sao về thăm mẹ ruột. Bí mật về đứa con giữ kín bên bà Phước Tấn. Tám năm đã trôi qua, Hà từ một cô gái giờ đã trở thành một thiếu phụ với nỗi buồn sâu kín, không biết tỏ cùng ai.

Lá phong bắt đầu nhuộm đỏ. Mùa thu lại đến.

Buổi chiều hôm ấy, có một chiếc xe ngựa cũ kỹ chạy vào thành Thừa Đức.

Thừa Đức là một thành phố trung bình. Nó không có cổng thành, chỉ có những con lộ rộng với các dãy phố, nó cũng có những ngôi nhà cổ với những biển sơn son thiếp vàng, tàn tích của một thời vua chúa ngự trị ngày xưa.

Chiếc xe ngựa dừng lại ở đầu phố, ông xa phu quay đầu vào trong xe nói:

- Đến Thừa Đức rồi. Cụ bà và cô bé xuống xe nhé?

Cửa xe mở, một đứa bé gái mặc áo vải thô, nhảy xuống xuống xe. Cái thân hình nhỏ bé của nó loạng choạng.

Lão xa phu có vẻ quan tâm:

- Có sao không cô bé?

- Dạ không...

Cô bé đáp và đưa tay lên miệng ra dấu. Nó như không muốn bà lão trong xe biết chuyện nó suýt ngã. Nhưng bà lão trong xe nghe nên hỏi vọng ra:

- Hạt Mưa này... Con bị té phải không?

- Dạ không! Con bé có tên là Hạt Mưa vội đáp. Nó nhanh nhẩu – Con chỉ đứng không được vững thôi, chứ chưa làm sao cả. Rồi nó nói tiếp – Nội ơi! Xe cao lắm đấy. Nội cần thận hay để con đỡ nội? Coi chừng té đấy nội.

Bà lão đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của con bé, chậm rãi bước xuống xe. Gió thu thật lạnh, khiến bà rùng mình. Một cơn ho dài tiếp theo, bé Hạt Mưa phải lấy tay vỗ nhẹ lên lưng bà lão.

Đứng giữa phố lạ, bà đưa mắt nhìn quanh rồi xúc động nói:

- Cuối cùng rồi ta cũng đến được thành Thừa Đức này.

- Bà lão này! Lão xa phu nói – Trời sắp tối rồi, bà nên tìm một quán trọ nào đó nghỉ chân đi. Ở đây tôi quen thuộc lắm, bây giờ bà đi dọc theo con đường lớn này, cuối đường nơi góc phố, có một quán trọ vừa rẻ vừa sạch đấy bà.

- Cảm ơn ông.

Rồi bà nắm tay Hạt Mưa, chậm chậm bước về phía trước. Phố xá xa lạ. Ở đây có cung điện mùa hè của vua chúa cũ, nên kiến trúc đồ sộ, cổ kính. Tuy đã bao nhiêu thăng trầm, nhưng những bức tường lớn, những cánh cổng sơn, khoen vàng vẫn còn, tạo cho người qua đường cái cảm giác hoài xưa.

Bà vừa bước vừa lẩm bẩm:

- Tuyết Hà... Vú thật không làm sao khác hơn được, đành bội ước với lời thề cũ với Phước Tấn phu nhân, phải mang con của con từ xa đến đây. Nhưng mà... con thì ở nơi kín cổng cao tường, ta làm sao trao bé Hạt Mưa tận tay con được chứ?

Một cơn gió thổi qua, cuốn bay những chiếc lá vàng. Gió thật mạnh. Vú Châu lại gặp người xuống ho khúc khắc. Bé Hạt Mưa phải xoa xoa lưng nội.

- Nội ơi! Ta tìm nhà trọ nhanh lên. Đến đó đi, rồi con sẽ mời thầy thuốc đến xem bệnh cho nội.

- Nội không sao đâu con. Vú Châu cố đứng thẳng người lên với nụ cười héo. Vú hướng mắt nhìn về phía cuối trời. Ráng chiều đang ửng đỏ. Một ngày sắp tắt. Bà lại lẩm bẩm – Tuyết Hà... Nếu ta không tìm được con để trao lại Hạt Mưa sợ là không còn thời gian nữa...

Sau mấy ngày thăm dò, vú Châu cũng biết tin Tuyết Hà.

Dinh cơ nhà họ La ở Thừa Đức quá đồ sộ.

Rồi phải thêm mấy ngày nữa, vú Châu mới làm quen được má Phùng – Một trong những quản gia thân tín nhà họ La. Nói chuyện với má Phùng, vú Châu mới biết La Chí Cang đã có thêm đệ nhị phu nhân. Vị thế của Hà không như bà tưởng. Hà không còn quyền lực, vậy là... vú Châu phân vân. Làm sao đưa bé Hạt Mưa vào nhà họ La? Làm thế nào để Tuyết Hà biết Hạt Mưa là núm ruột của mình? Chắc không dễ dàng hoàng đi cửa chính được rồi. Nhưng phải giao Hạt Mưa cho Tuyết Hà, nhưng vậy thì... vú Châu làm sao quên được cái hình ảnh ngày xưa, khi Phước Tấn phu nhân mang bé gái trao cho bà.

Cái con bé này mà sống là chỉ có tôi, bà và trời đất biết. Vì vậy bà phải thề với tôi, là phải mang nó đi thật xa... càng xa Bắc Kinh này càng tốt, và bà hứa là mãi mãi không gặp Tuyết Hà nữa. Nếu bà phản bội lời thề, thì sẽ chết và mãi mãi không được đầu thai.

Lúc đó vú Châu đã thề, đã hứa, thề một cách trịnh trọng. Phước Tấn phu nhân thương người, đã cho thêm một số tiền, dặn dò:

- Hãy cầm lấy số tiền này và đi tìm A Mông. Hiện giờ nó bị đày ở thôn Ha La ở Tân Cương. Nó đang khai thác mỏ than ở đấy, đi đi... Hãy đến đấy mà lập nghiệp, bảo A Mông lập gia đình khác đi, rồi an cư. Đừng quay về đây quấy rầy nữa.

Lúc đó vú Châu cảm kích vô cùng, có tiền, có cháu nội, biết được cả nơi A Mông bị đày, còn gì hơn và bà đã rời ngay Bắc Kinh, lặn lội đêm ngày để đến Tân Cương.

Chắc cả Phước Tấn phu nhân cũng không ngờ... vú Châu đã bế cháu đến tận Ha La... Nhưng sau cả năm trời, lúc đến nơi thì mọi thứ đã thay đổi. Chế độ đã sụp đổ, tội phạm đã số lông. Họ đã bỏ đi hết, hỏi chẳng ai biết A Mông hiện ở đâu. Cả cái mỏ than cũng bị bỏ phế.

Tiền bạc rồi xài hết. Con bé Hạt Mưa yếu đuối cứ bệnh hoạn hoài. Vú Châu kêu trời trách đất. Ở xứ lạ tứ cố vô thân, ngày tháng dài đằng đằng. Hai nội cháu bắt đầu cuộc đời phiêu bạt. Vú Châu đã phải bế cháu từ thôn này sang làng khác, làm đủ mọi thứ nghề, miễn sao có sữa cho Hạt Mưa, có tiền để thăm dò tin tức của A Mông. Đã trải qua biết bao gian khổ, có lúc bà ngăm cháu nội, thấy nó chẳng khác nào Tuyết Hà. Bà tự hỏi:

- Sao thế này? Rõ khổ là cốt cách một Quận chúa. Sao phải chịu khổ như vậy?

Vâng, bé Hạt Mưa dù trải qua nắng mưa dãi dầu, dù phải lúc đói, lúc rét nhưng nó không mất đi cái phong thái cao quý... Hai bà cháu cứ như vậy, vừa đi vừa làm thuê. Vú Châu tuổi đã cao, nắng mưa làm bà bệnh hoạn mãi. Nhưng rồi cũng về được Bắc Kinh. Về đến nơi mới hay là nhà họ La đã về Thừa Đức.

Bây giờ thì đã đến Thừa Đức, đã biết được địa chỉ của Tuyết Hà, bà cháu vú Châu lê la mấy ngày liền trước đôi cổng lớn, với mục đích duy nhất là gặp mặt. Mấy đồng tiền cuối cùng trong túi sắp hết. Nợ quán trọ chưa trả. Trong khi cơ thể của vú Châu ngày càng kiệt quệ, cơn ho không dứt, tối lại không ngủ được.

Hôm ấy, vú Châu nghe thoáng được tin. Không chần chờ. Bà quyết định ngay, bà nói với Hạt Mưa:

- Hạt Mưa này, nội chắc phải sống xa con.

Hạt Mưa sợ hãi.

- Sao vậy?

- Bởi vì nghe nói là ở thành Thừa Đức này có nhà họ La, họ giàu có rộng rãi, thương người... Họ hiện đang cần một tiểu a đầu... Con hiểu không?

Hạt Mưa tròn mắt nhìn nội:

- Có phải nội định bán con cho nhà họ La làm tiểu a đầu, phải không? Mắt hạt Mưa ươn ướt – Nhưng nội nhằm có bán được nhiều tiền không?

- Không phải vậy đâu con...

Vú Châu nói và không biết phải giải thích thế nào cho Hạt Mưa hiểu. Không được, không thể tiết lộ bí mật. Dù gì con bé chỉ mới hơn tám tuổi. Nó có thể làm bể hết mọi thứ. Bà chỉ nói:

- Nội cho con vào đây không phải vì tiền.

- Con biết. Hạt Mưa gật đầu – Có phải nội nghĩ là con sống với nội khổ quá... Nội định sắp xếp để con có cuộc sống tốt đẹp hơn. Thôi con không đi đâu. Nội cứ bệnh hoài, con vào đây ở rồi ai chăm sóc cho nội?

- Hạt Mưa này! Vú Châu bối rối – Vậy thì nội cho biết nhé. Nội đang cần tiền, con thấy đấy, bây giờ chúng ta không còn một đồng trong túi. Nội lại cứ bệnh luôn.

- Nghĩa là... Bán con nội sẽ có tiền chữa bệnh phải không? Hạt Mưa hỏi, mắt nó lại sáng lên – Vậy thì nội cứ bán con đi!

Vú Châu ôm lấy cháu nội mà nước mắt như mưa.

- Hạt Mưa này, nghe nội nói. Khi con vào nhà họ La rồi con đừng cho người ta biết... con họ Cố nghe không? Con chỉ nói con họ Châu. Nhà họ La có một cô dâu nguyên là Quận chúa. Con nhớ đấy, ghi nhớ kỹ đấy. Cái cô dâu có gốc là Quận chúa đấy, con phải cư xử tử tế, vâng lời, ngoan ngoãn với bà ấy... Con có thể nói cho bà ta biết là... biết là...

Vú Châu chỉ nói được tới đó... chột ngựa cổ... Rồi một cơn ho dài... Cơn ho làm vú Châu không nói được gì nữa cả.

- Nội ơi nội... Bé Hạt Mưa sợ hãi, nó vượt lấy ngực vú Châu – Nội cứ bán con liền đi, để lấy tiền trị bệnh.

Vú Châu run rẩy, nắm lấy vạt áo của Hạt Mưa run rẩy, vú cố mở to mắt nói:

- Con nói cho bà ta biết là con có một bà nội. Con đã đi cùng bà nội đến tận

Tân Cương tìm cha, tìm cả năm trời mà không gặp, cũng cho bà ấy biết... mẹ con, mẹ con là...

Vú Châu ho sặc sụa, khiến Hạt Mưa chỉ biết khóc.

- Nội ơi... Thôi nội đừng nói nữa. Con biết cả rồi... Mẹ con, nội nói mẹ con đã chết rồi cơ mà.

- Không... không phải. Vú Châu thều thào nói – Mẹ con chưa chưa... Bà lại thều thào tiếp. Bà mệt lả - Tất cả những điều này, con chỉ có thể nói cho cô đó biết thôi... Đừng cho ai khác trong nhà họ La biết... con nghe không?

Bé Hạt Mưa vội gạt đầu, nó vừa nuốt ngược cho nội, vừa khóc:

- Con biết rồi, con nghe rồi, nội hãy mang con đi bán ngay đi!

- À! Vú Châu thở dài, người ngược mắt nhìn về phía cửa sổ, lâm lâm vái – Lạy Trời xin người hãy giúp con, cho con được gặp Tuyết Hà lần cuối.

Ngày hôm sau với sự giới thiệu của má Phùng, Hạt Mưa đã được bán vào nhà họ La.

Vú Châu không được lên nhà trên. Chuyện mua bán được ngã giá ngay dưới nhà bếp. La phu nhân đã trực tiếp trả tiền và nhận giấy bán. Dưới ánh mắt sắc bén của La phu nhân, vú Châu chẳng dám nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn má Phùng đưa Hạt Mưa vào trong.

Bắt đầu ngày mai, vú Châu nghĩ ta sẽ túc trực thường xuyên trước cổng nhà họ La. Ta sẽ chờ Tuyết Hà đi ra ngoài...

Nhưng vú Châu đâu có ngờ, cái ngày mai đó sẽ không bao giờ đến. Ngay buổi tối hôm bé Hạt Mưa vào nhà họ La, vú chưa kịp nhắm nhủ đã đi trọn đường đời. Bí mật khép kín... Bé Hạt Mưa không biết mẹ nó là ai, nó chỉ tưởng là người đã chết.

Chuyện ma chay của vú Châu được chủ nhà trọ lo tất. Số tiền bán bé Hạt Mưa mang lại vừa đủ trang trải cho một cỗ quan tài rẻ tiền, một khoảng đất trống đèo heo, để vùi vào một tấm thân già đau khổ.

Ông chủ quán trọ là người tốt bụng, ông nghĩ đến cảnh đau thương của vú Châu. Vừa bán cháu đã mất, nên chạy vội đến nhà họ La báo tin. Lão Văn quản gia, là con người trung hậu nên vừa nghe qua đã vội vào báo lại cho La phu nhân.

La phu nhân cũng xúc động. Không ngờ trên đời lại nhiều cảnh khổ như thế. Vừa bán cháu chưa kịp chữa bệnh thì đã lìa đời. Bà ra lệnh cho lão Văn:

- Hãy đưa con bé ra mộ để nó lạy nội nó lần cuối.

Nhờ vậy mà bé Hạt Mưa được nhìn thấy mộ của nội.

Bãi tha ma vắng vẻ. Gió lạnh cắt da. Những chiếc lá vàng rụng đầy.

Hạt Mưa ngỡ ngàng nhìn ngôi mộ mới. Nó không tin đây là sự thật. Nội chết rồi? Người thân duy nhất của nó, cuộc đời gần như gắn liền với cuộc đời nó. Chết rồi ư? Vậy thì khi nó vào nhà họ La là đã chia tay với nội. Con bé tám tuổi như không đủ sức để chịu cơn sốc nặng đó. Nó quy xuống. Mắt to nhìn bia mộ gỗ “Châu Thị chi mộ” mà khóc không thành tiếng.

- Đứng! Đứng! Nội ơi... Nội không thương Hạt Mưa... Nội không yêu Hạt Mưa ư? Tại sao nội nói... mình chỉ tạm xa nhau ít lâu thôi? Nội đã gạt con rồi... Sao nội lại bỏ đi? Nội bỏ con đi đành à? Con phải làm sao đây hở nội? Con phải sống thế nào đây?

Tiếng nấc của Hạt Mưa, rồi tiếng khóc của nó làm cả bãi tha ma trở nên u sầu, nó làm kinh động trời đất. Và mưa... bắt đầu rơi.

Lão Văn phải cảm động, khóc theo.

Nhưng tiếng khóc của bé Hạt Mưa cũng không làm nội nó sống lại được.

Ba hôm sau ngày vú Châu mất. Tuyết Hà lần đầu gặp Hạt Mưa.

Hôm ấy, Hà đến phòng của San lấy mẫu thêu, lúc băng qua khu vườn, mới bước vào hành lang thì Tuyết Hà thấy xa xa má Phùng đang đưa một tiểu a đầu đi tới. Chuyện trong phủ mới mua một a đầu Tuyết Hà đã nghe Thúy nói nhưng không quan tâm lắm. Bây giờ trông thấy con bé, nó có vẻ nhỏ nhắn trong chiếc áo cũ của người lớn rộng thùng thình. Ngay lúc đó Ngọc Lân ở đâu chạy xông đến. Thăng bé khỏe mạnh, vừa chạy vừa hét:

- Ta là cộc, là beo, là thiên lý mã... cộc... cộc... cộc.

Cái con thiên lý mã đó, đột nhiên xông thẳng vào người của bé Hạt Mưa.

“Ôi ... da...”. Hai đứa bé cùng ngã lăn quay. Má Phùng hốt hoảng, vừa đỡ Ngọc Lân dậy vừa đánh Hạt Mưa.

- Mà y là đứa a đầu ngu xuẩn. Tại sao không trông trước coi sau. Thấy cậu cũng không biết tránh.

Bé Hạt Mưa vừa bị ngã chưa kịp hoàn hồn, đã bị ăn thêm mấy tát tai. Nó tròn mắt khóc. Tuyết Hà không dẫn lòng được.

- Đứng!... Đứng đánh nó nữa!... Tuyết Hà chạy vội đến ôm lấy con bé, không hiểu sao nàng có cảm tình với nó như vậy. Tuyết Hà nhìn kỹ con bé, một khuôn mặt thanh tú, đôi mi dài, cặp mắt trong như hai vì sao. Chiếc mũi thẳng với cái miệng nhỏ nhắn. Con bé dễ thương chứ! Nàng còn đang ngắm thì đã nghe má Phùng giục:

- Hạt Mưa! Sao mi không cảm ơn mợ đi! Mà y ngu thật! Dạy bao nhiêu lần rồi mà vẫn còn ngu.

Bé Hạt Mưa lúng túng nhìn lên. Nó tò mò nhìn người đàn bà được gọi là mợ. Đôi mắt dịu dàng làm nó có cảm tình ngay.

Má Phùng néo mạnh tai Hạt Mưa:

- Tao bảo mà y nghe không?

- Dạ... Hạt Mưa vội quỳ xuống, nó đập đầu – Con cảm ơn mẹ, con xin chúc sức khỏe mẹ...

Tuyết Hà vội đỡ Hạt Mưa dậy:

- Thôi khỏi phải lạy nữa.

Con bé đứng dậy, nhưng vì chiếc quần dài và rộng quá, nên nó lại suýt ngã.

Tuyết Hà vội đỡ nó vừa hỏi:

- Con tên là Hạt Mưa à?

- Vâng. Nội gọi con là Hạt Mưa.

Tuyết Hà ngần ra:

- Nội à? Thế, bây giờ bà ấy ở đâu?

Hạt Mưa ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn Tuyết Hà. Có hai dòng lệ chảy xuống má, nhưng nó không dám khóc thành tiếng. Má Phùng đã dặn nó, bất cứ trong trường hợp nào cũng không được khóc. Nó nói như nghẹn:

- Nội con... đã mất rồi!

Tuyết Hà gần như bàng hoàng:

- Ồ! Thế thì cha và mẹ con đâu? Tại sao con còn nhỏ thế này đã đi làm a đâu?

- Con không có cha cũng không có mẹ. Hạt Mưa thút thít nói – Nội đem con đi bán là để lấy tiền chữa bệnh... Nhưng mà tội nghiệp, nội chưa trị lành bệnh thì đã mất.

Hạt Mưa nói mà không dẫn được nước mắt. Má Phùng có vẻ bực mình, má xách tai Hạt Mưa lên:

- Cái con ngu xuẩn này. Tao đã bảo là không được khóc mà không nghe.

- Thôi tha cho nó đi má Phùng ạ. Tuyết Hà giằng lấy tay bà quản gia – Má thông cảm cho nó, con bé mới mất nội... Rồi vỗ nhẹ lên vai Hạt Mưa. Tuyết Hà an ủi – Thôi đừng khóc nữa con gái ạ.

Bé Hạt Mưa nín hăn, nó chưa bao giờ nghe một lời dịu ngọt như thế. Không phải chỉ có lời nói mà cả ánh mắt sao lại đầy tình thương thế? Nó vội lau mắt. Đừng... đừng khóc! Là một a đầu thì không có quyền khóc. Má Phùng đã bảo, vậy mà không hiểu sao nước mắt cứ lại chảy dài.

- Lại đây nào. Đừng lau mắt bằng tay áo nữa – Tuyết Hà nói và lấy trong túi ra một chiếc khăn tay nhét cho Hạt Mưa – Con hãy cầm lấy.

Hạt Mưa ngẩn ngơ. Cái khăn thật thơm.

Má Phùng kéo Hạt Mưa rồi chào Tuyết Hà:

- Thôi chào mợ. Tôi phải đưa nó xuống nhà bếp. Lão thái thái dạy phải huấn luyện nó từ việc nhỏ nhất nên tôi phải tập cho nó nhúm bếp, rửa dọn trước tiên.

Tuyết Hà ngơ ngác:

- Bắt nó nhúm bếp à? Nó còn bé quá mà! Không khéo bị bỏng.

Má Phùng cười nhẹ:

- Mợ khéo lo. Nó là a đầu, có nghĩa là đầy tớ thì cái chuyện bỏng hay đứt tay cũng đâu có gì đáng kể đâu?

Rồi không đợi Tuyết Hà nói thêm bà kéo Hạt Mưa đi thẳng xuống bếp.

Ngọc Lân lại xuất hiện ở đầu hành lang nó vừa chạy vừa hét:

- Ta là cọp, là gấu, là thiên lý mã lộc cộc... lộc cộc.

Trong lúc Tuyết Hà cứ đứng đó ngẩn ra nhìn theo dáng của Hạt Mưa. Phi Thúy phải giục:

- Quận chúa, chúng ta đi thôi.

Quận chúa! Bé Hạt Mưa nghe thấy, vội quay đầu nhanh lại, nó chột nhớ đến lời của nội. Bây giờ nó đã trông thấy người mợ có tên Quận chúa rồi. Phải nói cho Quận chúa biết. Phải nói... Bé Hạt Mưa bỗng thấy lúng túng, nó đứng lại, để má Phùng lại một lần nữa kéo tai:

- Mà hôm nay làm sao vậy? Đi lại dừng. Mà đâu phải là thiên kim tiểu thư! Làm biếng không sống được với tao đấy.

Bé Hạt Mưa sợ hãi bước nhanh. Trong khi Tuyết Hà thở dài:

- Quận chúa! Phi Thúy nói – Quận chúa đừng có thở dài nữa. Bà và cậu nghe được lại khổ.

- À! Tuyết Hà lại thở ra. Ở cái nhà họ La này tiểu a đầu thì không có quyền khóc, làm dâu lại không được thở dài. Tại sao cuộc đời lại lắm trở trêu như vậy.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 4

Ngay lúc Hạng Mưa và Tuyết Hà gặp nhau, nhưng còn chưa biết nhau, thì ở Di Thân Vương phủ một chuyện lạ xảy đến.

Trời tờ mờ sáng, Vương Gia vừa thức dậy thì Lý Phiêu, một tay thân tín của ông từ ngoài đi vào. Với tấm danh thiếp trên tay, Phiêu căng thẳng nói :

- Thưa Vương Gia...Có khách định gặp Vương Gia.
- Thế à? Vương Gia nhìn Lý Phiêu. Nhưng tại sao mi lại có vẻ hốt hoảng vậy? Khách hung dữ lắm à?

Rồi Vương Gia cầm tấm danh thiếp lên xem.

- Cao Hàn cái tên nghe lạ quá. Người ở đâu vậy? Ông ta có nói là định gặp ta làm gì không?

- Thưa Vương Gia. Lý Phiêu bối rối nói. – không biết thủ hạ có lầm lẫn không, nhưng cái ông Cao Hàn này, sao mà có vẻ quen quá. Hình như là Cố A Mông ngày xưa Vương Gia đã đày ra biên cương thì phải.

Wương Gia giật mình.

Bà Phước Tấn ngồi kế bên cũng tái mặt, bà bước tới:

- Mi có nhìn lầm không? Nếu đúng là hã sao lại phải thay đổi tên họ? Mi thấy ăn vận thế nào? Có nghiêm túc không? Có ai cùng đi không?

- Hã có vẻ rất chừng chặc, có dẫn cả người đi theo.

- Hả? Bà Phước Tấn căng thẳng. - Có phải Vú Châu không?

- Dạ không phải mà là một người nam. Anh chàng có vẻ võ nghệ cao cường chắc là tùy tùng theo bảo vệ.

- Hừ. Vương Gia kinh ngạc. – Ý mi muốn nói là Cố A Mông đã rùng mình biến thành người khác? Tay Cao Hàn nào đấy? Còn mang cả cận vệ đến

đây sinh sự? Phải không? Được rồi. Để ta ra xem hănh...hănh là Cao Hàn hay là Cố A Mông.

Vương Gia bước nhanh ra đại sảnh. Bấy giờ người khách lạ đang đứng hướng mắt ra ngoài khung cửa sổ, tay chấp sau lưng. Chiếc áo dài màu lam lịch sự. Đứng phía sau ông ta là một thanh niên to lớn.

Vương Gia vừa ra tới đã nghe tiếng người khách nói với gã hầu:

- A Đức này...Mi có thấy không. Mặc dù hoa văn trên cột kèo Di Thân Vương phủ có phai nhạt đi nhưng tượng sư tử đá trước cửa vẫn uy nghi như ngày cũ.

Vương Gia thấy tim đập mạnh. Giữa lúc đó bà Phước Tấn từ trong cũng bước ra, bà buột miệng kêu:

- A Mông.

Cao Hàn giật mình quay lại. Tuy gương mặt A Mông không đổi nhưng dáng dấp, cử chỉ lại hoàn toàn khác, vững vàng, lịch sự hơn. Đã có những nếp nhăn năm tháng, mắt Cao Hàn vừa sắc, vừa lạnh. Cao Hàn chột nhép môi cười. Giọng nói có cái gì chua chát :

- A Mông à? Hình như ai mới gọi A Mông thì phải? Đúng rồi! Chín năm về trước... Tôi cũng biết đến một người tên là A Mông...Hănh bị đày đi tận biên cương...Trên đường đói khát bệnh tật. Hănh chết rồi. Cố A Mông chết thật nhiều lần. Một lần trên đường đi đày. Một lần chui xuống mỏ than, hăm sập, một lần...căm phẫn đánh nhau với lính canh. Đến lúc cách mạng đến, quân nhà Thanh bị mất thế. Mỏ than bị giải tán thì cái tay Cố A Mông kia vì đói rét nên cũng bệnh hoạn trầm trọng...Hănh lưu lạc khắp miền Tây Bắc, bị bọn lưu manh ở địa phương tấn công và Cố A Mông chết...chết ngay trong lúc đó. Rồi Cao Hàn ưỡn ngực ra thở dài.

- Xin lỗi hai ông bà...Cái anh chàng Cố A Mông đó nhờ hai ông bà chiếu cố nên nó đã chết hàng chục lần rồi. Bây giờ đứng trước mặt hai ông bà đây không phải là Cố A Mông nữa mà là Cao Hàn.

Cao Hàn chậm rãi nói. Những hình ảnh cũ như hiện rõ trước mắt. MÀN bị bọn lưu manh ở Thiểm Tây hành hạ...Nếu lần đó không gặp hai thầy trò Cao lão gia và A Đức có lẽ bây giờ Cao Hàn không còn đứng ở Vương phủ này. Cuộc đời có nhiều cái kỳ ngộ lạ lùng, mà nó nhiều khi đổi thay cả vận số.

Ông Cao Chấn Nguyên bấy giờ trên sáu mươi tuổi vừa thấy A Mông, như một định mệnh, khi biết rõ thân thế của chàng, đã động lòng đưa Mông về quê nhà. Đến Phước Kiến, người đã nói với A Mông thế này:

- Con thì không nhà không cửa, ta lại không con cái. Tên của con đã bị bao tội danh làm hoen ố. Bây giờ... giữa ta và con đã có duyên gặp nhau thì tại sao..con lại không thừa dịp thay tên đổi họ, lập lại cuộc đời?

Thế là...A Mông đã bái Cao lão gia làm nghĩa phụ, chàng đổi sang họ Cao, lại lấy tên Hàn. A Mông nhớ mãi câu: “ *ngọc trong tuyết nên phải chịu lạnh* ” nên chàng lấy tên là Hàn, dù gì Mông cũng có chín năm lạnh buốt.

Hôm nay... đứng trước Vương Gia chàng đã có thể ngẩng cao đầu không mặc cảm. Cao Hàn nói:

- A Mông tuy đã chết nhưng oan hồn chưa tan. Vương Gia có điều gì cần nhắc lại với hãn, hãy nói, tôi sẽ chuyển lời cho.

Vương Gia đứng đấy, gương mặt xanh tái. Đột nhiên, ông lớn tiếng:

- Hừ. Mi còn dám quay về đây à? Chín năm trước mi đã tạo nên biết bao rắc rối...đến bây giờ còn chưa hóa giải được...vậy mà mi vẫn còn dám ngang nhiên đặt chân đến Vương Phủ này, dám lên giọng lớn lối với ta nữa chứ!

Cao Hàn bình tĩnh:

- Vương Gia. Xin nhắc Vương Gia bây giờ là năm dân quốc thứ tám rồi, không phải thời phong kiến cũ. Hai cái chữ Vương Gia của ông nó cũng đã đi vào lịch sử. Ông không còn ngồi trên những tầng bệ cao, muốn giết ai thì giết như ngày nào. Cũng như tôi, tôi cũng không còn thân phận thấp hèn. Mặc ai muốn làm gì thì làm. Chúng ta là những con người bình đẳng.

Chẳng ai có quyền đụng đến ai...ông hiểu chứ?

- Đồ hỗn láo! Vương Gia giận dữ, xông tới chụp lấy ngực áo Cao Hàn – Hừ. Đó chỉ là một sự đổi đời, cái triều hoán đại...như một màn kịch...Mày dù có thay tên đổi họ thế nào thì trong con mắt tao thế giá mày cũng không thay đổi...Tao vẫn khinh thường, ghê tởm. Tao thù mày...Vì chính mày...Mày đã mang nhục vào nhà tao...Thật tiếc...Phải chi lúc đó tao cho mày một nhát kiếm là xong...

- Vương Gia này!

Anh chàng có tên là A Đức bước tới, nắm lấy tay Vương Gia đẩy nhẹ. Vương Gia thấy cái đẩy kia đầy sức mạnh làm ông không thể không buông Cao Hàn ra. Ông tròn mắt nhìn gã thanh niên. Đây là Cao Hàn chứ không còn là Cố A Mông, cạnh hẳn có cả một cao thủ hầu cận. Ông chột hiểu.

A Đức lên tiếng với nụ cười:

- Vương Gia, có gì ta nghiêm chỉnh thảo luận. Thiếu gia chúng tôi đến đây với thiện ý. Mong là ông cũng dùng lễ đáp lại là tốt hơn.

Hừ...Thế là thế nào? Vương Gia giận xanh mặt.

Ông chưa kịp nói gì thì bà Phước Tấn đã bước tới đứng giữa hai người. Bà nhìn Cao Hàn:

- Thế còn mẹ cậu đâu? Hai mẹ con chưa gặp nhau à? Bà ấy chưa tìm gặp cậu?

- Bà nói gì? Cao Hàn giật mình quay qua. Mẹ tôi đi gặp tôi? Tôi bị đày mãi tận Tân Cương làm sao gặp? Sau giải phóng, tôi lại lưu lạc khắp nơi rồi về Phước Kiến, mẹ tôi làm sao biết ở đâu mà tìm? Lúc mới quay lại Bắc Kinh, tôi có đến gian nhà cũ mà mẹ con tôi đã sống. Nhưng bây giờ nhà mục nát mà đã đổi chủ. Những người chung quanh nói mẹ tôi đã bỏ đi từ tám năm trước rồi. Thế quý vị...

Cao Hàn chột bước tới lớn tiếng:

- Sao? Quý vị đã làm gì mẹ tôi chứ?

- Trời đất! Bà Phước Tấn kêu lên. – Bà ấy chưa gặp cậu? Chính tôi đã cho bà ấy địa chỉ của cậu. Tôi đã nói rõ là thôn Ha La tỉnh Tân Cương. Tôi còn cho lộ phí nữa. Đúng ra...phải đến đây rồi chứ?

Cao Hàn ngẩn ra, Vương Gia cũng ngẩn ra:

- Bà đã nói thật chứ ?

- Làm sao tôi có thể nói dối chuyện như vậy được?

Bà Phước Tấn vừa dứt thì Vương Gia gầm lên:

- Hay dữ đa, bà dám qua mặt tôi. Bà tiết lộ rồi còn cho tiền vú Châu nữa. Bà to gan thật.

- Vương Gia! Bà Phước Tấn ghen giọng nói – Chuyện xảy ra đã tám năm rồi, ông thắc mắc có ích lợi gì.

Cao Hàn loạng choạng. Thật vậy ư? Mẹ ta đã đến Tân Cương? Trời ơi, con đường đến đây tuyết giá...lại xa vạn dặm...Nếu thật sự mẹ đã đi...cũng khó mà đến được...Vậy thì...chuyện gì đã xảy ra...tìm không gặp ta...người có quay trở lại Bắc Kinh không? Có tìm lại bà Phước Tấn cầu cứu không? Cao Hàn ngẩng nhìn lên:

- Sau đó...Sau đó thế nào chứ?

Sau đó à? Bà Phước Tấn ngậm miệng. – Sau đó tôi không còn biết tin tức gì nữa.

- Thế còn...Tuyết Hà thì sao?

Cao Hàn hỏi làm Vương Gia nổi nóng:

- Con người vô trách nhiệm như cậu mà còn dám nhắc đến cái tên Tuyết Hà nữa à? Nó đã lấy chồng...Tám năm trước nó về làm vợ của La Chí Cang. Bây giờ sống rất hạnh phúc. Tôi cấm cậu đấy.Cậu không có quyền quấy rầy...Cậu làm thế tôi không tha cho cậu đâu...Tôi tuy già nhưng sẵn sàng chiến đấu đến cùng...

- Vương Gia ơi Vương Gia! Bà Phước Tấn kéo lấy chồng. – Sao ông hay nổi giận như vậy?

Và quay sang Cao Hàn bà buồn bã phân bua:

- Cậu biết không, Vương Gia nhà tôi, hai năm nay sức khỏe suy sụp, không còn như ngày trước. Riêng chuyện kia dù gì nó cũng đã qua rồi, cậu hỏi làm gì chứ?

- Chuyện cũ còn đó nào đã qua? Cao Hàn lớn tiếng nói. – Còn đứa con của tôi? Hãy cho biết đi, bây giờ nó ở đâu?

Wương Gia trợn mắt nói:

- Cái thứ lộn dòng đó, vừa mới chào đời đã chết rồi!

Cao Hàn tái mặt, lần này chính chàng chụp lấy ngực áo của Vương Gia:

- Làm gì có chuyện đó? Tại sao vừa chào đời lại chết? Ông nói bậy... Mấy người...đã làm gì nó?

- Tao đã cho chôn rồi. Vương Gia hét. Tao đã chôn nó, cái thứ nhục nhã đó, không chôn sớm còn để làm gì? Rồi sao?

- Trời ơi! Cao Hàn hét, tay nắm ngực áo Vương Gia lắc mạnh. – Mấy người nhẩn tâm vậy sao? Đứa bé nó vô tội...Nó cũng là máu thịt của mấy người cơ mà...Tại sao lại tàn nhẫn như vậy? Tại sao?

- Dừng tay lại. Bà Phước Tấn vội can. – Hãy nghe tôi nói đây...Đứa bé đó chưa chết...Nó là một đứa con gái rất đẹp...Tôi đã giao nó cho mẹ cậu...Và vú Châu không dám ở lại thành phố này nên đã bế nó đi Tân Cương tìm cậu ngay.

Bà Phước Tấn vừa dứt lời, cả Vương Gia và Cao Hàn đều ngẩn ra. Cả hai đều chăm chăm nhìn bà, làm bà bối rối.

Bà quỳ xuống nói với Vương Gia:

- Em xin lỗi anh. Nhưng mà cái con bé đó tuy mới chào đời nhưng cũng thật dễ thương. Nó nhìn em cười...Em làm sao nhẩn tâm xuống tay? Vả lại, vú Châu...bà ấy vừa mất một thằng con trai đang đau khổ...Em thấy ...đứa con bé cho bà ấy...để bà ta mang đi tìm con sum họp...Coi như ta đã làm được điều lành...Em đâu có ngờ là...bà ta cũng không tìm được A Mông.

Bà Phước Tấn nói với nước mắt rồi nắm lấy tay Cao Hàn xúc động:

- Thôi từ đây về sau...cậu đừng có đến nữa...Chúng tôi chỉ là hai người già vô dụng...Cậu cũng đừng đi tìm Tuyết Hà...Nó bây giờ nó đã có chồng, nó có cuộc sống mới...Hãy đi đi...Đi tìm mẹ và con của cậu đi. Không biết họ đang lưu lạc phương trời nào...Có lẽ họ đang chờ cậu đấy.

Bà Phước Tấn chân tình nói. Bà trùi mấn nhìn Cao Hàn.

- A Mông. Chuyện đã qua rồi, có oán có hận cũng vô ích. Có những cái nghĩ lại mà cũng buồn. Nhưng...cậu hãy vì chúng tôi, vì Tuyết Hà, vì cậu mà cố gắng tìm cho được vú Châu về đi.

Cao Hàn nhìn bà Phước Tấn chột trong ánh mắt tuyệt vọng kia đã vươn lên sự an ủi và niềm vui. Ít ra thì...

. * * *

Tối hôm đó, Cao Hàn và A Đức ngồi trong khách sạn. Trước mặt họ là một tấm bản đồ từ thành phố Bắc Kinh đến Ha La, con đường khá dài phải vượt sông, vượt núi, sa mạc hoang vu... Mẹ của ta đã già, lại còn phải bế cháu mới sinh làm sao có thể chịu nổi một cuộc hành trình như vậy? Đó là chưa nói, con đường đó rất nguy hiểm, cướp bóc, thổ phi... Rồi lính nhà Thanh đào ngũ, bọn tội phạm trốn trại. Cái gì cũng có, thật gay go. Mẹ ta và đứa bé, biết đã gặp điều gì chưa?

- Thiếu gia này, A Đức trung hậu nói. – Mình cứ đi, lần theo từng thôn xóm mà dò hỏi. Biết đâu có người biết thì sao?

- Đức ơi! Chuyện đó đã hơn tám năm rồi. Cao Hàn đau khổ nói – Tám năm đã có bao nhiêu đổi thay, biết người ta có còn nhớ?

Cao Hàn đứng dậy, chắp tay sau lưng, tới lui trong phòng:

- Thật tình ta cũng không biết nên thế nào. Bắt đầu từ con đường nào đây?

Rồi chàng chợt dừng chân lại, như phát hiện một điều gì:

À ... Hay là ta nên làm một chuyến đến Thừa Đức xem?

- Thừa Đức à

- Vâng. Thừa Đức. Cao Hàn nhìn ra bầu trời đen bên ngoài, rồi quay lại nói – Chúng ta cần đến đó một chuyến, bởi vì ... Tuyết Hà đang ở đấy. Không biết nàng sống ra sao? Đối với mẹ và con ta, có khi nàng biết được một vài tin tức nào đó? Mẹ ta, tuy thất học, nhưng là người trung hậu, thật thà, chắc chắn, trước khi đi phải có một thông tin nào đó cho Tuyết Hà biết ... Nào ... Ta đến Thừa Đức nào ...

- Vâng. A Đức đứng lên, chuẩn bị hành lý – Tôi sẽ đi thuê một chiếc xe ngựa ... Thiếu gia ở đây đợi nhé. Khoảng hai giờ đồng hồ nữa là chúng ta có thể đến đấy được rồi.

Cao Hàn ngạc nhiên.

- A Đức!

- Dạ!

- Sao cậu không ngăn tôi? Tôi còn nhớ là, trước khi đến Bắc Kinh, nghĩa phụ tôi có dặn dò cậu là: “A Đức, cậu nên hộ tống Cao Hàn đến Bắc Kinh, nếu thấy mục đích chỉ là tìm thân nhân thì thôi, mà nếu thấy Cao Hàn đến đây chỉ gặp Tuyết Hà ... thì cậu phải chặn lại ...

A Đức nhìn Cao Hàn với nụ cười.

- Vâng, đúng là lão gia có dặn tôi điều đó.

- Thế tại sao cậu lại không ngăn?

- Thiếu gia ạ, A Đức có vẻ hiểu biết Cao Hàn – Anh có nhớ là từ lúc ta gặp nhau ở miền Tây Bắc đến giờ, thời gian trải qua cũng trên bảy năm. Bảy năm đó, anh sống gần gũi với chúng tôi, tâm sự anh thế nào, không giấu được Lão gia lẫn tôi. Bây giờ anh quyết tâm đến Thừa Đức, anh muốn tìm người thân cũng được, mà tìm Tuyết Hà cũng được. Làm sao tôi có thể ngăn cản? Tôi làm không được chuyện đó. Mà nếu làm không được thì tốt hơn là nên giúp anh. Giúp anh tới cùng, cũng hay là Lão gia ở tận Phước Kiến. Người không biết chuyện này đâu. Vợ cũng là người thân, mẹ cũng là người thân, có gì khác nhau đâu mà ngăn với chặn?

Cao Hàn xúc động nhìn A Đức. Chàng vỗ mạnh vào vai người bạn trẻ, với cái nhìn cảm ơn.

- A Đức ... trên danh nghĩa chúng ta là chủ tớ, nhưng thật ra thì ... anh em tri kỷ cũng không bằng.

Rồi đột nhiên, Cao Hàn ngân ra:

- Cậu có biết không? Bên cạnh Tuyết Hà cũng có người con gái ... Cô ấy cũng quý Tuyết Hà như cậu quý tôi. Đó là Phi Thúy, không biết bây giờ Phi Thúy có hầu Tuyết Hà không? À ...thì ra ... Tuyết Hà đã sinh một đứa con gái ... Thôi được ... con bé bây giờ nếu còn đã tám tuổi... Không biết bây giờ ở đâu? Làm gì? Sống có vui không? Khỏe không?

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 5

Bé Hạt Mưa hoàn toàn không biết cha mẹ nó chỉ sống cách nó trong gang tấc. Hạt Mưa từ ngày đến làm a đầu trong nhà họ La, nó rất siêng năng, nó làm đủ chuyện: Nhúm lửa, nấu bếp, lau chùi bàn ghế, giặt áo hoặc bị các cô dì sai vặt. Dĩ nhiên là tối đến, lúc rỗi rảnh nó còn phải xoa bóp cho lão thái thái, quạt mát cho má Phùng, bắt đẽ, hoặc dán điều cho cậu Ngọc Lâm... Tuy chỉ là một tiểu a đầu, nhưng công việc của nó lại đầu tắt mặt tối. Nó chỉ có một người bạn duy nhất là một a đầu khác ở phòng cạnh bên, lớn hơn nó bốn tuổi, tên là Bích La.

Dĩ nhiên, Hạt Mưa rất mong được hầu hạ Quận chúa, nhưng dịp mà nó được gần bên người thật là hiếm hoi.

Ngọc Lâm chỉ mới năm tuổi, hồn nhiên nhưng rất nghịch. Trong nhà họ La, nó là con duy nhất nên được La thái thái cưng như trứng mỏng. Nó muốn gì được nấy. Nó chỉ thiếu một thứ, đấy là bạn bè. Vì vậy từ hôm Hạt Mưa vào nhà họ La, Ngọc Lâm thích thú vô cùng. Nó đang cần một đứa bạn cùng lứa. Đối với trẻ thơ không có sự phân biệt chủ tớ.

Và cũng chính vì vậy, trận đòn đầu tiên của Hạt Mưa trong nhà họ La cũng do Ngọc Lâm mang đến.

Hôm ấy, Ngọc Lâm từ ngoài thích thú xông vào nhà bếp, nó kéo tay Hạt Mưa lôi về phía vườn hoa.

- Hạt Mưa này, mày ra đây xem.
- Xem gì chứ?

Hạt Mưa nói nhưng không dám cãi lại. Ngọc Lâm đứng trước một cây cổ thụ, nó chỉ lên trên nói:

- Xem kìa... trên đó có cái tổ chim, thấy không?
- Thấy rồi.

Ngọc Lâm xoa hai tay vào nhau, nói:

- Vậy thì để tao trèo lên đấy, bắt nó xuống cho mày nhé.
Và Ngọc Lân bước ngay đến bên cây ra bộ leo. Hạt Mưa sợ quá, lấy tay kéo lấy áo nó.

- Đứng! Đứng! Cao lắm, nguy hiểm lắm, cậu leo coi chừng té đấy!

- Sợ gì! Thằng bé phui tay Hạt Mưa ra, nó làm như thật can đảm – Leo cây là nghề của tao cơ mà. Tao sẽ leo lên đấy bắt mấy con chim kia xuống cho mày làm bạn, để mày không ngồi buồn nhớ nội nữa nghe không?

Ngọc Lân nói là làm, nó bám tay chân vào cây và trèo thật nhanh. Hạt Mưa đứng dưới ngược mắt nhìn lên. Càng nhìn càng sợ.

- Này, này! Đừng có leo nữa... Tôi không cần tổ chim đâu, tôi cảm ơn đấy... Xuống đi! Xuống đi!

Ngọc Lân không nghe, càng lúc nó lên càng cao. Thằng bé muốn tỏ ra mình anh hùng, mình là con trai. Nó phải bắt cho bằng được tổ chim đó. Nó đã đến thật gần, đưa tay ra... Tay không đủ dài. Thế là nó nhích tới một chút, mình trườn lên nhánh cây ngang. Gần tới... gần tới rồi... Nhưng đột nhiên “tách!” nhánh cây gãy ngang. Tấm thân của Ngọc Lân rơi xuống đất. “Ồi”.

- Cậu ơi cậu! Bé Hạt Mưa sợ hãi hét to. Nó chồm tới, thấy máu, nó suýt ngất theo, nó hét – Má Phùng ơi! Chị Bích La ơi! Lão Văn! Lão Tiêu! Nó gần như gọi hết cả nhà. Mợ ơi, dì ơi, Lão thái thái ơi... Thiếu gia té rồi... Thiếu gia bị thương rồi...

Tiếp đó cả tòa nhà rộng lớn như muốn vỡ tung. Một khung cảnh hỗn loạn... Rồi bác sĩ được gọi đến. La Chí Cang từ ngoài tiệm cũng được gọi về. Gia San khóc bù lu bù loa. Cô nàng sợ cậu con trai duy nhất của mình chết mất. Lão thái thái cũng thất thần... Đám gia nhân bận nhất... Nước, rồi thuốc... rồi quạt... Cả tuyết Hà và Phi Thúy, hai người ít rời phòng nhất cũng bước ra ngoài.

Thằng bé được băng bó vết thương.

Bác sĩ cho biết, chỉ nhẹ thôi nhờ không va vào chỗ hiểm. Và rõ ràng là như vậy, chỉ một lúc sau Ngọc Lân đã tỉnh lại, nó cười giỡn tinh bơ. Nó tiếc là không bắt được tổ chim.

Khi bác sĩ ra về, trận hỗn loạn tạm lắng xuống, Lão thái thái mới truy nguyên, tìm lý do và trách nhiệm.

- Ai bảo nó đi bắt tổ chim?

Lão thái thái hỏi.

Bé Hạt Mưa từ lúc Ngọc Lân té ngã đã phải quỳ tại hiện trường theo lệnh của má Phùng.

Má Phùng vội nói:

- Bé Hạt Mưa đấy. Nó còn quỳ đằng kia kia.

- Cái con a đầu mới vào làm đấy à? Cả gan thật!

Chí Cang giận dữ nói:

- Má Phùng, bà đem roi ra đây, tôi phải trừng trị con nhỏ này một trận.

Tuyết Hà chột thấy bán loạn. Nàng vội bước tới can:

- Đừng, anh Chí Cang. Chúng nó đều còn bé cả, chưa biết gì. Ta mắng chửi rầy la nó được rồi, cần gì phải dùng đến roi chứ.

- Cô nói gì? Lão thái thái tròn mắt – Nó đã phạm tội tày trời như vậy mà cô còn bênh vực cho nó? Thật là bậy. Má Phùng đâu, bà cho nó một trận cho tôi xem.

Thế là dưới gốc cổ thụ, bé Hạt Mưa nằm dài đó, má Phùng quất roi thẳng tay. Đám tôi tứ trong nhà đứng vây quanh. Chí Cang nói:

- Má Phùng, hỏi nó xem biết tội chưa?

Những ngọn roi của má Phùng vút xuống làm Hạt Mưa đau quá khóc thét... Theo nội mấy năm trời phiêu bạt, dù có gian khổ gió sương, nhưng Hạt Mưa không hề ăn một roi đòn. Vậy mà bây giờ làm thân a đầu... Chẳng

ai thương nó. Hạt Mưa vừa khóc vừa gọi:

- Nội ơi nội! Nội ở đâu? Sao nội không cứu con. Con không thèm a đầu nữa đâu... Con không biết làm gì cả.

- Thế này thì quá lắm. Đồ phản! La thái thái tức giận - Ở nhà tao mà dám khóc như đẽ tang, má Phùng, hãy đánh thật đau hơn nữa.

Má Phùng làm theo lệnh. Con bé Hạt Mưa bị đòn vọt đến rách cả áo.

Tuyết Hà không dẫn được, bước tới ngăn:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi! Đừng đánh nữa. Mẹ! Con bé nó còn quá bé mà... Nhà chúng ta nên tích đức... Đừng đánh nó thế này... không nên ngược đãi trẻ nhỏ.

Phi Thúy sợ hãi kêu lên:

- Quận chúa!

Không kịp rồi... Bà lão có vẻ giận dữ hơn. Bà quay sang trừng mắt với Tuyết Hà.

- Cô nói gì? Ngược đãi trẻ nhỏ à? Tại sao cô lại nói vậy? Chỉ vì một đứa a đầu thế mà cô rửa chúng tôi ư? Hừ... Cô có vẻ lấy lòng kẻ ăn người ở dữ ơ... Cô chỉ nghĩ đến bọn tôi tớ...

Câu nói đầy nghiến của bà La thái thái khiến Tuyết Hà chững lại .

Chí Cang liếc nhìn về phía Tuyết Hà. Chàng cũng có vẻ không hài lòng. Đúng rồi, Tuyết Hà về đây hơn tám năm mà lòng lạnh như băng... chàng chưa hề thấy Hà tỏ một chút gì cho thấy là nghĩ đến mình... Vậy mà với con a đầu này, Chí Cang chợt thấy nóng mũi, lên tiếng:

- Má Phùng, đưa roi đây cho tôi!

Chí Cang bước tới chụp lấy roi.

Tuyết Hà Kinh hãi:

- Anh Chí Cang. Chuyện đánh một tiểu a đầu, cũng phải đích thân anh ra tay ư?

- Nếu nó cần phải có cô che chở thì phải đích thân tôi ra tay vậy.

Chí Cang nói như hét. Và những ngọn roi quất mạnh xuống... Chí Cang không phải đánh Hạt Mưa mà đang quất cơn giận dữ lên Tuyết Hà. Con bé Hạt Mưa dưới những trận mưa roi lẫn lộn. Nó đã khóc không thành tiếng. Tuyết Hà đứng ngẩn ra, không dám nói thêm điều gì. Nàng biết chỉ cần nói thêm một câu là Hạt Mưa sẽ khổ hơn. Nhưng nhìn những ngọn roi uất hận kia Tuyết Hà đã không cầm được nước mắt.

Không phải chỉ có Tuyết Hà, Lão thái thái cũng không dẫn lòng được.

- Thôi đánh bao nhiêu đó đủ rồi.

Bà nói, Chí Cang mới chịu buông roi. Nhưng rồi quay lại, Chí Cang thấy Tuyết Hà khóc. Chàng lại giận dữ kéo tay Tuyết Hà lôi về phòng riêng.

- Nào đến đây! Tại sao cô lại khóc?

- Tôi khóc vì... Tuyết Hà ghen ngào nói – Tôi tội nghiệp cho con bé, nó còn nhỏ quá, nó không biết gì... Vậy mà phải gánh lấy cái uất hận người ta dành cho tôi.

- Hừ... Cô biết tất cả phải không? Cô đã thấy rõ cả tim đen của tôi. Chí Cang nghiến răng, nâng cằm Tuyết Hà lên, chàng như muốn bóp nát Hà ra từng mảnh nhỏ mới hả giận – Đừng có thách thức tôi, tôi không phải là thánh nhân đâu. Cái chuyện cô làm nhục tôi mãi mãi tôi không bao giờ quên. Rồi sẽ có một ngày nào đó... Tôi sẽ thanh toán... Cô nhớ đấy...

Chí Cang bỏ ra ngoài.

Tuyết Hà đứng đấy như một pho tượng gỗ.

* * *

Tối hôm ấy, khi Hạt Mưa tỉnh lại nó thấy Tuyết Hà đang xoa thuốc lên những vết roi trên người nó. Cái đau còn đó. Nhưng những ngón tay kia sao lại êm ái như vậy. Hạt Mưa chợt cảm thấy có bị đòn thế này cũng không sao. Miễn là...

Phi Thúy đợi Tuyết Hà xoa thuốc cho Hạt Mưa xong, lấy một chiếc chăn mới đắp cho bé.

Bích La cũng đứng gần đấy, bé Hạt Mưa nghe Tuyết Hà dặn dò Bích La:

- Em phải chăm sóc cho Hạt Mưa. Con bé còn nhỏ quá lại bị roi, thương tích thế này... Nhớ đừng để em nó nằm nghiêng, nằm lên vết thương nó đau tội nghiệp.

Bích La nói:

- Vâng, thưa mẹ, mẹ yên tâm. Con sẽ chăm sóc nó.

Tuyết Hà nhìn bé Hạt Mưa nằm yên, không hiểu sao, những giọt nước mắt lại chảy dài. Hạt Mưa không dẫn lòng được xúc động, nó đưa bàn tay nhỏ nhắn lên, lau mắt cho Hà, nó nói:

- Mẹ ơi, sao mẹ lại đối xử với con tốt như vậy? Ban nãy mẹ đã xin đòn giùm con, bây giờ lại xúc thuốc cho con. Lại còn cho con chăn mới, khóc tội con nữa. Sao vậy? Con chỉ là một tiểu a đầu thôi mà?

Tuyết Hà chỉ ngồi yên... Một tình cảm lạ lùng nào đó... Có lẽ chỉ là tình thương người... nó đang bóp chặt quả tim nàng. Nỗi đau không phải chỉ ở lồng ngực mà nó lan dần ra từng sợi thần kinh.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 6

Hôm ấy là ngày mười lăm âm lịch.

Mỗi lần mừng một hay rằm, như thường lệ Tuyết Hà đều đến chùa dâng hương.

Trước kia ở Bắc Kinh nàng thường đến Hương Sơn, đến Ngọa Phật Tự, Bích Vân Tự. Nhưng bây giờ ở Thừa Đức, nàng thường đến Cổ Minh Tự hơn. Thật ra thì Cổ Minh Tự là ngôi chùa mà La thái thái cũng thường đến. Nhà họ La ai cũng có thói quen dâng hương trong ngày rằm và ngày mừng một. Với Tuyết Hà mà nói thì bất cứ một ngôi chùa nào cũng đều giống nhau. Nói đó cũng thờ Phật. Đứng trước tượng Phật, Tuyết Hà không chỉ cầu khẩn cho chuyện tương lai của mình mà nàng còn nghĩ đến A Mông, người ở tận chân trời, bất tin từ lâu và vú Châu, cùng đứa con của mình. Không biết bao giờ mới gặp lại, nỗi nhớ tuyệt vọng đang chờ. Nhưng Tuyết Hà vẫn mong. Rồi một lúc nào đó, sẽ được gặp lại nhau.

Hôm ấy trước cổng chùa Cổ Minh Tự có ba chiếc xe ngựa chờ tới.

Trước cổng chùa là một khoảng sân trống, ở đấy bán đủ hàng rong. Người bán nhang, hủ tiếu, đồ mã, diều giấy và cả bách hóa. Trong những ngày lễ lộc khoảng sân này đông nghẹt thiện nam tín nữ, cả các quan chức cao cấp đều đến dâng hương. Khung cảnh thật tấp nập.

Bữa đó, khi nhà họ La đến Cổ Minh Tự thì hai chủ tớ của Cao Hàn cũng có mặt ở đấy.

Cạnh ngôi chùa có một cây đại thụ. Cao Hàn nép mình ở đây đã hơn hai tiếng đồng hồ, trong khi A Đức ngồi trên một chiếc xe đạp, cứ đảo tới đảo lui, quanh chùa quan sát, thỉnh thoảng A Đức dừng lại trước mặt Cao

Hàn báo cáo:

- Chưa thấy họ đến. Nhưng mà chắc họ phải đến, tôi đã thăm dò kỹ rồi, không lầm được đâu.

Một lúc sau Đức lại dặn dò:

- Thiếu gia, bao giờ trông thấy người, Thiếu gia cũng phải bình tĩnh trông ngóng tình hình xem thế nào rồi hãy tính tới. Coi chừng bên người cô ấy còn có cả một đoàn tùy tùng. Thiếu gia mà nôn nóng, coi chừng hỏng cả việc đấy.

Cao Hàn thở dài, nói:

- A Đức, cậu hãy yên tâm, tôi không phải là trẻ con lên ba. Tôi biết cân nhắc chứ. Hôm nay tôi sẽ không làm gì hết, tôi chỉ đứng quan sát thôi. Nghe Vương Gia nói là cô ấy đang sống một cuộc đời hạnh phúc. Tôi muốn biết rõ là có đúng như vậy không?

A Đức nhìn Cao Hàn lắc đầu.

- Ô, Thiếu gia, Thật tôi cũng không yên tâm làm sao Thiếu gia chỉ nhìn qua là biết người ta sống hạnh phúc hay không chứ?

- Biết chứ! Cao Hàn thở ra, mắt không bỏ sót một chiếc xe nào – Tôi chỉ cần liếc qua là có thể xác định cô ấy đã sống như thế nào? Chợt nhiên Cao Hàn nói to – Đến rồi kìa! Có ba chiếc xe ngựa mới đỗ lại. Chắc chắn là họ thôi.

Chiếc xe đầu tiên vừa ngừng, má Phùng đỡ La lão thái thái xuống.

Chiếc thứ hai. Phi Thúy và Tuyết Hà.

- Phi Thúy! Tuyết Hà!

Cao Hàn khẽ gọi, chàng không để ý đến chiếc xe thứ ba nữa. Mắt chàng mở to nhìn Tuyết Hà. Tuyết Hà! Tuyết Hà! Cái tên đó Cao Hàn đã gọi hàng vạn lần trong mơ. Cái khuôn mặt kia, đôi mắt và vóc dáng rõ ràng không thay đổi mấy, Tuyết Hà! Tuyết Hà đứng đấy, tóc như mây... Trái tim của Cao Hàn đập mạnh. Cao Hàn thấy lạnh buốt cả lòng, người chàng nhũn ra.

A Đức phải cảnh tỉnh.

- Thiếu gia. Người đứng ở đây nhé, đừng có hành động gì cả. Người nhà họ La hình như đông lắm đấy.

Chợt nhiên có một đứa con trai nhỏ từ cỗ xe chạy xông về phía gốc cây, nó vừa chạy vừa hét:

- Mẹ ơi, mẹ ơi! Có một con khi nhỏ dễ thương lắm này, mua cho con đi.

Gia San đỡ La lão thái thái lên bậc tam cấp nên Tuyết Hà phải chạy theo Ngọc Lâm.

- Ngọc Lâm! Tuyết Hà vừa chạy vừa hét – Đừng có chạy loạn như vậy. Quay lại mau, nội giận bây giờ!

- Không thềm đâu! Không thềm! Ngọc Lâm chạy ngay đến quầy của ông bán khi, nó thích thú hét – Mua cho con! Mua cho con con khi này đi.

Tuyết Hà chạy tới nắm lấy tay Ngọc Lâm. Suýt tý thì Cao Hàn từ sau thân cân đã xông ra, nhưng rồi chàng dẫn lại được. Thì ra cô ấy đã có con. Một thằng con trai với La Chí Cang! Vậy thì cô ấy đâu còn nhớ đến ta và đứa con gái đã mất tích? Cao Hàn đau khổ nghĩ.

Tuyết Hà vừa kéo Ngọc Lâm vừa nói:

- Thôi đi nào. Đừng để nội phải đợi.

- Con không thềm đâu. Con muốn có con khi nhỏ kia à.

Gã bán khi còn trẻ tay dắt chú khi nhỏ, trên vai còn hai con khác, gã vừa cười với Tuyết Hà, vừa nói:

- Bà chủ mua cho cậu một con khi đi. Con khi này khôn lắm! Nó biết làm trò nữa. Nào xem nào. Chào cậu đi nào, chào!

Gã bán khi cầm tay con khi lên vai bắt nó chào Ngọc Lâm.

Ngọc Lâm thích thú vỗ tay, con khi bắt chước vỗ theo. Ngọc Lâm khoái quá, nó dang lấy tay Tuyết Hà:

- Mua cho con con khi đi, mua đi! Con muốn con khi này mà.

Tuyết Hà nhướng mắt về phía chùa. Lão thái thái đang đứng đấy nhìn về phía nàng một cách bức dọc. Tuyết Hà sợ hãi vội kéo lấy tay Ngọc Lâm.

- Ngoan nào Ngọc Lâm, nội đã giận rồi kìa.

Gã bán khi bước đến gần hơn cười với Tuyết Hà.

- Làm gì đi gấp vậy bà chủ? Cậu đây thông minh, mua một chú khi để cậu ấy tập tính nhẫn nại, một công mà ba bốn lợi, vả lại, nhìn là tôi biết bà chủ khá giả ngay, bỏ ra có mười đồng tiền mà mua được chú khi rẻ chán.

Tuyết Hà cười trả.

- Xin lỗi, nhưng nhà chúng tôi không có nuôi thú, trẻ con nó không biết nên nó đòi.

Tuyết Hà chưa dứt lời thì Lão thái thái, Chí Cang và Phi Thúy đều đã đến cạnh, Phi Thúy gọi:

- Quận chúa!

- Quận chúa cái gì? Lão thái thái có vẻ bực bội – Bây giờ là thời đại gì mà còn gọi là Quận chúa? Quận chúa gì mà chẳng nề nếp gì cả, đến chùa không lo thắp hương lạy Phật lại lo luẩn quẩn bên ngoài. Không biết Phật không biết Quan Âm! Ở nhà La bao nhiêu năm trời mà đến gia luật thế nào cũng không biết...

- Mẹ!

Tuyết Hà chỉ kêu một tiếng rồi tắc nghẹn, nước mắt chảy dài xuống má. Chí Cang bước đến chụp tay lên vai Tuyết Hà. Cái bàn tay đã từng luyện thiết sa chưởng cứng như hai gọng kìm làm Tuyết Hà đau nhói. Chàng hạ lệnh:

- Lau nước mắt đi! Tối ngày cứ chảy nước, như bị ức hiếp không bằng. Giữa chốn đông người định bôi nhọ tôi nữa à? Về rồi biết tôi!

Tuyết Hà lặng lẽ theo sau Cang như một tội phạm đang bị áp tải. Cao Hàn đứng đấy thấy hết mọi thứ. Máu như dồn cả lên đầu. Chàng quay sang chụp lấy A Đức, đau khổ:

- Cậu thấy chưa? Như vậy là hạnh phúc đó ư? A Đức tôi không làm sao chịu được, tôi không thể bỏ mặc thế này được. Tôi phải ở lại đây một thời gian, phải tìm cho được cái bí ẩn này. Phải cứu lấy Tuyết Hà!

Bữa đó rõ là một ngày nghệt thờ với Tuyết Hà.

Vừa về đến nhà, Lão thái thái đã gọi nàng lên, bắt Hà đặt bàn tay trái đã bị chặt một lóng lên bàn. Cái ngón tay cụt đó tám năm qua đã được che giấu bằng một lóng tay bạc giả. Lão thái thái chỉ cái ngón tay cái nói:

- Đừng có nghĩ là đã bị trừng phạt là có thể tái phạm lỗi. Mỗi lần nhìn cái

ngón tay cụt này, không lẽ cô chẳng thấy hối hận sao? Cô xem Gia San kìa, nó tuy chỉ là đệ nhị phòng, nhưng nào có giống cô đâu. Một người đoan trang nghiêm túc. Buồn thật! Với một tay lái buồn khi mà cô cũng liếc mắt đưa tình, cợt nhả được!

Tuyết Hà run rẩy, nàng định giải thích.

- Mẹ!

- Khỏi biện minh gì cả. Lão thái thái trừng mắt với Hà – Tôi không đáng là mẹ của cô. Cô có biết là tám năm qua nhà họ La này đã chịu đựng cô cỡ nào không? Chúng tôi muốn giáo hóa, muốn dạy dỗ cho cô trở thành người đứng đắn. Đúng ra phải cảm ơn không hết chứ? Tại sao trước mặt Chí Cang, cô lại vẫn làm nhục chúng tôi? Đừng làm cái trò khiêu khích đó, chúng tôi không chịu được đâu. Nếu cô không sửa đổi thì đừng có trách. Cô nghe rõ chứ?

- Dạ nghe.

Tuyết Hà đáp với nước mắt lưng tròng.

Những dẫn vật hôm ấy, chưa phải là hết. Tối đó Chí Cang tay ôm trọn bình rượu xông vào phòng của Tuyết Hà.

- Tuyết Hà! Ra đây hầu rượu mau lên.

Tuyết Hà bước đến lạng lẽ rót rượu cho Chí Cang, Phi Thúy mang thức ăn từ bếp ra bày trên bàn. Chí Cang liếc nhanh về phía Tuyết Hà thấy mặt Tuyết Hà kém vui, chàng đưa tay ra nâng cằm Hà lên ra lệnh:

- Cười nào, nhìn mặt tôi mà cười!

Tuyết Hà cố cười, nhưng lệ đã long lanh trên mắt.

- Khi thật!

Chí Cang đẩy mạnh làm Tuyết Hà ngã lăn về phía chân giường. Phi Thúy sợ hãi bước đến đỡ lấy chủ. Nàng quay lại Chí Cang.

- Thiếu gia!

- Mà y cút ra ngoài cho tao! Chí Cang chụp lấy vai Phi Thúy đẩy ra cửa –

Mày ra ngoài, thứ a đâu không biết điều. Mày muốn chen vào chuyện vợ chồng tao à? Rắc rối nữa, tao sẽ đưa mày qua phủ của Ngô tướng quân để hẳn cho thuộc hạ giày vò mày, xem thử có còn lên mặt nữa không thì biết.

Phi Thúy sợ hãi, không dám can thiệp nữa. Tuyết Hà cũng biết Ngô tướng quân là một tay chân thân tín của chánh phủ Đoàn Kỳ Thụy trú đóng ở Thừa Đức và thường xuyên về Bắc Kinh, hẳn là một tay hét ra lửa. Chí Cang đâu không còn tham gia chính trường nhưng đã kết nghĩa với Ngô tướng quân. Cùng đi săn, xem hát, cùng kết cấu làm ăn nên thế lực không giảm, hai năm trước đây, nhà họ La có a đầu yêu một đầy tớ trong phủ rồi rủ nhau bỏ trốn, chính Chí Cang đã nhờ Ngô tướng quân bắt lại được. Tay đầy tớ thì bị xử bắn, còn a đầu kia phải nhảy xuống giếng tự tử. Sau chuyện đó, Chí Cang thường nói bóng nói gió với Tuyết Hà:

- Nhà họ La chúng ta không hiểu có phải vì mộ táng của tổ tiên không đúng chỗ hay sao mà lắm chuyện không hay xảy ra như vậy? Nhưng mà từ rày về sau, bất cứ một người nào trong nhà này mà phạm gia quy, thì đừng có hòng thoát khỏi!

Tuyết Hà biết uy của Chí Cang. Phi Thúy và cả người dân ở Thừa Đức cũng đều sợ Ngô tướng quân vì vậy Phi Thúy vừa nghe Chí Cang dọa đã sợ hãi rời khỏi phòng.

Phi Thúy vừa ra ngoài, Chí Cang đã khép cửa lại, xong ra lệnh:

- Tuyết Hà, hãy lên giường!

Tuyết Hà sợ hãi nhưng cố phản kháng:

- Em không thích!

- Cô nói cái gì? Chí Cang lớn tiếng – Cô nên nhớ là: Cô là vợ của tôi. Tại sao cô lại lạnh như một thỏi nước đá vậy? Cô không thích à? Thế tại sao cô lại khiến cho người khác vào chốn dầu sôi lửa bỏng được? Hừ! Phải xé nát cô ra xem thử trái tim cô nó thế nào...?

Và Chí Cang chụp lấy ngực áo của Tuyết Hà.

- Anh Chí Cang! Tuyết Hà né người qua một bên, nàng quỳ xuống, van xin – Anh Chí Cang! Tám năm rồi! Sao ta cứ mãi giày vò nhau, anh là một người đàn ông khỏe mạnh, có trái tim rộng rãi, tại sao anh cứ mãi làm khổ tôi? Anh đã có Gia San, đã có Ngọc Lân nghĩa là đã có một cuộc sống hết

sức hạnh phúc. Anh cần gì nghĩ đến tôi làm gì? Tôi chỉ là một người không toàn mỹ, bỏ sọt rác, hãy ném tôi qua một bên, đừng đoài hoài đến.

- Cô hẳn mong được như vậy lắm? Chí Cang trừng mắt nhìn Tuyết Hà với sự giận dữ và ganh tỵ - Cô đừng hòng đem những từ ngữ cao siêu tâng bốc tôi. Tôi tự cảm thấy tôi chỉ là con người bình thường, ganh tỵ, nhỏ nhen, tôi không hào phóng cũng không rộng rãi... Chí Cang lắc mạnh người Hà nói lớn – Tôi biết ngay từ cái đêm tân hôn, cô đã mong mỏi rằng tôi sẽ lạt lẻo, lạnh lùng với cô, cô không thích tôi âu yếm, cô hoàn toàn khác hẳn với những người đàn bà khác, vì cô đã ngoại tình cả trong tư tưởng, cô đã khiến cho tự ái tôi bị tổn thương. Tôi thù cô. Nhưng mà cô đừng hòng, tôi sẽ không để cho cô yên ổn đâu. Tôi cũng không để cho cô tự hủy diệt mà tôi phải giày vò cô cho thỏa mãn tự ái của mình.

- Đừng! Đừng làm vậy! Tuyết Hà hét lớn – Anh hãy buông tôi ra, hãy tha thứ cho tôi.

Tuyết Hà đứng dậy xông ra cửa định bỏ trốn, nhưng Chí Cang đã giữ chặt lấy nàng. Hai người quần nhau, làm bình rượu và đĩa chén trên bàn rơi cả xuống đất.

Ngay lúc đó bé Hạt Mưa đang ôm một xấp chăn mền trên tay, nó theo hành lang đi về phía phòng của Tuyết Hà vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Má Phùng bảo cái trên cùng này mang cho mợ, cái thứ hai cho dì Gia San, rồi thu lấy quần dơ về. Sau đó là đến vấn an Lão thái thái, hỏi xem người có cần ăn thêm món gì không? Điều thứ tư là...

Hạt Mưa dừng lại. Vì nó vừa nghe tiếng đổ vỡ lớn trong phòng của Tuyết Hà, nó lại nhìn thấy Phi Thúy đang đứng run rẩy ngoài cửa. Hạt Mưa hoảng hốt:

- Ai...? Ai đang bức hiếp mợ vậy?

Hỏi xong, là nó lại nghe tiếng của Tuyết Hà vọng ra:

- Đừng có đụng đến tôi! Tôi van anh, van anh mà.

Hạt Mưa không chần chừ, nó xông ngay đến đây mạnh Phi Thúy định chạy theo chặn lại, nhưng không còn kịp, Hạt Mưa đã lọt vào phòng, nó vừa chạy vừa hỏi:

- Mợ ơi! Mợ! Mợ làm sao thế? Ai...

Chí Cang quay lại mắt mở trừng:

- À... Thì ra lại là mày.

Và hấn vung tay lên. Hạt Mưa thấy đom đóm nổi trước mặt. Con bé ngã văng ra ngoài va vào mình của Phi Thúy.

Tiếng ồn ào đã khiến Lão thái thái và Gia San chạy đến. Lão thái thái vừa liếc qua đã biết chuyện, bà nhìn về phía Tuyết Hà rồi quay sang Chí Cang trách:

- Chuyện có đáng gì đâu mà con để nó la ồn lên vậy?

Gia San cũng bước tới, lấy khăn tay lau mồ hôi cho Chí Cang, vừa kéo tay chồng vừa nói:

- Thôi mà về đây, em sẽ bảo con Hương Lăng đi lấy bình rượu khác hâm nóng cho anh, em sẽ uống với anh vài ly cho vui, được không?

Rồi Gia San kéo lấy tay Chí Cang về phòng mình. Lão thái thái trừng mắt với Tuyết Hà:

- Rượu vui không uống lại để uống rượu phạt. Để xem rồi mày sẽ làm sao?

Rồi bà cũng quay người bỏ đi.

Tuyết Hà đứng ngẩn ra đó, đợi họ đi khuất, nàng mới chạy đến đỡ Hạt Mưa dậy.

- Hạt Mưa, con có bị đau ở đâu không? Tội nghiệp, mấy hôm trước đã bị đòn, bây giờ còn bị đánh ngã!

Bé Hạt Mưa ngồi đấy, nó chết lặng nhìn đống chăn mền rơi đầy đất.

- Hạt Mưa! Phi Thúy bối rối hỏi – Sao em không nói gì cả? Sao không trả lời mợ?

Bấy giờ Hạt Mưa mới nhìn lên, nó sợ hãi nhìn hai người với dòng lệ chảy dài.

- Chết con rồi! Con bé nói – Con đã làm bắn cả chăn mền thế này. Về thế nào cũng bị má Phùng đánh thêm một trận.

Tuyết Hà nghe lòng đau nhói, nàng nhìn con bé rồi siết chặt nó vào lòng.

- Thì ra con thường bị má Phùng đánh lắm phải không? Hà thương hại vuốt đầu Hạt Mưa - Ở Thừa Đức này có hàng ngàn hàng vạn nhà, vậy mà sao nội con không chọn lại mang con bán vào nhà họ La chi vậy? Tội thật! Nội con đã lầm rồi đó, Hạt Mưa ạ!

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 7

Mười hôm sau, trên con đường Thanh Phong ở thành phố Thừa Đức, một cửa hiệu mới khai trương. Cửa hiệu này tọa lạc tại một tòa nhà hai tầng cổ nhưng xinh xắn. Cửa hiệu chuyên bán các sản phẩm mỹ nghệ và đồ cổ. Từ ngọc khí đến tranh, đồ trang sức, đại tự, ấn giám... Cách trưng bày trong cửa hàng mỹ thuật ngăn nắp, thu hút nhiều người xem.

Ngay cái tên của nó cũng có vẻ thoát tục “*Hàn Ngọc Lâu*”.

Thoắt cái mà lại đến ngày mừng một, ngày nhà họ La đến dâng hương ở Phố Minh Tự.

Bị chinh qua một lần nên lần này Tuyết Hà đi sát theo La thái thái, không dám liếc dọc liếc ngang nữa. Dâng hương cầu phước xong là Tuyết Hà ra xe, đưa Lão thái thái lên xe xong, Hà và Phi Thúy mới lên xe thứ hai, mặc bon con buôn ở sân chùa mời mọc bán mua.

Tuyết Hà và Phi Thúy vừa bước đến xe chưa kịp leo lên thì một chiếc xe đạp ở đâu trờ tới. Chắc thắng xe không ăn, nên nó đâm sầm vào người Phi Thúy.

- Úi da!

- Xin lỗi nhé! Xin lỗi! Gã lái xe vội nhảy xuống đỡ Phi Thúy lên, gã còn rất trẻ và cùng một lúc mảnh giấy nhỏ được dúi vào tay Phi Thúy với lời dặn dò – Khẩn lắm, đưa cho Quận chúa!

Rồi gã phóng xe, chạy mất.

Tuyết Hà quay lại lo lắng:

- Sao vậy Phi Thúy? Có bị thương không?

- Dạ không, dạ không. Phi Thúy lúng túng nhìn theo gã đi xe đạp, rồi vội vã nói – Thôi lên xe, chúng mình về nhanh lên Quận chúa ạ!

Về tới La phủ, vừa vào phòng riêng của Tuyết Hà, Phi Thúy vội khép cửa lại, trông ngóng một cách căng thẳng.

Tuyết Hà phải ngạc nhiên.

- Hôm nay em làm sao đấy?

Phi Thúy nói khẻ:

- Quận chúa! Quận chúa xem cái này là gì nào?

Phi Thúy xòe tay ra. Trong lòng bàn tay là một mảnh giấy được xếp theo hình chữ Vạn.

- Ở đâu em có vậy?

Tuyết Hà giật mình hỏi:

- Thì ban nãy cái anh chàng chạy xe đạp đụng em đấy. Phi Thúy đáp – Hắn còn dặn em, nói là “Đưa cho Quận chúa, có chuyện gấp lắm”.

Trái tim Tuyết Hà đập mạnh. Nàng chộp lấy mảnh giấy. Tờ giấy được xếp hình chữ Vạn! Một tín hiệu quen thuộc. Tuyết Hà còn nhớ, ngày xưa, mỗi lần trao thư, A Mông thường xếp thư theo mẫu đó. Có thể như vậy ư? Tuyết Hà run rẩy.

Thật lâu Hà mới mở thư ra đọc:

- “*Hàn Ngọc Lâu.*

Địa chỉ 15 đường Thanh Phong – Thừa Đức”.

Tuyết Hà ngẩn ra, Phi Thúy nhắc nhở:

- Mặt sau còn chữ nữa kìa!

Tuyết Hà lật mặt sau tờ giấy lại, thấy: “Bản hiệu có một chiếc vòng đẹp thanh khiết muốn mời phu nhân đến xem hàng”.

Tuyết Hà bàng hoàng, nhìn lên, mặt tái hẳn nhưng trong cái nét sợ hãi kia như có lấp lánh niềm vui.

Phi Thúy nhìn chủ. Chưa bao giờ Thúy thấy Tuyết Hà lại đẹp như vậy!

- Chàng đến rồi! Tuyết Hà chột kêu lên – Chàng hiện đang ở Thừa Đức... Trong cửa hiệu Hàn Ngọc Lâu kia. “*Ngọc trong tuyết, phải chịu được lạnh*”. Đó là điều mà A Mông đã dặn dò. Ở đây còn có nét chữ... Cả cái ám hiệu của chàng... Vậy là chàng hẳn đã đến đây.

Tuyết Hà thật sự xúc động, nàng nhìn Phi Thúy nói:

- Phi Thúy... Em hãy nghĩ cách cho chị đi... Làm thế nào để chị có thể ra

khỏi La phủ... Để chị có thể gặp được anh ấy. Em hãy nghĩ giùm chị đi...
Chị không chờ nổi đâu... Chị tiếc vô cùng, phải chi có đôi cánh.

Tuyết Hà tuy bảo là không thể chờ... nhưng cũng không làm sao khác được. Ở trong La phủ, Phi Thúy lép vế hơn cả Tuyết Hà... làm sao nó có quyền kiểm soát để đưa Hà ra ngoài một chuyến? Hà thì không ra được, nhưng Phi Thúy thì dễ hơn. Trong La phủ có nhiều thứ lặt vặt cần mua như kim chỉ, quà vật, củi lửa, xì dầu... Phi Thúy vì ở dưới tay của má Phùng, nên thường bị má Phùng sai vặt... Trước kia cô nàng rất ghét chuyện bị sai như vậy. Nhưng bây giờ thì khác, Phi Thúy còn xung phong... và cơ hội đến. Nhà hết xà phòng xà, Phi Thúy nhận ra phố mua. Vừa ra khỏi nhà, nàng đến ngay Hàn Ngọc Lâu.

Đón Phi Thúy, đúng là anh chàng đã tông xe vào nàng.

- Cô Phi Thúy! A Đức vừa cười vừa tự giới thiệu – Tôi tên là A Đức. Thiếu gia tôi đang ở trên lầu...

- Thiếu gia anh à?

Phi Thúy ngạc nhiên. Không lẽ A Mông bây giờ đã biến thành Thiếu gia. Có sự lầm lẫn nào không? Hay là Tuyết Hà đã lầm?

Với tâm trạng ngờ ngợ, Phi Thúy bước lên lầu. Thế là Thúy đã nhìn thấy... Đúng là A Mông của chín năm về trước.

Lúc trở về nhà họ La, Phi Thúy vừa vào nhà đã đổ mồ hôi nói lớn:

- Quận chúa ơi, con đã trông thấy Cựu lão gia rồi. Người từ Bắc Kinh đến đây nghỉ hè... Hiện ở sơn trại đấy... Người nói có lẽ vài hôm nữa sẽ đến đây để bá kiến Lão thái thái.

- Hừ!

La lão thái thái nghe Phi Thúy nói, đã hừ một tiếng. Cựu lão gia! Giờ phút này mà còn gọi tiếng đó. Ngày xưa là hoàng thân quốc thích, nhưng mà cái đó bây giờ đâu có đáng tiền nữa đâu? Vậy mà cứ gọi mãi... Cứ tưởng mình mãi mãi không đổi thay. Và với cái giọng nửa như châm biếm

Lão thái thái nói:

- Thôi khỏi, mày chuyển lời lại Cựu lão gia, nói với ông ấy cứ nghỉ hè thoải mái, đừng bận tâm chuyện giao tế làm gì...

Phi Thúy xụ mặt.

Nó không ngờ Lão thái thái lại cặn tình như vậy

Tuyết Hà thấy tội tội lên tiếng:

- À... vậy thì hôm nào ta cùng mi đến đây gặp Lão gia đi!

- Đúng đấy! Lão thái thái vừa rít thuốc vừa nói – Có đi gặp Lão gia thì nhớ nói là ta bận, mà Chí Cang cũng bận nên không thể đến gặp người được.

- Vâng!

Tuyết Hà đáp. Và sau đấy hai chủ tớ mới trở lại phòng riêng.

Vừa khép cửa lại, Phi Thúy chụp lấy tay Tuyết Hà nói:

- Con đã gặp mặt A Mông thiếu gia rồi. Bây giờ ông ấy tên khác, gọi là Cao Hàn... Cái “*Hàn Ngọc Lâu*” là của A Mông thiếu gia đấy. Nghe nói Thiếu gia mở cửa tiệm vì Quận chúa thôi. Quận chúa biết không? Bảy năm trước A Mông thiếu gia rời khỏi làng Ha La, lúc chạy nạn đến Thiểm Tây... người đã gặp một quý nhân là Cao lão gia ở tỉnh Phước Kiến. Hai người tâm đắc... Và rồi Cao lão gia đã thu nhận A Mông thiếu gia làm nghĩa tử. Từ đó người đổi tên họ là Cao Hàn... Thiếu gia sống ở Phước Kiến mấy năm qua, sống bằng nghề buôn bán ngọc thạch. Đã tám năm rồi mà vẫn chưa chịu lập gia đình... Vẫn nhớ đến Quận chúa... Vì vậy Cao lão gia mới cử đệ tử của người là A Đức theo bảo vệ Thiếu gia lên Bắc Kinh tìm người thân. A Đức chính là gã thanh niên hôm qua đi xe đạp đụng vào người con đấy!

Phi Thúy vì hồ hởi quá nên nói hơi lộn xộn lớn tiếng. Tuyết Hà ngồi ngẩn ra nghe.

- Có... Có thật đấy là A Mông không?

- Đúng, đúng vậy!

Tuyết Hà bối rối.

- Vậy làm sao ta đến đây được?

- Thế này... Phi Thúy nuốt nước bọt, hồi hộp nói – Quận chúa nếu muốn đi thăm Cựu lão gia... thì mai sáng mình đi luôn...

Tuyết Hà nhìn Phi Thúy cảm kích. A Mông! A Mông! Chàng đấy ư? Đầu của Tuyết Hà như đầy cái tên đó. Chàng đã đến đây... Đến thật rồi... Chỉ cần gặp được anh... Dù chỉ gặp mặt một lần, chết em cũng vui...

Cuối cùng, Tuyết Hà đã gặp được Cao Hàn. Họ đứng đối diện nhau trên Hàn Ngọc Lô.

Cửa Hàn Ngọc Lô được khép lại. A Đức pha một bình trà nóng, tiếp Phi Thúy ở dưới nhà. Còn trên lầu để Cao Hàn và Tuyết Hà, hai người trùng phùng nhau sau chín năm xa cách.

Cao Hàn và Tuyết Hà cứ đứng đấy nhìn nhau.

Họ như ngơ ngẩn. Có biết bao điều muốn nói... Nhưng trong giây phút này, không ai mở lời được.

“Từ xa nhau, mơ ước tương phùng

Hồn mãi mơ về bên chàng

Lấy gương bạc đem soi cho tỏ

Buổi tương phùng này có phải mơ chẳng?”

Vâng, sợ đây chỉ là cơn mơ. Mà là mơ thì chẳng nên lên tiếng.

Thời gian như ngừng trôi... Có hai hàng nước mắt chạy dài xuống má Tuyết Hà.

Nước mắt của Tuyết Hà làm Cao Hàn đau lòng.

Mấy năm qua, những tháng ngày ở Tân Cương, những ngọn roi trong tù đầy, rồi phiêu bạt... đói rét, tuyệt vọng. Vậy mà chưa bao giờ Cao Hàn khóc... Thế mà tại sao bây giờ... Hình như có những giọt nước mắt lăn xuống má chàng thành những vệt dài.

Tuyết Hà trông thấy Cao Hàn khóc, nàng không đành lòng được nữa, chạy tới ngã vào lòng Cao Hàn.

Hai người cứ thế đứng ôm nhau.

Nước mắt rồi nước mắt... Tuyết Hà thấy A Mông như đẹp hơn, vững chãi hơn ngày xưa nhiều. Nàng đưa tay lên định lau nước mắt cho chàng,

nhưng Cao Hàn đã trông thấy cái ngón tay, bịt bạc. Chàng run rẩy chụp lấy bàn tay.

- Tuyết Hà... Em đối với anh nghĩa trọng tình thâm thế này anh biết sao đây? Tại sao em đem chuyện của mình ra nói ngay trong đêm tân hôn? Để cuộc đời đau khổ, để phải hủy hoại thân...

- Chuyện đó đã qua rồi, anh nhắc lại làm gì?

- Không, đối với anh nó vẫn còn đó. Cao Hàn xúc động nói – Có nhiều thứ đối với anh quá mới mẻ. Hôm qua, Phi Thúy mới cho anh biết, chuyện chặt ngón tay chỉ là mở đầu cho bao nhiêu bất hạnh kế tiếp. Em đã bị chồng rời cả mẹ chồng giày vò, ngược đãi... Tuyết Hà, tám năm qua, em đã chịu biết bao đau khổ. Anh tuy không rõ hết. Nhưng qua lời kể của Phi Thúy... anh đã không chịu được... Em đã vì anh mà khổ biết chừng nào... Trong thời gian em chịu khổ... anh không làm sao bảo vệ được em... Chính điều đó... làm cho anh càng xót xa hơn.

Tuyết Hà chảy nước mắt... Chín năm đã qua vậy mà A Mông vẫn còn nói được những lời ân cần đó.

- *Ngọc trong tuyết phải chịu được lạnh.* Tuyết Hà nói nhỏ - Lời anh dặn dò... em mãi ghi nhớ. Dù gì hôm nay rồi cũng được gặp anh... thế là mãn nguyện rồi.

- Tất cả những khổ đau, phải được kết thúc. Cao Hàn cất cao giọng nói – Anh đã tìm gặp lại em thì hạnh phúc phải tái tạo... Mọi thứ phải được đền bù.

- Anh nói gì? Tuyết Hà chột thấy căng thẳng – Em không cần tái tạo hay đền bù gì cả. Được gặp anh là đã mãn nguyện.

- Không, không thể như vậy được. Cao Hàn xúc động nói – Gặp lại chẳng qua là để cho chúng ta đánh giá lại ta yêu nhau thấm thiết đến mức độ nào. Với cái tình cảm đó... làm sao em có thể quay về với người đàn ông mà mình không yêu chứ

Cao Hàn bấu chặt hai tay mình lên vai của Tuyết Hà, chàng nhìn thẳng vào mắt nàng nói:

- Hãy nghe anh nói này, em có biết là ngày rằm vừa qua anh đã có mặt ở Phố Minh Tự để trộm nhìn em. Lúc đó anh đã ngộ nhận tưởng đứa con kia

là của em và hẳn. Anh đã định dẹp bỏ chuyện tranh thủ lại trái tim của em. Nhưng rồi sau đó Phi Thúy cho anh biết là không phải, mà là con bà vợ hai của Chí Cang... Như vậy tám năm em sống bên nhà họ La không bận bịu gì cả, vậy thì em còn bám lấy hẳn làm gì?

- Nhưng mà... Tuyết Hà xấu hổ nói – Tám năm qua em đâu có giữ được cho anh đâu?

Cao Hàn xiết chặt lấy Hà

- Em nghĩ anh nhỏ nhen như vậy ư? Anh đâu phải hạng đó... Tuyết Hà... Em là người vợ duy nhất của anh... Em nên biết là... anh... muốn... em... phải... quay về... với... anh.

- Không được, không được! Tuyết Hà run rẩy – Chúng ta hôm nay còn được gặp nhau thế này thì đã là ân sủng của trời đất. Đừng tham lam quá. Anh bây giờ đã có cha nuôi, được cha nuôi tin tưởng, cho cả sự nghiệp, anh cần phải biết đó là phước và hưởng phước. Phải trả hiếu cho người. Anh phải quên em, phải cưới vợ khác, sinh con đẻ cái, lo kiến tạo sự nghiệp như cuộc đời mới của Cao Hàn.

Cao Hàn nói một cách cố chấp:

- Anh đã có vợ, có con... Anh không cần cuộc đời mới nào nữa cả. Cái mà anh cần... là lấy lại những gì mình đã mất.

- Những cái đã mất đó không làm sao tìm lại được đâu anh ạ. Bây giờ em là dâu con nhà họ La... Đó là một sự thật không thể thay đổi.

- Tuyết Hà. Cao Hàn nắm chặt tay Hà – Trên đời này không có một cái gì có thể nói là “vĩnh viễn không thay đổi”. Cả một triều đại của Mãn Thanh cũng bị biến thành dân chủ lập hiến... Vấn đề ở đây là ta có quyết tâm hay không... Không lẽ em không định cùng anh, mẹ anh và cả con gái chúng ta sum họp?

- Con gái à? Tuyết Hà giật mình – Làm sao anh biết... Nó là con gái chứ?

- Đích thân mẹ ruột em cho anh biết... Anh đã đến Vương phủ, gặp cha mẹ em trước khi đến đây... Anh ngoài chuyện tìm tung tích của em, còn hỏi han về người thân của anh nữa.

- Đích thân mẹ em nói à? Mắt Tuyết Hà rực sáng – Một đứa con gái... Con gái.

- Vâng, mẹ em còn nói là... nó rất dễ thương. Vừa chào đời là đã biết cười.
 - Thế bây giờ nó ở đâu? Ở đâu anh?
 - Mẹ em bảo là đã giao cho mẹ anh, lại cho tiền để người đưa con chúng ta đến làng Ha La.
 - Nhờ vậy mà... Tuyết Hà nói nhanh – Mẹ con anh và nó đã được đoàn tụ?
 - Khổ nỗi là không chứ! Cao Hàn đau đớn nói – Anh không biết là... họ có gặp điều gì không hay trên đường đi không... Cũng có thể mẹ anh đã không định đến Ha La. Bởi vì đây, là một nơi rừng núi hoang dã... Mà cũng có thể người đã đến đó nhưng không gặp anh, nhưng cũng không dám quay về Bắc Kinh... Bởi vì em biết đấy người già như mẹ anh làm gì biết Cách mạng... Bà ấy lại sợ Vương Gia như sợ cọp.
 - Nói như anh có nghĩa là... Tuyết Hà đau khổ - Mẹ anh và con chúng ta bây giờ thất lạc ở đâu không biết?
 - Em đừng lo. Cao Hàn an ủi – Anh nghĩ hẳn không có điều gì xảy ra đâu. Mẹ anh sẽ dồn hết tình thương để chăm sóc cho nó... Vì vậy... dù có phiêu bạt ở tận chân trời nào, đứa con gái của chúng ta hẳn... vẫn hạnh phúc.
- Tuyết Hà bàng hoàng. Chỉ trong một ngày, được gặp lại A Mông... lại biết cả tin tức của con gái... Nó đã theo nội, có điều hiện lưu lạc phương thì không rõ. Bao nhiêu sự việc xảy ra quá dồn dập vui có, mà buồn cũng có làm lòng Tuyết Hà rối rắm như tơ vò.
- Anh Mông! Anh Mông!
 - Gì em?
 - Hãy đi tìm mẹ, tìm con! Tuyết Hà bứt rứt nói – Còn em thì hãy để mặc đấy, nếu anh còn nghĩ đến em thì hãy dồn hết tình yêu cho con. Em van anh. Con của chúng ta bây giờ đã tám tuổi, chưa hề biết mặt cha mẹ nó ra sao, mặc dù có nội, nhưng nội làm sao có thể thay thế vị trí của cha mẹ được? Anh nên hiểu như vậy. Nếu anh còn yêu em, thì phải mau chóng tìm cho được mẹ và con chúng ta đi!
 - Anh đồng ý chuyện đó. Cao Hàn tiếp – Anh sẽ đi tìm, nhưng em phải đi với anh.
 - Anh Mông! Hà kêu lên – Anh không hiểu gì về cái hoàn cảnh của em lúc này cả.

- Hiểu chứ. Nhưng mà...
- Như ng mà sao?
- Tại sao em phải ở lại? Trừ trường hợp em có cảm tình với hắn.
- Anh Mông!
- “Bốp”. Cao Hàn tự vả vào mặt một tát. Tuyết Hà ngạc nhiên.
- Anh làm sao vậy?
- Anh thấy mình bậy quá! Anh không có quyền ghen...
- Anh thật bậy nhưng mà mỗi lần nghĩ đến chuyện em sắp từ nơi này trở về bên Chí Cang, là anh không dẫn được sự gan tỵ. Em nghĩ đi, với một tình cảm như vậy làm sao anh có thể bỏ mặc em ở lại để đi tìm con chứ?
- Anh Mông!

Tuyết Hà hét lên rồi ngã vào lòng của Cao Hàn, nước mắt lại chảy như mưa.

Lần thứ hai đến Hàn Ngọc Lâu là nhân dịp cả nhà họ La đi xem hát.

Tuyết Hà và Phỉ Thúy đã hóa trang và đi bằng cửa sau. Chỉ có một tiếng đồng hồ để gặp mặt nên vừa gặp Cao Hàn, Tuyết Hà nói ngay:

- Em đã suy nghĩ kỹ rồi, chuyện cùng anh bỏ đi là tuyệt đối không thể được. Anh biết không, chín năm về trước em em đã cùng anh bỏ trốn là bởi vì lúc đó, em nghĩ chắc anh là chồng của em.

- Thế còn bây giờ? Em không cho anh là chồng em nữa à?

- Anh Mông phải hiểu cho, Tuyết Hà đau khổ nói – Trước kia cha em là Vương Gia có quyền có thế, nên chúng ta không chạy thoát được còn bây giờ anh biết không? Chí Cang đã kết cấu với Ngô tướng quân, một con người đầy thế lực. Cách đây chỉ hai năm thôi, a đầu Liên Nhi bỏ trốn, bị bắt trở lại. Thời thế dù đã thay đổi, nhưng quyền lực vẫn ngự trị, cách xử lý cũng không khác. Cái xã hội này nó vẫn ác cảm với những người đàn bà không trung trinh. Quan niệm vẫn còn như cũ anh ạ.

Rồi Tuyết Hà thở dài.

- Cái chuyện bỏ trốn em đã làm qua một lần, bây giờ không đủ can đảm để nó diễn ra lần thứ hai.

Cao Hàn chụp lấy đôi vai của Tuyết Hà.

- Em hãy nghe anh nói này. Chúng ta không bỏ trốn mà chúng ta sẽ đến gặp La Chí Cang. Hắn là con người có học, hiểu đại nghĩa, hắn cũng đã biết chuyện của anh và em. Anh nghĩ hắn rồi sẽ biết xử sự.

- Đừng anh! Tuyết Hà hoảng hốt lùi lại – Anh không hiểu Chí Cang gì cả, hắn sẽ không bao giờ buông tha em, sự hiện diện của anh trong đời em như một cái nhục với hắn. Vì vậy hắn căm thù sâu sắc anh. Chỉ cần anh ra mặt là hắn sẽ kiếm cơ giết ngay.

- Tuyết Hà! Cao Hàn ưỡn ngực nói – Nếu thật sự sợ chết thì hôm nay anh đã không đến đây.

- Được rồi! Được rồi! Tuyết Hà vừa khóc vừa nói – Anh thì không sợ chết. Nhưng mà em thì sợ. Em sợ thấy anh chết, điều đó không phải vì anh, mà vì đứa con khốn khổ của chúng ta. Tuyết Hà nắm lấy vạt áo của Cao Hàn van xin – Anh Mông, chúng ta bây giờ đều là những người đã trưởng thành, không thể hành động một cách nông nổi, hãy nghĩ đến con của chúng ta. Nếu anh không nghĩ đến nó, thì ít ra cũng phải nghĩ đến mẹ anh. Người năm nay cũng đã năm mươi mấy rồi...

- Năm mươi bốn rồi! Cao Hàn nói nhanh – Mai đây là sinh nhật của người, em không nhớ à?

Tuyết Hà bàng hoàng. Thật sự không nhớ. Sống ở nhà họ La, ngày tháng căng thẳng làm sao còn nhớ đến sinh nhật của vú Châu? Người mẹ chồng đầu tiên của nàng, rõ trở trêu thật. Mỗi lần sinh nhật của La lão thái thái, nàng phải quỳ ba bận, dập đầu chín cái. Vậy mà sinh nhật của vú Châu lại quên.

- Mai là sinh nhật của mẹ anh! Tuyết Hà buồn bã nói – Vậy thì mai này em sẽ làm lễ trong phòng để chúc phúc người ở phương xa được trường thọ. Rồi quay lại nhìn Cao Hàn, Tuyết Hà nói: - Anh thấy đấy, mẹ anh đã năm mươi bốn tuổi, lại phải nách thêm một đứa bé, như vậy làm sao kiếm ăn, làm sao sống? Hai bà cháu phải nương tựa vào nhau phiêu bạt khắp nơi trên quãng đường gian nan đó, chắc chắn họ phải khó khăn vô cùng. Trong khi

hai chúng ta lại bình thản ngồi đây bàn chuyện đầu đầu. Hỏi như vậy có còn xứng đáng không chứ?

- Thôi được rồi! Được rồi, em đừng có nói nữa. Cao Hàn siết mạnh Tuyết Hà – Bây giờ em muốn anh làm gì? Anh sẽ làm theo ngay.

- Anh hãy đi tìm mẹ và con chúng ta!

- Tuyết Hà, em tưởng là anh không nghĩ đến họ ư? Nhưng mà nước Trung Quốc to lớn thế này, anh biết bắt đầu từ đâu? Trước kia anh vẫn tưởng là em có tin tức của họ, anh nghĩ là trước khi đi tìm mẹ anh phải có sự liên lạc với em. Vậy mà chẳng có một chút manh mối, lần đi tìm này giống như chuyện mò kim đáy biển...

- Anh có thể bắt đầu từ Bắc Kinh theo con đường đến Tân Cương mà tìm.

- Vậy thì anh còn do dự gì nữa? Anh đi đi. Đi nhanh lên, em van anh đấy!

Cao Hàn yên lặng nhìn Tuyết Hà, rồi gật đầu.

Tuyết Hà ràn rụa nước mắt, nàng tựa đầu lên ngực chàng mà lòng tan nát.

Cao Hàn nói:

- Trước khi đi em phải hứa với anh một việc.

- Điều gì?

- Nếu anh đi tìm mà chưa có kết quả, lại đột ngột trở về Thừa Đức thì em cũng đừng giận. Bởi trong khi mẹ và con của anh lưu lạc nơi nào không biết, trong khi người vợ anh lại khốn khổ ở trong La phủ của Thừa Đức này.

Tuyết Hà ngược nhìn lên không nói gì được cả. Nàng chỉ im lặng, đôi mắt thất thần nhìn tận đầu đầu.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 8

Phía sau La ph ử, có một phòng xay xát nhỏ.

La lão thái thái rất thích món đậu hủ. Nhưng phải do chính ở nhà nấu ra.

Vì vậy bé Hạt Mưa và Bích La thường được trưng dụng đến đây. Bốn phận là xay đậu tương, cái cối đá thật nặng. Hai đứa nhỏ phải cong lưng trên chiếc cày to mới đẩy được hòn đá xay nặng trĩu.

Công việc thường tiến hành đến thật khuya.

Tối hôm ấy. Hai đứa có bốn phận xay đậu. Nhưng không hiểu sao bé Hạt Mưa lại không chuyên tâm, nó có vẻ như nghĩ ngợi điều gì.

Đang làm chợt nó nhìn lên nói:

- Chị Bích La... Phải thế nào mới đi ra ngoài được?
- Muốn đi ra ngoài à? Không dễ đâu. Bích La nói – Trừ trường hợp như hôm qua. Lã thái thái đi xem hát, muốn chị Lục, chị Lam theo hầu hạ trà nước... hay sai bảo đi mua đồ... nhưng mà mấy thứ đó, có các chị lớn bao hết rồi, làm gì có phần mình?
- Như vậy thì... Bé Hạt Mưa bối rối – Làm sao em đi viếng nội em được? Ngày mai là sinh nhật của người rồi? Chị biết không? Ngày xưa mỗi lần đến sinh nhật nội, em thường phụ người cắt chữ thọ này... Sau đó được ăn bánh trứng, ăn mì... Bây giờ nội không còn nữa... Em định cắt chữ thọ với mua mì đặt lên mộ cho người.

Bích La ngăn ra:

- Em nghĩ tới là đủ rồi... Hay là thế này, cứ cắt chữ thọ bày ra trong phòng rồi vái... Chứ muốn ra ngoài... Chuyện không đơn giản đâu.

Bé Hạt Mưa đứng thẳng người lại. Chiếc cối đá ngừng chạy. Nó quay

người ra ngoài, vừa chạy vừa nói:

- Để em đi xin má Phùng.
- Ồ Hạt Mưa! Không được đâu... Thế nào cũng bị mà Phùng chửi đánh đấy.

Nhưng bé Hạt Mưa đã chạy ra khỏi phòng xay.

*

Quả nhiên, khi bé Hạt Mưa đến xin, má Phùng đã trợn mắt.

- Viếng mộ à? Mà đâu có phải là Thiên kim thiếu thữ. Bà đặt chuyện viếng mộ. Hôm nay lại giữa tháng bảy chứ nào phải Thanh minh... Bà đặt! Không được đi!
- Như ng mà... Bé Hạt Mưa lúng túng nói – Ngày mai là sinh nhật của nội con mà?
- Người chết rồi làm gì có sinh nhật!
- Má Phùng, con van má... Con đi một chút là về ngay... Má giao việc gì con cũng gắng làm cả. Giao gấp đôi việc cũng được!
- Tao bảo không là không. Má Phùng lớn tiếng – Hai đứa bay xay hết đậu chưa? Chưa thì quay về đấy xay cho xong. Rồi bà gõ tay lên đầu Hạt Mưa tiếp – Mà coi chừng vỡ cái đầu đấy. Ở đó mà định tìm cách ra ngoài chơi, không dễ đâu con ạ.

Hạt Mưa ràn rụa nước mắt quay về phòng xay. Nó và Bích La cố đẩy đòn xoay. Hai tảng đá to cạ vào nhau phát ra những tiếng giống như tiếng rên xiết.

*

Sáng hôm sau, La phủ như rối lên vì bé Hạt Mưa bỏ trốn.

La lão thái thái giận dữ. Bà ngồi giữa tòa đại sảnh gọi từng a đầu, tôi tớ lên

chửi thậm tệ. Tuyết Hà, Phi Thúy và Gia San đều có mặt. Hôm ấy may là chẳng có Chí Cang ở nhà, nên không khí đỡ gay gắt. Má Phùng là người đứng mũi chịu sào, bị mắng trước tiên.

- Bà cai quản kiểu gì lạ vậy? Tại sao một con tiểu a đầu như vậy mà cũng coi không xong để nó bỏ trốn... Vậy còn làm gì được nữa chứ?

- Thừa lão thái thái. Má Phùng vội vã biện minh – Không phải là tôi không biết cai quản, mà tại cái con Hạt Mưa nó hoang quá. Nó không cha không mẹ, nên không được dạy dỗ như bao nhiêu a đầu khác. Tại Lão thái thái thương người, mới chữa nó, chứ lúc nó mới vào nhà, tôi đã thấy không được, nó gây ra biết bao nhiêu chuyện rắc rối... Tôi đã hết sức mình rồi đấy chứ, hết rầy la đến mắng chửi, vậy mà nó cũng hoang, cũng bỏ trốn.

- Mất một tiểu a đầu cũng không có gì. Lão thái thái nói – Nhưng mà bà thử nghĩ xem, nếu nó ra ngoài rồi nó bêu riếu, nói xấu gia đình ta nào là đánh đập, hành hạ, ngược đãi nó. Có phải là gây tai tiếng cho nhà họ La này không? Rồi bà quay qua đám nam gia nhân gọi:

- Lã Văn! Lão Văn đâu rồi, ông đi bắt nó về đây cho tôi.

- Vâng.

Lão Văn bước ra nhận lệnh, rồi quay người định đi, nhưng lão thái thái gọi giật lại.

- Khoan đã nào. Ông định đi đâu tìm vậy? Ông có biết là con bé đó còn ai quen biết ở Thừa Đức này không?

Bích La không dẫn được, bước ra quỳ trước mặt Lão thái thái.

- Thừa lão thái thái... Con nghĩ là Hạt Mưa nó không bỏ trốn đâu. Nó chỉ đi ra viếng mộ của nội nó thôi.

- Viếng mộ?

Lão thái thái ngạc nhiên nhìn Bích La.

- Vâng, tối qua Hạt Mưa nó khóc suốt đêm. Nó lấy giấy cắt một chữ thọ to. Không có mì nó không dám xuống nhà bếp lấy. Nó sợ má Phùng mắng... Hôm qua nó có xin phép má Phùng cho nó được viếng mộ nội nó. Vì hôm nay là sinh nhật của nội... “Rồn!” Chiếc ly trà trên tay của Tuyết Hà rơi tuột xuống đất vỡ tan.

Lão thái thái nhìn Tuyết Hà.

- Cô làm sao vậy?
- Dạ... Dạ... Tại con... Phi Thúy vội cúi xuống nhặt những mảnh vỡ - Ly trà nóng quá... nóng quá...

Trong lúc ấy Tuyết Hà không còn nghe thấy gì cả! Bé Hạt Mưa viếng mộ của nội nó? Vì hôm nay là sinh nhật của người... Trời ơi... Bé Hạt Mưa! Hạt Mưa! Năm nay nó tám tuổi, không cha mẹ, chỉ có một bà nội... Tại sao... Thành phố Thừa Đức này có hàng trăm hàng vạn hộ, không chọn... lại chọn... La phủ này... Trời ơi... Hạt Mưa! Hạt Mưa!

Lão thái thái không nhìn Tuyết Hà nữa mà quay sang má Phùng.

- Chuyện đó có hay không?
Má Phùng cúi đầu xuống.
- Dạ... có.
- Thế ở đây ai biết mộ của nội nó chôn ở đâu không?

Lão Văn bước ra.

- Dạ tôi biết, ở cái nghĩa địa hỗn tạp, phía Tây thành phố.
- Vậy thì ông đi bắt nó về đây.
- Vâng.

Tuyết Hà đứng đấy, chột lên tiếng:

- Tôi theo với!

Lão thái thái quay lại chau mày nhìn Hà. Khuôn mặt Tuyết Hà hôm ấy không hiểu sao lại trắng bệch, người yếu như gió thổi muốn bay. Với những người đàn bà thế này... có gì hấp dẫn đâu mà Chí Cang lại yêu thích? Về làm dâu đã tám năm mà chẳng hề có chút trách nhiệm trong nhà... Chỉ có vẻ quan tâm nhiều đến con tiểu a đầu. Quan tâm nhiều đấy chứ? Đúng rồi... Có thể là vì... cô nàng không có con... Phải... cô ấy cũng yêu quý Ngọc Lâm lắm... Vậy là trời phạt tội lằng loàn nên mới không có con nhỏ? Chắc là vậy! Thiếu thốn tình thương... Sự không được làm mẹ... Bà suy nghĩ và chột nhiên thấy cảm thông cho nỗi khổ của Tuyết Hà... Có lẽ vì vậy mà Hà yêu Hạt Mưa... Cái chuyện Hạt Mưa bỏ đi, cũng không có gì căng thẳng. Thôi thì... Hà muốn đi tìm nó về... cứ cho Hà đi. Bà nói:

- Phi Thúy mày cũng đi theo đi... Nếu thật sự nó đi viếng mộ, thì dẫn nó về – Đừng đánh đập hay trách mắng gì nó... Dù gì đó cũng là một ý tốt. Nó

chỉ muốn trả hiếu thôi... Còn nếu không có ở đây... có nghĩa là nó bỏ trốn thật, thì đến chỗ trợ cũ hỏi, rồi tìm cách mà bắt về.

- Dạ!

Phi Thúy vội vã gật đầu, rồi theo Tuyết Hà bước nhanh ra cửa.

*

Lên xe, lão Văn vừa vút roi cho ngựa chạy, Tuyết Hà đã nắm lấy tay Phi Thúy bóp chặt. Có một cái gì đau đớn, muộn phiền, chờ đợi, nôn nóng trong lòng... Có cả những giọt lệ. Phi Thúy nhìn chủ mà lắc đầu. Nàng chỉ đưa tay về phía lão Văn ra hiệu.

Tuyết Hà hiểu ý căn nhẹ môi, cố dần lấy cảm xúc.

Xe đã đứng lại tại bãi tha ma hỗn tạp phía Tây ngoại ô.

Tuyết Hà và Phi Thúy vội nhảy ngay xuống xe.

Ở đây phần lớn là những ngôi mộ vô chủ. Gò mỗi ngổ ngang. Cỏ dại và lá rụng đầy lối. Cảnh thu thật buồn. Tuyết Hà đảo mắt nhìn. Ở một góc sâu, Hạt Mưa đang quỳ trước một ngôi mộ đất. Cái thân hình nhỏ nhắn của nó giữa khoảng không gian trống trải bao la trông thật bé nhỏ, thật tội. Tuyết Hà chợt thấy lòng đau thắt, suýt đã bật khóc thành tiếng.

- Lão Văn, ông đứng đây chờ, để tôi và Phi Thúy vào trong khuynh nhủ nó.

Tuyết Hà ra lệnh, từ ngày đến nhà họ La đến giờ, đây là lần đầu tiên Tuyết Hà ra lệnh.

Lão Văn gật đầu.

Tuyết Hà và Phi Thúy bước nhanh vào trong.

Trước mặt Hà là tấm bia mộ gỗ.

“Châu Thị chi mộ”.

“Ồ”, Tuyết Hà cảm thấy hai chân như nhũn ra. Nàng quỵ xuống mà hai hàng nước mắt lã chã. Phi Thúy đứng cạnh cũng sụp quỵ xuống.

Bé Hạt Mưa quay đầu lại. Nó trông thấy hai người. Nó vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi.

- Mợ! Chị Thúy... Dạ... Con xin lỗi... Xin lỗi... Nhưng con không làm sao khác hơn được. Con muốn dâng hương cho mộ nội... Con muốn nói chuyện với người, con có quá nhiều chuyện để nói... Xin lỗi... Con đã làm phiền mợ và chị phải đến đây... tìm con.

Tuyết Hà quỳ lạng ở đó nhìn Hạt Mưa. Đôi mắt đen với hàng mi dài, chiếc mũi nhỏ xinh xắn hoàn toàn là bản sao của A Mông. Vậy mà, vậy mà tại sao ta lại không nhìn ra? Cả khuôn mặt trái xoan và cái miệng kia... là hình ảnh của ta thu nhỏ. Hạt Mưa! Hạt Mưa! Tuyết Hà gào lên trong lòng. Tội nghiệp đứa con khốn khổ của ta... Nàng đưa tay ra run rẩy đặt lên vai Hạt Mưa! Xúc động đến độ không nói được thành lời.

- Mợ ơi, mợ làm sao vậy? Hạt Mưa ngạc nhiên hỏi – Mợ đang giận con lắm, phải không?

- Không phải, không phải đâu con! Tuyết Hà nghẹn lời nói – Mợ không giận con mà mợ đang giận chính mình. Hạt Mưa này... Con hãy nói cho mợ biết, nội con có cho con biết gì về mẹ về cha con không?

Bé Hạt Mưa do dự một chút rồi nói:

- Mẹ con... đã chết rồi... Còn cha con thì... nghe nói là đang làm ở mỏ than tận Tân Cương... Nơi đó xa lắm... xa lắm... Ngay lúc con còn bé tí xíu... Nội cũng đã đưa con đến đấy tìm cha nhưng không gặp. Con theo nội khắp nơi. Để rồi cuối cùng nội con ngã bệnh. Để có tiền mua thuốc trị bệnh cho nội, con mới bán mình vào làm a đầu cho La Phủ. Tiếc một điều là chưa trị được bệnh, nội đã chết... Bây giờ không còn cách nào để con đi tìm cha.

Hạt mưa vừa nói vừa khóc.

Bàn tay của Hà đặt lên vai nó run rẩy hơn.

- Thế Hạt Mưa này... Con có nhớ sinh nhật của con vào ngày nào không?

- Dạ... Mừng mười tháng sáu. Hạt Mưa nói – Nội còn cho biết, hôm con chào đời... mưa rất to. Nội bế con đi mà thấy mưa rơi đầy hồ... nên người mới đặt cho con cái tên là Hạt Mưa.

Phi Thúy đưa tay lên bụm môi. Nàng không còn dẫn lòng được, bật khóc lớn. Trong khi Tuyết Hà vẫn ôm chặt con gái, nghẹn giọng:

- Thôi được rồi, được rồi! Bây giờ con đã ở bên mẹ... Hạt mưa, con gái của ta... Mẹ biết... Nội con là một người rất nhạy bén, trước khi qua đời... Người đã... Người đã... sắp xếp một cách chu đáo... Trời ơi...

Tuyết Hà đẩy Hạt Mưa qua một bên. Nàng đập đầu liên tục trước mộ vú Châu... Mẹ ơi! Bây giờ mẹ con con đã được đoàn tụ... Mẹ hãy yên tâm... Hãy yên nghỉ dưới suối vàng.

Hạt Mưa ngơ ngác nhìn Tuyết Hà và Phi Thúy nhưng nó cũng có vẻ cảm động.

Nó hỏi:

- Tại sao mẹ và chị lại đập đầu lay nội con chi vậy?
- Bởi vì... Phi Thúy đứng dậy, cố lấy lại bình tĩnh nói – Bởi vì nội của em là một bà nội rất vĩ đại. Mẹ và chị không thể không bái phục bà ấy.

Bé Hạt Mưa gật đầu. Cái lý do đó quá đúng.

Nó quay lại nhìn nắm mộ của nội nó nó:

- Nội vui nhé! Hôm nay có nhiều người đến thăm nội đấy.

Tuyết Hà chợt đứng dậy nắm lấy tay Phi Thúy:

- Trời đất. Không biết anh Mông đã đi chưa? Ta phải đến ngay Hàn Ngọc Lâu mới được.

Phi Thúy tái mặt, ngăn Hà:

- Chúng ta phải quay lại La phủ ngay. Lão Văn đang đứng ở ngoài. Lão thái thái đang chờ... Hạt Mưa là a đầu của La phủ, còn Quận chúa là dâu... Cái gì cũng phải giữ nguyên trạng, không được đảo lộn. Đi nào, ta về nhanh đi... Quận chúa cần phải bình tĩnh... Chỉ có cách đó ta mới làm được chuyện lâu dài... Đừng có hấp tấp mà hại... Hạt Mưa... hại cả chủ nhân Hàn Ngọc Lâu nữa.

Tuyết Hà rưng rưng nước mắt, không dám phản đối.

Bé Hạt Mưa nhìn hai người lớn. Nó không hiểu tại sao họ lại khóc, nó rụt rè nói:

- Mẹ và chị đừng khóc, không phải con cố tình làm sai đâu. Bây giờ sinh nhật của nội coi như đã xong. Con sẵn sàng trở về chịu tội...

- Không! Không được! Tuyết Hà xúc động nói – Từ đây về sau không ai có quyền đánh con nữa. Mẹ sẽ bảo vệ cho con, không cho ai đụng đến

con, không cho ai đụng tới hết.

- Quận chúa này! Phi Thúy bối rối nói – Quận chúa cứ thế này làm sao ta về được? Kia, lão Văn đã đến kia... Thôi ta về đi.

Vừa mới đến nhà, mà Phùng đã giận dữ xông ra.

- Hay quá hở. Bỏ trốn! Để bị bắt về!

Má Phùng vừa nói vừa vung tay lên. Nhưng Tuyết Hà đã bước tới chặn lại.

- Đứng im, không được động đến nó.

Má Phùng dừng lại, có vẻ ngạc nhiên. Phi Thúy vội bước tới bảo Hạt Mưa.

- Sao không quỳ xuống chịu tội với Lão thái thái đi chứ?

Hạt Mưa vội vã bước tới, quỳ trước mặt Lão thái thái, nó run rẩy nói:

- Thưa bà, con đã về.

Lão thái thái nghiêm mặt, nhìn Tuyết Hà.

- Sao, thế nào?

Tuyết Hà liếc mắt về phía Hạt Mưa, nàng cố giấu lòng. Nếu không có lẽ đã đỡ nó dậy. Nàng chưa kịp trả lời Phi Thúy đã nói:

- Thưa a Lão thái thái. Qu à thật Hạt Mưa đã đến mộ của nộ nó. Nó không hề có ý bỏ trốn. Nó là đứa có hiếu... Lão thái thái nên rộng lượng...

Lão thái thái nghe Phi Thúy nói có vẻ xúc động nhưng người vẫn làm mặt lạnh, nói:

- Không cần biết nguyên do gì. Chưa có lệnh mà tự ý bỏ ra ngoài là phải bị phạt. Hạt Mưa! Mà y là a đầu... Mà a đầu thì có thân phận của a đầu. Mà y phải biết là mà y còn có chủ nữa. Nhà tao đã bỏ tiền ra mua mà y về đây... Được ăn mặc đầy đủ, thì mà y phải biết vâng lời, chứ đâu có quyền tự ý hành động? Hiếu chưa?

Bé Hạt Mưa quỳ đó, gật đầu lia lịa. Tuyết Hà nhìn cảnh trước mặt mà ruột gan tan nát.

Lão thái thái ra lệnh:

- Má Phùng đâu, dẫn Hạt Mưa đi. Kiểm việc cho nó làm!

- Dạ!

Má Phùng kéo Hạt Mưa đi, Tuyết Hà nhìn theo. Nàng có cảm tưởng như không phải Hạt Mưa mà trái tim nàng đang bị kéo lôi đi xềnh xệch.

*

Về đến phòng riêng của Tuyết Hà, Phi Thúy vội khép kín tất cả các cửa lại.

- Quận chúa. Người nên tỉnh táo một chút. Chúng ta cần phải thảo luận! Tuyết Hà ngẩng lên, bứt rứt nhìn Phi Thúy:

- Em đi ngay đi, mang bé Hạt Mưa đến đây. Nói là ta có việc cần sai nó làm. Ta không muốn thấy nó bị hành hạ dưới tay má Phùng. Nó mà bị đánh, bị dẫn vật chắc ta chết mất...

- Quận chúa này... Phi Thúy chụp lấy tay Tuyết Hà nói: – Quận chúa phải bình tĩnh một chút.

- Bình tĩnh à? Tuyết Hà cao giọng – Làm sao ta bình tĩnh được. Khi mà... Hạt Mưa. Nó là con ruột của ta...

Phi Thúy sợ hãi, vội chụp lấy miệng Tuyết Hà, làm Tuyết Hà như tỉnh ra.

- Quận chúa... Cái chuyện đó... Ở đây chỉ có tôi và Quận chúa biết thôi. Và điều này thật là cấm kỵ. Quận chúa không được nhắc đến nữa. Coi chừng tai vách mạch rừng. Chẳng may mà Lão thái thái hoặc thiếu gia biết được thì bé Hạt Mưa sẽ không sống được. Quận chúa biết không? Biết không chứ?

Tuyết Hà trợn trừng mắt, nàng đau khổ nói:

- Biết vậy... ban nãy ta đưa nó thẳng đến Hàn Ngọc Lâu, giao cho anh Mông... Trời ơi... Phi Thúy... Em nghĩ xem, ta có nên nói hết sự thật cho bé Hạt Mưa biết không? Đừng để nó gọi ta là mẹ nữa...

- Quận chúa! Quận chúa không thể hành động như vậy được. Phi Thúy lắc đầu nói – Bây giờ Quận chúa mà nói thật với bé Hạt Mưa... Quận chúa có tiên liệu được... Hạt Mưa nó phản ứng ra sao? Nếu chẳng may vì quá xúc động, nó quậy tùm lum... Lúc đó... đại họa chứ không phải chơi đâu

Quận chúa ạ.

- Có lẽ... Có lẽ như vậy... Tuyết Hà bối rối – Nhưng mà ta phải làm sao... để bảo vệ Hạt Mưa? Mẹ chồng ta đã tìm đủ trăm phương ngàn kế để đưa con bé cho ta... Không lẽ ta để nó suốt đời làm thân a đầu à?

Phi Thúy chụm lấy vai Tuyết Hà.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 9

Chí Cang tuy bận rộn với việc buôn bán và bận chuyện thù tạc với Ngô tướng quân, nhưng với chuyện trong nhà, lớn nhỏ gì Cang cũng không bỏ qua.

Gia San là một mẫu phụ nữ hiền thực, không thích nhiều chuyện. Lão thái thái ở cương vị người lớn, những chuyện không hệ trọng lắm thì bà cũng đều bỏ qua. Bà cũng biết Chí Cang bận rộn, nên cũng không muốn con trai phiền nhiễu. Nhưng má Phùng thì khác, bà ta lúc nào cũng kiểm dặt lập công, móc lại với Chí Cang.

Vì vậy chuyện bé Hạt Mưa viếng mộ nội. Tuyết Hà đi thăm Cựu lão gia rồi đi mang Hạt Mưa về... nhất nhất Chí Cang đều biết. Chí Cang nghe xong để đó, lặng lẽ theo dõi Tuyết Hà. Hẳn có chuyện lạ, nhận xét nhạy bén của Cang cho thấy một sự quan tâm bất bình thường của Hà với một con a đầu nhỏ trong nhà, trái hẳn với thái độ thường xuyên lạnh nhạt của nàng dành cho chàng.

Vì vậy khi Hà thưa với Lão thái thái muốn được đi thăm Cựu lão gia lần nữa thì Chí Cang nhanh nhẹn đồng ý ngay.

- Được rồi. Em đi đi. Từ ngày chúng ta về Thừa Đức đến nay, em và gia đình ít gặp nhau, nhớ cho anh chuyển lời hỏi thăm, nhưng không được tổ khổ anh nhé! Nếu lúc trở về mà mắt em sưng đỏ thì anh không tha thứ đâu. À! Mà có đi thì cũng nhớ mang theo một ít lễ vật. Phi Thúy này, hãy mang theo mấy cây nhân sâm mà lần trước ta đi Kiết Lâm mang về, cho Cựu lão gia nhé.

Tuyết Hà ngạc nhiên, nàng không hiểu tại sao Chí Cang hôm nay lại tốt

như vậy. Nhưng rồi Hà cũng không có tâm trí đâu nghĩ ngợi, nàng bấy giờ chỉ có một chuyện là làm thế nào càng nhanh càng tốt đến Hàn Ngọc Lâu, để kể cho A Mông biết chuyện của Hạt Mưa.

Tuyết Hà đâu ngờ là nàng vừa đến Hàn Ngọc Lâu thì Chí Cang cũng đi theo sau.

Tuyết Hà gặp được Cao Hàn mừng rỡ vô cùng.

- Cám ơn Trời Phật, may là anh chưa đi!

- Anh đã định đi rồi đấy chứ. Cao Hàn nói – Mai anh sẽ khởi hành. Hay thật, trước khi đi còn gặp lại em.

Cao Hàn xúc động nhưng Tuyết Hà đã lắc đầu.

- Bây giờ thì không cần đi nữa. Anh hãy ở lại vì em đã tìm được con của chúng mình. Anh biết không, mẹ đã tính trước, mẹ biết em ở La phủ nên người đã đưa con của mình đến đây. Thế mà em không biết gì cả...

- Cái gì? Em nói sao? Cao Hàn căng thẳng – Có nghĩa là em đã gặp được mẹ rồi à? Bây giờ người ở đâu? Còn con của chúng mình nó ở đâu?

- Con của chúng mình nó đang là tiểu a đầu trong La phủ. Nó có tên là Hạt Mưa. Anh Mông, anh đừng buồn nhé, mẹ của anh thì... người đã qua đời. Trước khi nhắm mắt người đưa Hạt Mưa vào La phủ làm a đầu, mục đích là để gặp em. Nhưng không may người đã qua đời trong nhà trọ. Hôm qua, Hạt Mưa nó đến nghĩa địa ở phía tây, viếng mộ nội. Em mới biết. Em mới biết nó là con của chúng mình!

Cao Hàn trừng mắt nhìn Tuyết Hà như không tin đây là sự thật.

Tuyết Hà tiếp:

- Anh có biết không? Cách đây trên bốn tháng, mẹ anh đến Thừa Đức lúc đó người đã kiệt sức, biết là không còn sống được bao lâu nữa, nên định mang bé Hạt Mưa giao cho em, nhưng không làm sao liên lạc được, nên chỉ còn cách là bán Hạt Mưa cho La phủ làm tiểu a đầu để nó gần em. Tuyết Hà nhìn Cao Hàn với ánh mắt đau khổ nói – Anh Mông, anh có biết không? Con của chúng mình nó ở cạnh em. Vậy mà em không làm sao nhìn và cứu

lấy nó. Mỗi ngày trông nó phải làm việc cực nhọc mà em nát cả lòng. Anh Mông, anh mau tìm biện pháp đi, làm cách nào để cứu Hạt Mưa đi.

Cao Hàn vẫn đứng lặng, tin tức đột ngột làm chàng bàng hoàng. Thật bất ngờ. Mẹ đã qua đời, còn con gái lại là một đứa ở trong La phủ. Không! Không thể như vậy được! Hay Tuyết Hà vì nhớ con quá nên tưởng tượng thôi? Cũng không đúng. Cao Hàn biết mẹ chàng là người tính toán tỉ mỉ. Ngày xưa khi cảnh nhà đang xuống dốc, người đã chịu vào Vương phủ làm thuê chỉ để cứu chàng, còn bây giờ, để bé Hạt Mưa sống, người không còn cách nào khác hơn là cho nó vào làm a đầu ở nhà họ La, đây là một sự thật!

- Em nói mộ của mẹ anh ở đâu?

- Ở bãi tha ma ngoài ô phía tây của thành phố. Trước mộ có cái bia bằng gỗ với bốn chữ “Châu Thị chi mộ”. Bé Hạt Mưa cũng cho em biết hôm là sinh nhật của nội nó.

Cao Hàn nhắm mắt, đau khổ ngồi xuống ghế, chàng lâm bẫm:

- Mẹ ơi! Con biết đến lúc sức tàn, hơi tận mẹ mới chọn giải pháp này thôi.

- Anh Mông! Tuyết Hà chồm tới nói – Mấy hôm nữa em sẽ tìm cách cứu Hạt Mưa ra giao cho anh. Anh phải đưa nó đi thật xa, đến Phước Kiến chẳng hạn.

Cao Hàn mở to mắt.

- Thế còn em?

- Chuyện đó không quan trọng. Em phải ở lại La phủ, em sẽ có cách ứng phó. Chỉ mong sao anh và con được an toàn thoát khỏi nơi này.

- Không được! Cao Hàn xúc động nói – Chúng ta phải cùng đi, cả nhà phải đoàn tụ...

Cao Hàn chỉ mới nói tới đó thì ở dưới lầu có tiếng nói lớn của A Đức vọng lên – Giọng nói đầy vẻ báo động.

-Ồ! Thiếu gia này, ông định tìm ai? Ông muốn mua cái gì? Tiệm chúng tôi có đủ thứ đồ cổ. Ngọc thạch, ấn chương, tự hoa... Ông muốn mua gì thì đứng đây, sao xông vào đấy? Ở trên lầu là nơi chúng tôi cất hàng quý giá, nếu ông không có hẹn trước với ông chủ thì không được lên đấy!

Tuyết Hà và Cao Hàn vội buông nhau ra. Ngay khi đó Phi Thúy chạy lên,

nói nhanh:

- Không xong rồi! Thiếu gia đã đến. Có lẽ người đã theo dõi chúng ta. A Mông thiếu hiệp nhanh lên! Thiếu hiệp xem có món ngọc nào quý hãy bày ra bán...

Sự nhắc nhở của Phi Thúy làm Cao Hàn sực tỉnh. Chàng vội bước đến bên tủ lấy ra một chiếc hộp nhỏ vừa đặt lên bàn, trước mặt Tuyết Hà thì đã nghe tiếng chân dồn dập bước lên với tiếng của A Đức:

- Hay ông định tìm cô dâu của nhà họ La, bà ấy đang lựa ngọc trên lầu. Nào, mời ông đi theo tôi!

Chí Cang lên lầu, đã nhìn thấy ngay Tuyết Hà, đang cúi người xem ngọc, Phi Thúy đứng bên cạnh còn ông chủ của Hàn Ngọc Lâu đang chấp tay đứng bên cửa sổ chờ đợi. Căn phòng sáng sủa bày trí đẹp mắt, không có gì là mờ ám cả.

Phi Thúy nhìn lên ngạc nhiên.

-Ồ Thiếu gia! Thiếu gia cũng đến đây à?

Trong khi A Đức đứng phía sau Chí Cang cười nói:

- Thì ra là La đại gia à? Vậy à không cho biết trước, làm này giờ tôi hồi hộp. Rồi quay sang Cao Hàn, A Đức giới thiệu với Chí Cang – Đây là ông Cao Hàn, ông chủ của chúng tôi đây.

Cao Hàn đứng thẳng người đưa tay ra với Chí Cang.

- Hân hạnh được biết ông.

Chí Cang nhìn Cao Hàn. Người đứng trước mặt chàng là một con người nho nhã, khuôn mặt khá bảnh trai, đôi mắt hơi buồn. Chí Cang đưa tay ra bắt rồi quay sang Tuyết Hà. Hà bây giờ đã đứng thẳng người nhưng khuôn mặt có vẻ sợ hãi.

- Anh... Anh đến để làm gì?

- Em có thể đến, chẳng lẽ tôi không đến được? Chí Cang hỏi – Mà em đến đây để làm gì chứ?

Phi Thúy vội bước đến.

- Thiếu gia! Người không hiểu Quận chúa gì cả. Thiếu gia quên là tháng sau này đã đến sinh nhật của người rồi ư? Quận chúa bảo định tặng cho

Thiếu gia một chiếc ngọc ẩn. Quận chúa muốn tạo sự bất ngờ. Không ngờ Thiếu gia cũng đến đây, làm mọi thứ lờ dờ cả...

Ánh mắt của Chí Cang quét nhanh Phi Thúy, rồi quay sang Tuyết Hà:

- Có thật như vậy không?

Tuyết Hà thở dài mệt mỏi, nàng nói không biết là để Chí Cang nghe hay chính mình nghe.

- Không sao cả, có viện dẫn lý do gì thì cũng chẳng ai tin đâu.

Tuyết Hà quay sang Cao Hàn. Với cái gật đầu nghiêm túc.

- Xin cảm ơn Cao tiên sinh nhé!

Rồi lấy thanh ngọc trong hộp ra, Tuyết Hà nói:

- Tôi mang miếng ngọc này về trước, hai ngày nữa Phi Thúy sẽ mang tiền đến trả sau, được chứ?

Nhưng Chí Cang đã bước tới.

- Không cần! Không cần, em muốn cái gì cứ lấy. Tôi trả tiền cho. Bao nhiêu đấy?

Cao Hàn đành nói:

- Tám mươi lăm đồng!

Chí Cang bước đến cầm thanh ngọc lên xem, rồi quay lại nhìn Cao Hàn với cái nhìn soi mói:

- Ông chủ bán cái này hơi rẻ đấy.

Chí Cang liền lấy tiền ở thắt lưng ra thanh toán, rồi quay lại bảo Hà.

- Thôi bây giờ chúng ta về.

Cao Hàn đứng nhìn theo Tuyết Hà đang theo Chí Cang bước xuống lầu.

- Nào nói đi, mấy người đến Hàn Ngọc Lâu đã mấy lần? Nói mau.

Chí Cang vừa khép cửa lại đã đẩy Tuyết Hà ngã lăn ra giường, lớn tiếng hỏi. Tuyết Hà nói ngay:

- Vô số lần!

Chí Cang trừng mắt nhìn Tuyết Hà.

- Em nói vậy nghĩa là sao?

- Thì anh đã không tin tôi. Tuyết Hà lồm cồm ngồi dậy, lớn tiếng – Tôi

không muốn nói dối, anh cứ đi điều tra là có thể biết ngay. Cậu của tôi đã về Bắc Kinh. Đúng hôm nay tôi phải ra khỏi nhà nhưng phải sử dụng cái lý do đó. Bằng không làm sao đi được? Thì ra anh hào phóng cho phép, chẳng qua chỉ vì anh ngờ vực, anh định bắt tại trận... và anh đã thấy đó... Tuyết Hà đau khổ nói – Giữa chúng ta không ngờ... tình cảm lại ra thảm hại thế này. Tôi thì phải tìm cái cớ để được ra khỏi nhà. Còn anh thì cứ theo dõi. Tại sao chúng ta lại phải kéo dài tình trạng này? Anh có cảm thấy là như vậy cuộc sống của chúng ta chỉ là bi kịch không?

Chí Cang chợt thấy bối rối. Trong cái ánh mắt của Tuyết Hà chàng như nhìn thấy cái thần sắc cương quyết cũ lúc mà Tuyết Hà dùng dao chặt đứt lóng tay. Chàng chưa nói thì Phi Thúy đã quỳ xuống khóc.

- Thiếu gia! Người đừng có nghi oan cho Quận chúa. Người cũng biết là Quận chúa có thể làm mọi thứ tại sao Thiếu gia cứ hạch sách, giày vò? Làm vậy hai bên đều tổn thương chứ có ích lợi gì? Hở Thiếu gia?

Rồi Phi Thúy quay sang nắm lấy tay Tuyết Hà.

- Quận chúa, đừng giận nữa, Quận chúa làm vậy chỉ có thể khiến Thiếu gia hiểu lầm thôi rồi lại liên lụy đến người khác. Quận chúa cũng nên nghĩ đến họ!

Ý của Phi Thúy khiến Tuyết Hà tỉnh ra, nàng giật mình, suýt tí thì ta đã hại đến bé Hạt Mưa, đến A Mông. Trong khi Chí Cang nghi ngờ nhìn Phi Thúy, cái con a đầu này hình như xúc động thật sự, không lẽ nó nói thật? Ta nghi oan cho Tuyết Hà? Chí Cang quay lại nhìn Hà, cái thái độ buồn bã của nàng làm chàng cũng thấy lúng túng. Nhưng Cang cũng hỏi:

- Phi Thúy, mấy người đến Hàn Ngọc Lâu tất cả đã mấy lần rồi?

- Dạ hai lần, Phi Thúy nói – Lần đầu tiên là do tò mò, còn lần thứ hai là hôm nay.

Chí Cang quay sang nhìn Tuyết Hà.

- Tại sao phải vào đây? Tuyết Hà, tôi muốn đích thân em trả lời tôi!

Tuyết Hà nhìn thẳng vào mặt Chí Cang.

- Lúc đầu em chỉ định mua một chiếc mã não để tặng anh, nhưng sau đấy

lại trông thấy thỏi hồng ngọc, em không biết anh thích thứ nào? Bởi vì cái gì anh cũng có cả nên lựa quà cho anh quả thật khó!

Chí Cang trừng mắt nhìn Tuyết Hà:

- Cô quan tâm đến tôi từ bao giờ vậy? Tại sao?

Tuyết Hà nhìn xuống không đáp.

- Tôi hỏi em một lần nữa, có thật sự là em đến đây chỉ mua quà sinh nhật cho tôi không thôi?

- Thật!

Chí Cang nhìn Tuyết Hà thêm một lúc.

- Tôi mong là em không lừa dối. Bởi vì thật hay giả thì sớm muộn gì tôi cũng biết. Lai lịch của Hàn Ngọc Lâu chỉ cần tốn một chút công là có thể hiểu rõ được hết. Nhưng dù gì thì tôi cũng hy vọng là, em không nói dối. Vì đây là lần đầu tiên trong tám năm qua, em có quan tâm đến tôi...

Rồi Chí Cang cười ngạo nghễ. Chàng lấy tay nâng cằm Tuyết Hà lên.

- Em khiến tôi hoàn toàn ngạc nhiên. Nhưng mà em cũng nên nhớ. Tôi không phải là thằng ngu, đừng nên đùa, có nhiều thứ tôi không quan tâm, nhưng thật ra thì nó đã chui vào đầu. Bắt đầu từ ngày mai, với bất cứ lý do gì, cô và Phi Thúy đều không được ra khỏi cửa. Muốn mua ngọc thạch hay bất cứ món gì khác, đều phải có tôi cùng đi. Em phải biết rõ một điều, là tôi chỉ cần sự trung thực, chứ không cần một sự ngạc nhiên gì hết.

Nói xong Chí Cang đẩy Tuyết Hà qua một bên rồi bước ra ngoài.

Tuyết Hà và Phi Thúy nhìn nhau.

- Vậy có nghĩa là hẳn đã cấm chúng mình. Tuyết Hà nói – Bây giờ chuyện ở Hàn Ngọc Lâu coi như lộ hết rồi. Làm sao cứu bé Hạt Mưa đây? Ai sẽ thông báo cho chàng biết để chàng rời khỏi nơi này?

Cùng lúc ấy, Cao Hàn và A Đức đứng trước mộ của vú Châu.

Khi tìm được ngôi mộ, Cao Hàn mới thấy tất cả những điều Tuyết Hà nói đều là sự thật. “Châu Thị chi mộ” bốn cái chữ đơn giản, một nắm đất lè tè cỏ mọc, như một ngôi mộ hoang đã có bao nhiêu nước mắt và máu, bao nhiêu nỗi đau khổ đoạn trường, để rồi giao bé Hạt Mưa cho Tuyết Hà mà vẫn không nhả nhủ được, chết mà vẫn chưa biết được tung tích của thằng

con trai. Như vậy chắc chắn người đã không nhắm được mắt.

Cao Hàn quỳ xuống.

- Mẹ ơi! Con không báo đáp được công ơn của mẹ, phút cuối cùng của mẹ không có ai bên cạnh. Con sống chỉ để ăn hại và phá hoại thôi. Trong khi để mẹ lang bạt, đau khổ suốt những tháng năm dài. Con đáng mang tội chết. Xin mẹ hãy tha thứ cho con. Tha thứ cho con!

Cao Hàn dập đầu liên tục. A Đức quỳ xuống bên cạnh.

- Lão thái thái! A Đức lớn tiếng nói – Con nghĩ là người trên thiên đàng có linh thiêng thì xin người hãy mặc khải cho Thiếu gia biết. Có đau thương cũng chẳng ích lợi gì? Mà hãy biến đau thương thành hành động, hãy tìm cách cứu lấy vợ và con để cả nhà được đoàn viên. Vì chỉ có gia đình đoàn viên là mục đích của Lão thái thái thôi phải không? Có vậy Lão thái thái mới ngậm cười nơi chín suối.

Lời của A Đức làm Cao Hàn như bưng tỉnh, chàng quay sang nhìn người bạn trẻ.

- A Đức, cậu nói đúng. Tôi phải làm thế nào cứu cho được Tuyết Hà và Hạt Mưa, như vậy, mới không phụ lòng của mẹ.

A Đức gật đầu, Cao Hàn lại nói:

- Nhưng mà A Đức, cậu có thấy là hôm nay suýt chút ta đã bại lộ. Không biết Tuyết Hà về nhà phải đối phó ra sao? Gã La Chí Cang kia đã theo dõi Tuyết Hà, có nghĩa là hắn đã nghi ngờ. Gã là một tay nham hiểm thâm độc, gã không buông tha đâu. A Đức, mỗi lần nghĩ đến cảnh vợ và con đều nằm trong tay của hắn, thật tôi không làm sao chịu nổi.

A Đức xắn tay áo lên.

- Thiếu gia này, hay là chúng ta thuê một xe bốn ngựa mai phục ở Cổ Minh Tự, đợi họ đến đây dâng hương chúng ta sẽ chặn lấy cướp người. Thiếu gia thấy thế nào?

Cao Hàn nhìn A Đức lắc đầu.

- Chỉ dựa vào sức của hai ta thôi ư? Cậu thấy đấy, giữa chốn đông người mà hành động như vậy không phải là mạo hiểm lắm ư? Anh bạn trẻ, anh còn trẻ lắm! Anh có biết là chín năm về trước, trong một đêm trăng, tôi đã kế hoạch thật đầy đủ cho một cuộc bỏ trốn, vậy mà vẫn bị bắt lại. Tuyết Hà

nói đúng đấy, cái sai lầm chỉ nên phạm phải một lần thôi, đừng để lần thứ hai xảy ra.

Cao Hàn ngẩng lên nhìn trời. Trời đã về chiều. Ráng chiều nhuộm đỏ hoàng hôn. Rồi chàng nhìn xuống những chiếc lá vàng phủ ngập lối đi. Bất giác chàng kêu lên – Mẹ ơi! Nếu ngày xưa mẹ không vào Di Thân Vương phủ thì mọi chuyện nào có xảy ra. Mẹ ơi! Cuộc tình của con đã trả giá quá đắt. Có điều con không thấy ân hận.

Di Thân Vương phủ? Chợt nhiên trong đầu của Cao Hàn như có một tia sáng lóe lên. Chính Vương Gia, Phước Tấn, con người nhẫn tâm tàn sát cuộc tình này phải là người có trách nhiệm.

Đúng rồi, phải nhờ đến họ thôi.

Và Cao Hàn phấn chấn nói:

- A Đức, sáng mai cậu hãy chuẩn bị xe ngựa đầy đủ. Chúng ta phải đến Bắc Kinh. Chúng ta đến Di Thân Vương phủ một lần nữa.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 10

Vương Gia và Phước Tất ba hôm sau đã có mặt ở Thừa Đức.

Đối với vợ chồng già, thì câu chuyện mà Cao Hàn kể lại vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Vú Châu đã qua đời.

Bé Hạt Mưa lại phải làm thân tiểu a đầu ở nhà họ La. Tuyết Hà rơi vào tình thế dầu sôi lửa bỏng.

Tất cả đang chờ cứu, phải cứu chúng ra khỏi cửa chết...

Tuyết Hà với A Mông... Bây giờ gặp lại. Đương nhiên tình cũ nổi lại... đương nhiên chỉ chấp nhận cuộc hôn nhân không tuyên bố “Chỉ có trời đất, Phật tổ trong Ngọc Phật Tự” chứng giám là cuộc hôn nhân chính thức mà thôi.

Bậy thật! Vương Gia đã nổi giận.

Nhưng Cao Hàn đã đưa ra một số luận điểm để thuyết phục.

- Bác trách con... Bác cho rằng con không nên quấy rầy cuộc sống đã thành nếp của Tuyết Hà, thế có bao giờ bác nghĩ lại và tự trách mình không? Chính vì cái cố chấp, cái tự ái, cái quan điểm môn đăng hộ đối, mà bác đã gây ra cái tấn bi kịch này. Bác đã làm cho hai người thật sự yêu nhau phải mất cả hạnh phúc một đời, phải sống trong tuyệt vọng. Bác khiến cho mẹ con phải ly tán. Giờ có hối hận thì đã muộn, đã tạo thành oán hận... Tuyết Hà đã rơi vào địa ngục ngay từ đêm tân hôn... Nhưng cái đau khổ nhất ở đây, là một đứa bé gái nhỏ có liên hệ máu thịt với bác suýt tí nữa toi mạng trong tay bác, may là có bác gái cứu. Nó trưởng thành trong gian khổ,

không có sự che chở của cha mẹ... Để rồi cuối cùng lại trở thành một tiểu a đầu ở nhà người ta.

Mẹ con ở bên nhau mà không nhìn được nhau. Lúc biết ra phải ngậm đắng nuốt cay không dám nhìn. Tuyết Hà đứng đó nhìn người ta hành hạ con. Bác có thấy là như vậy tội không? Chỉ một sai lầm nhỏ của bác đã tạo ra biết bao nhiêu oan trái. Vậy mà bây giờ bác biết ra, bác vẫn thản nhiên bỏ mặc. Bác không muốn cứu giúp? Tình trạng này kéo dài. Rồi còn bao nhiêu bi kịch xảy ra nữa... Thế mà bác không nghĩ. Bác chỉ biết trách con là phá hoại hạnh phúc, tạo nên cái bi kịch của Tuyết Hà... Bác có biết là Hà đang “sống dở chết dở” thế nào không? Không lẽ bác nhẫn tâm để chuyện mãi thế này? Tuyết Hà không phải là con gái bác ư? Còn Hạt Mưa? Nó có phải là cháu ngoại bác không? Bác muốn tất cả những người này phải khổ suốt đời ạ?

Lý luận của Cao Hàn làm cho Vương Gia bị ngã quy.

Ông trừng mắt nhìn Hàn. Ông chẳng dám tin, tự hỏi: Gã đàn ông đang đứng trước mặt ông lại có những tình cảm sâu sắc như vậy ư? Tự bao giờ? Những nhận định đó hẳn đã học được ở đâu? Những ngày bị đày tận Tân Cương làm khổ sai chẳng? Gã đã lý luận một cách hiểu biết. Trời! Nếu thật sự Tuyết Hà và Hạt Mưa đang sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng. Thì oan nghiệt biết chừng nào?

Lỗi tại ai?

Vương Gia nghĩ ngợi. Trong lúc bà Phước Tấn nước mắt lại đầm đìa. Bà kéo tay chồng khóc.

- Chúng ta phải đến Thừa Đức ngay anh ạ. Chúng ta nên đến đây xem Tuyết Hà sống ra sao? Còn Hạt Mưa nữa.

Thế là Vương Gia, bà Phước Tấn và Cao Hàn lại đáp xe đến Thừa Đức. Trên đường họ nói với nhau thật nhiều. Những thành kiến, hiểu lầm dần

dần được xóa tan. Họ cũng dự tính cả cục diện xấu nhất. Phải thế nào giữ được bí mật. Thế nào đạt được mục đích.

Vương Gia đã thẳng thắn nói với Cao Hàn.

- Nếu đúng như điều cậu nói, thì bây giờ tôi không còn là Vương Gia. Nhà họ La đối với tôi không còn một chút nể trọng. Bây giờ tôi đến đây chủ ý là để xem xét Tuyết Hà và Hạt Mưa sống ra sao. Còn phương thức để giải cứu họ, thú thật với cậu, tôi không dám tin tưởng lắm.

- Vâng, bác cứ làm theo điều bác nghĩ. Cao Hàn nói – Con sẽ ở Hàn Ngọc Lâu chờ tin. Vì con biết là bây giờ chỉ có bác mới giúp được con và Tuyết Hà.

Trong lúc Cao Hàn đến Bắc Kinh thì Chí Cang cũng không để yên. Chàng cho người dò la tìm hiểu. Kết quả biết được Cao Hàn có nguồn gốc ở Giang Nam. Con một thương gia cự phách. Chuyên nghề bán ngọc thạch và đồ cổ. Lần đầu tiên Cao Hàn đến Thừa Đức là để thu thập tin tức về bảo vật của hoàng tộc, sau đấy mới mở “Hàn Ngọc Lâu”, cái cửa hàng này mới khai trương khoảng hơn tháng. Riêng về mối liên hệ giữa Cao Hàn với A Mông thì Chí Cang hoàn toàn không biết. Bởi vì Chí Cang cũng đâu ngờ lại có thể như vậy được. Những tin tức đó làm cho Chí Cang rối rắm hơn... Ông chủ Hàn Ngọc Lâu, con người có vẻ lịch sự phong nhã. Đâu thể chụp mũ một cách hồ đồ? Vậy thì chuyện Tuyết Hà mua ngọc tặng chàng, có thể là một sự thật.

Nhưng mà... Chí Cang vẫn không hết ngờ vực. Chuyện khó tin quá. Hay là... và chợt nhiên... Chí Cang lại thấy ganh tỵ với tay Cao Hàn. Hàn Ngọc Lâu! Hàn Ngọc Lâu! Cái chữ Hàn lá rét này sao lại thấy nó như dính dáng gì đến chữ “Tuyết” của Tuyết Hà... Chí Cang cảm thấy như bị ngồi trên ổ

kiến lửa. Và cháng tức đến độ muốn đến đây lột cái bảng hiệu kia xuống ngay.

Vương Gia và bà Phước Tấn đến La phủ, gặp lúc Chí Cang bận thù tạc với các quan lại của thành phố nên không có ở nhà. Chí Cang bận dò la xem Hàn Ngọc Lâu mở ra mà có thủ tục đầy đủ không?

Lúc đó là giờ cơm tối, lão Văn vừa trông thấy vợ chồng Vương Gia đã chạy vào trong thông báo:

- Lão thái thái, có Vương Gia và Phước Tấn đến.

Hoàn toàn bất ngờ, vì Vương Gia đã mấy năm liền không có đến Thừa Đức. Hôm nay đến đây hẳn là có chuyện. Lão thái thái vội bước ra đại sảnh. Càng ngạc nhiên hơn, vợ chồng Vương Gia không phải đến một mình mà có đầy đủ cả tùy tùng. Những tay võ nghệ cao cường như Lý Phiêu, Triệu Phi đều có mặt.

Hay là... Vương Gia vẫn giữ thói quen ngày cũ? Mỗi lần đi đâu đều huy động thuộc hạ rầm rộ đi theo?

- Ồ, thật là bất ngờ. Không ngờ quý vị lại đến đây. Nhưng mà sao không thông báo trước, để chúng tôi chuẩn bị?

Rồi Lão thái thái quay vào trong dặn dò:

- Lão Văn đâu, chuẩn bị phòng với rượu thịt cho Lý Phiêu và Triệu Phi đi... Má Phùng! Má Phùng! Bà đi thông báo cho nhà bếp biết... làm giùm mấy món ngon. Đúng rồi! Vương Gia thích món thịt quay... Đi quay ngay một con đi... Còn mấy đứa như Vương Lăng, Lan Nhi, Lục Kỳ... hãy chưng dọn lại phòng khách đi nhé....

- Thôi được rồi, được rồi! Thông gia ạ. Vương Gia can ngăn – Không cần phải khách sáo như vậy... Chúng ta đều là người nhà cả mà, tôi chỉ ở đây mấy hôm là về ngay. Bởi vì lâu quá không nhận được thư của Tuyết Hà, không biết là nó thế nào... nên ghé qua thăm vậy mà.

Vương Gia đang nói thì Tuyết Hà và Phi Thúy đã ra đến. Vừa thấy cha mẹ, Tuyết Hà vừa mừng vừa tủi. Nhưng vì có Lão thái thái ở đây, nên không dám khóc. Hà run rẩy nắm lấy tay mẹ ruột, nghẹn giọng.

- Cha! Mẹ! Cha mẹ đến chơi với con à?

Vương Gia liếc nhanh. Con gái gầy thấy rõ. Khuôn mặt xanh xao và chiếc cằm nhọn hăn... Cái ánh mắt lạc lõng kia làm ông như nát cả ruột gan. Nhưng ông vẫn dẫn lại được, trong khi bà Phước Tấn thì lại không ngăn được nỗi đau.

- Tuyết Hà... Mẹ nhớ con gần chết!

- Mẹ! Tuyết Hà nghẹn lời. Có rất nhiều điều, nhiều thứ muốn nói. Không ngờ cha mẹ lại đến kịp lúc thế này. Thần giao cách cảm ư? – Mẹ ơi... Cha mẹ đến thật tốt... Con cũng... Con cũng nhớ cha mẹ quá.

Lão thái thái nhìn hai mẹ con Hà mà bực mình. Làm gì kỳ cục vậy?

Làm như nhà họ La này thích bạc đãi dâu con không bằng, nhưng mà nếu có chuyện đó đi, Tuyết Hà đã là người của nhà họ La rồi. Vợ chồng Vương Gia cũng không có quyền ở đây.

- Hừ. Lão thái thái lên tiếng – Tôi thấy thì... Vương Gia này... Quý vị cần phải thường xuyên đến đây thăm viếng Tuyết Hà mới đúng. Như vậy nhà họ La này có gì không phải Tuyết Hà nó mới có chỗ để thổ lộ... Đúng không?

-Ồ! Sao lại nói như vậy? Vương Gia cố giả lả - Làm gì có chuyện đó... À mà... Sao chẳng thấy Chí Cang vậy?

- Phải kiếm tiền chứ? Lão thái thái nói – Thời buổi này đâu như xưa mà cứ dựa vào cửa tổ tiên để lại? Nhà thì đông người, già cả lớn bé thì cũng phải ăn, nếu nó không làm thì cả nhà chết đói sao?

Vương Gia ngồi đấy. Không khí gượng gạo nặng nề.

Bữa cơm khó nuốt trôi. Bà Lão thái thái nói. Bà kể hết tội của Tuyết Hà... đến nói chuyện đời sống khó khăn, tình thoảng chêm vào cái tốt của Gia San. Bà ngầm cho thấy, chỉ có Gia San là con dâu tốt. Rồi châm thức ăn cho Ngọc Lân.

Và rồi bữa cơm cũng kết thúc.

Tuyết Hà đưa cha mẹ về phòng khách, sau đó đợi Hương Lân, má Phùng, Lục Kỳ, Lam Nhi rút ra hết Phi Thúy mới khép cửa lại nói nhanh:

- Vương Gia và Quận chúa, quý vị có điều gì cứ nói nhanh đi. Tôi trông chừng cửa cho.

Bà Phước Tấn chụp lấy vai Tuyết Hà hỏi:

- Bé Hạt Mưa đâu, tại sao nãy giờ mẹ không nhìn thấy nó?

- Mẹ cũng biết Hạt Mưa ở đây nữa à?

Vương Gia khẽ nói:

- Nghe đây này Tuyết Hà. A Mông đã đến Bắc Kinh tìm cha mẹ thành thử mọi chuyện đều rõ cả rồi.

Thì ra là như vậy, bây giờ Tuyết Hà mới biết là sau khi chuyện xảy ra ở Hàn Ngọc Lâu, A Mông đã không chậm trễ và có lẽ A Mông đã thuyết phục lắm, cha mẹ mới đến Thừa Đức này.

Tuyết Hà vừa khóc vừa nói.

- Cha! Mẹ! Cha mẹ còn giận con không? Lần này cha mẹ đến đây để giúp đỡ con chứ?

Vương Gia buồn buồn nhìn Tuyết Hà.

- Con hãy thành thật cho ta biết. Bây giờ con tính sao?

Tuyết Hà sụp quỳ xuống.

- Cha! Mẹ! Xin người hãy nghĩ cho con, cuộc hôn nhân này ngày xưa chính cha mẹ đã áp đặt, thì bây giờ cha mẹ hãy giúp con tháo gỡ nó xuống.

Vương Gia hoảng hốt.

- Thế là thế nào? Con đã làm dâu nhà họ La tám năm nay, bây giờ con lại muốn về tự do à?

- Được chứ cha! Tuyết Hà vội nói – Bây giờ xã hội đã là dân chủ rồi. Đàn bà phụ nữ đang giành quyền bình đẳng với nam giới, lấy nhau được thì cũng ly dị được. Giữa con và Chí Cang đã có sự nhầm lẫn từ đầu. Đúng ra con không nên làm vợ anh ấy. Bây giờ cha và mẹ hãy giúp con. Con không thể cùng A Mông bỏ trốn, mà con muốn được sống với anh ấy một cách danh chính ngôn thuận. Muốn như vậy con và Chí Cang phải có sự chia tay rõ ràng. Con muốn được ly hôn.

Vương Gia ngồi yên, bà Phước Tấn lên tiếng.

- Ông ơi! Chúng ta chỉ có một đứa con gái duy nhất này thôi.

Vương Gia nhìn Tuyết Hà buồn bực.

- Những điều con nghĩ, những điều con yêu cầu A Mông đã nói hết với cha. Chúng con làm cha thấy khó xử. Cái tiếng ly hôn đối với cha nó lạ quá. Trong quan điểm của cha không hề có chữ đó. Bây giờ cha phải mở miệng thế nào đây? Cha phải nói thẳng với Lão thái thái à? Cha thấy cái thẳng La Chí Cang tuy có hung dữ lỗ mãng một chút, nhưng hãn cũng không hề ngược đãi con mà?

Tuyết Hà nhìn cha với ánh mắt van xin:

- Cha phải giúp con. Con bây giờ không còn biết đúng hay sai, con chỉ biết con với A Mông gặp lại nhau. Ngay chính con cũng không tin rằng khoảng thời gian dài xa cách đằng đẵng đó, lại không làm cho hai đứa quên nhau. Vừa gặp mặt là bao nhiêu tình cảm lâu nay chột bùng thức dậy. Thì ra tình yêu vẫn còn đấy. Chín năm xa cách mòn mỏi, chỉ để hy vọng có một ngày hôm nay.

Tuyết Hà vừa nói vừa chảy nước mắt.

- Đặc biệt là sau khi biết được lai lịch của bé Hạt Mưa, biết được chồng và con mình đều đang ở bên cạnh, con không nén lòng được nữa. Con gái của con lại là một a đầu nhà họ La. Sao lại có một sự thật tàn nhẫn như vậy? Cha, mẹ! Xin người hãy nghĩ lại giúp con.

Vương Gia ngồi nghe buồn bã:

- Thôi ta hiểu rồi! Con đã cương quyết, con đã nói hết tâm huyết của mình. Vậy là chín năm qua con đã khổ lắm phải không? Lời con làm cha cảm động. Vậy thì để cha thử xem coi có thể làm gì để cứu vãn cuộc hôn nhân này không, hay là... Cha sẽ cố gắng. Còn bây giờ con hãy mau đưa bé Hạt Mưa đến đây để ta nhìn mặt nó xem.

Bà Phước Tấn gạt nước mắt nói:

- Đúng rồi, hãy đưa nó đến đây cho cha mẹ nhìn.

Tuyết Hà quay sang.

- Phi Thúy.

- Dạ!

Phi Thúy hiểu phải làm gì. Cô nàng mở cửa ra nhìn quanh, rồi vội vã bỏ đi.

Tuyết Hà ngần ngừ một chút nói:

- Đợi một chút khi bé Hạt Mưa đến thì... Bà Phước Tấn cắt ngang:

- Con khỏi lo, cha mẹ sẽ không để lộ đâu. Cha mẹ biết rõ cái nguy hiểm trong chuyện này hơn con nữa.

Thế là bé Hạt Mưa được đưa đến trước mặt Vương Gia. Nó không biết đây là ông ngoại nó. Nhưng nó biết đây là cha mẹ của vợ Tuyết Hà, nó vội vã sụp xuống lạy.

- Vương Gia vạn phúc! Phước Tấn vạn phúc!

Cái mi, cái mũi, cái miệng này, cả cái nh ế ch môi nữa đều là hình ảnh của Tuyết Hà thời nhỏ.

Tuyết Hà nhìn cử chỉ của cha mẹ, mà đỏ cả mắt. Trong khi bé Hạt Mưa ngạc nhiên. Nó không hiểu sao vợ chồng Vương Gia và cả vợ chủ đều có vẻ buồn buồn như vậy.

Nó kiểm điểm bản thân rồi... như hiểu ra vội quỳ xuống dập đầu.

- Con không biết phép tắc, nên con có làm điều gì sai xin Vương Gia tha thứ cho, đừng có giận, đừng đánh con tội nghiệp con lắm.

Nó dập đầu liên tục làm bà Phước Tấn không cầm được nước mắt. Bà bước đến đỡ nó lên, ôm vào lòng.

- Tội nghiệp cháu tôi! Tội nghiệp Hạt Mưa!

Phi Thúy bước đến cảnh giác.

- Thưa bà, Hạt Mưa nó còn phải đi làm nhiều việc, không thể ở đây lâu được.

Bà Phước Tấn bịn rịn, không buông Hạt Mưa.

- Nó còn phải làm nhiều việc cơ à! Bây giờ đã khuya lắm rồi! Còn làm gì nữa?

Phi Thúy đáp:

- Má Phùng giao cho nó mỗi đêm phải thắp sáng mười ngọn đèn lồng. Và tắt trước sáng hôm sau.

Tuyết Hà hoảng hốt.

- Trời ơi! Chuyện đó nó làm sao làm được?

- Quận chúa hãy yên tâm. Phi Thúy nói – Con đã làm phụ nó.

Rồi Phi Thúy vội kéo Hạt Mưa rời khỏi phòng.

Còn lại, Vương Gia trịnh trọng hứa với Tuyết Hà:

- Bây giờ con không cần phải nói gì hết. Ta đã hiểu rõ. Ta sẽ cố gắng mọi cách để con được ly hôn. Và giải cứu cho bé Hạt Mưa. Làm việc này, ta coi như chuộc lại lỗi lầm. Nhưng mong con hiểu cho ta, thật tình ta không ngờ sự thể như thế này.

Hôm ấy Chí Cang có vẻ uống hơi nhiều, chàng trở về nhà nghe nói, vội loạng choạng bước vào phòng khách.

- Sao cha mẹ vợ ta đến đây à? Hy hữu thật!

Rồi khi gặp vợ chồng Vương Gia và cả Tuyết Hà, Chí Cang nói:

- Cha mẹ đến đây làm gì? À... hay là Tuyết Hà... Này Tuyết Hà, sao mới vừa trông thấy cha mẹ ruột là lại khóc đỏ mắt thế? Tố khổ tôi phải không? Nói tôi xem nào?

Vương Gia bất bình nhìn Chí Cang.

- Hôm nay con uống rượu hơi nhiều. Vậy thì hãy về phòng nghỉ đi. Mai chúng ta sẽ nói chuyện sau.

- Nhưng con chưa say mà. Chí Cang lớn tiếng nói – Bây giờ con vẫn nói chuyện với cha mẹ được. Chí Cang đảo mắt nhìn quanh rồi tiếp – À... hình

như ở đây đã mở hội nghị rồi thì phải? Cha mẹ có điều gì không hài lòng chàng rể? Nào nói nghe thử, Chí Cang hách dịch hỏi và tiếp – Tuyết Hà đã tố con không cho cô ấy ra ngoài cổng chớ gì? Nhưng cha mẹ phải biết... Người xưa có nói: Đàn bà con gái nhà lành, không nên tùy tiện ra khỏi cổng... Chỉ vì ngày xưa cha mẹ dễ dãi quá nên Tuyết Hà mới hư, may mà gặp con. Con biết chữ nhẫn mới bảo toàn được danh dự cho nàng...

Vương Gia càng nghe càng bực mình. Người lớn tiếng:

- Cậu hôm nay làm sao thế?

- Làm sao là làm sao? Chí Cang sa sầm nét mặt, rồi lại nhếch mép cười – Có phải cái thái độ của tôi không được đẹp lắm phải không? Đã tám năm rồi, tôi đã nhịn nhục, đã cố cắn răng chịu đựng cay đắng. Tôi có lỗi làm gì? Cha mẹ lại bắt tôi phải gánh? Ngay cái đêm tân hôn tôi đã nhìn rõ bộ mặt của mấy người. Không có Vương Gia, nhục gia gì cả. Chỉ toàn là một lũ lừa dối. Đừng nghe tôi kêu cha, kêu mẹ là tưởng tôi kính trọng mà lên mặt dạy đời. Không đơn giản vậy đâu.

Tuyết Hà đau khổ van xin Chí Cang:

- Thôi đủ rồi! Đủ rồi! Lỗi tại tôi cả, anh đừng có làm nhục cha mẹ tôi ở đây!

Trong khi Vương Gia thì giận run nói:

- Được rồi, cậu cứ nói hết đi. Cậu nghĩ gì cứ nói thẳng. Cậu đã coi thường Tuyết Hà đến nước này, thì còn gì để nói nữa? Đã không tôn trọng nhau, thì tại sao không ly dị nhau đi?

- Đúng! Bà Phước Tấn tiếp lời – Sự rạn nứt đã đến nước này thì không thể hàn gắn được nữa. Hôn nhân không còn ý nghĩa. Chúng tôi đồng ý cho Tuyết Hà ly dị.

- À... ly dị! La lão thái thái không biết đứng ở ngoài cửa tự bao giờ chột nhiên lớn tiếng nói – Cái từ ngữ nghe sao là lạ quá! Thì ra vợ chồng Vương

Gia đến đây là để nói chuyện ly dị phải không? Tôi thì không rành ly dị là gì? Nhưng có lẽ là tách đôi hai đứa nó ra rồi từ đây mạnh ai nấy đi. Không ai can thiệp vào đời ai chứ gì? Thế thì tuyệt! Còn gì hơn Chí Cang, con cũng nên để cho những chuỗi ngày đau khổ đó kết thúc đi. Bây giờ ở đây đông đủ cả. Ta cứ tiến hành ly dị!

Không hiểu sao Chí Cang đột ngột chững lại, hẩn hắt nhìn vợ chồng Vương Gia, La lão thái thái rồi nhìn Tuyết Hà. Hẩn lạnh lùng hỏi:

- Tuyết Hà! Ý của em thế nào?

Tuyết Hà run giọng nói:

- Em van anh hãy buông tha cho em. Chúng ta ly dị nhau có nghĩa là giải phóng cho nhau.

Chí Cang trừng mắt nhìn Tuyết Hà, trong khi La lão thái thái lại lên tiếng:

- Vậy là tốt lắm rồi! Tôi không rành thủ tục. Kết hôn phải mai mối, lễ lộc này kia, còn ly hôn cần phải cái gì?

- Không cần gì cả. Vương Gia nói – chỉ cần hai bên ký giấy đồng ý là từ đây về sau không can thiệp vào đời tư lẫn nhau là xong. Tôi sẽ đưa Tuyết Hà về Bắc Kinh.

- Vậy gọn quá! La lão thái thái nói – Hương Lăng đâu, mang giấy bút ra đây.

- Vâng!

Hương Lăng đáp và chuẩn bị đi, nhưng Chí Cang chợt ra lệnh:

- Khoan đã. Tôi không đồng ý.

Mọi người ngẩn ra nhìn Chí Cang. Không hiểu tại sao anh chàng lại hành động như vậy? Trong khi Chí Cang quét mắt nhìn mọi người, khuôn mặt chàng đanh lại.

- Cái chuyện ràng buộc giữa tôi và Tuyết Hà là hậu quả lường gạt của mấy người. Bây giờ chúng tôi dính chặt nhau rồi thì coi như phải dính suốt một đời. Oán phải trả bằng oán, thù phải trả bằng thù. Nợ tôi với Hà phải trả nhưng trả từ từ. Tôi không muốn mọi chuyện giải quyết nhanh chóng. Tôi bắt phải trả từ từ cho hả giận tôi mấy người biết không?

Và Chí Cang bước tới trước mặt Tuyết Hà nâng cằm nàng lên nói:

- Chỉ mới ba hôm trước, cô còn đi mua ngọc về tặng tôi. Vậy mà bây giờ lại đòi ly dị. Thế là thế nào? Mấy người đổi nhanh vậy? Tôi hận là không thể moi quả tim của cô xem thử nó là chi?

Nói xong Chí Cang đẩy mạnh Hà qua một bên rồi bỏ ra ngoài.

Mọi người trong phòng đứng lặng, trong khi Tuyết Hà như một pho tượng đá.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 11

Chí Cang ngồi thu mình trong phòng của Gia San, chàng giống như một con thú dữ bị thương đang hỗn hển thở. Chí Cang cứ ngồi như vậy, không ngủ, không nói, mắt cứ mở trừng trừng nhìn phía cửa sổ, bóng đêm tan dần, một ngày mới đang bắt đầu với những tia nắng.

Gia San về nhà họ La đã sáu năm. Trong sáu năm đó, Gia San đã nhìn, đã nghe, đã nghĩ rất nhiều, nhưng Gia San lại ít nói.

San một mực kính trọng chồng. Chí Cang là người đàn ông duy nhất trong cuộc đời, là cha của con nàng, là một chỗ dựa không thể thiếu. Gia San trưởng thành từ nếp sống gia đình cũ với cái đẹp truyền thống tư duy tứ đức tam tòng. Gia San quý trọng Lão thái thái, kính trọng Tuyết Hà và cả Chí Cang. San đối với kẻ ăn người ở trong nhà một mực hòa khí, vì vậy má Phùng, lão Văn cho đến những tôi tớ khác đều nể trọng nàng. Sáu năm qua ở nhà họ La nàng biết được rất nhiều.

Cái chuyện “ly hôn” như một quả bom làm cả nhà họ La như chấn động. Tiếng xì xào bàn luận. Gia San tuy không có mặt tại hiện trường nhưng nàng đã được nô tỳ Hương Lăng kể hết cho nghe.

Gia San chăm chú nhìn Chí Cang. Người chồng to lớn của nàng hôm nay lại ngồi thu mình trong chiếc ghế một cách yếu đuối. Gia San hiểu chồng. Trái tim của người đàn ông bị thương đang rỉ máu, mà Chí Cang thì

lại không thừa nhận. Chàng lúc nào cũng hét:

- Tôi không hề bị tổn thương, tôi là con người kiên cường, không ai có thể quật ngã được mà chỉ tôi quật ngã người khác thì có.

Trong cái thái độ hung dữ đó của chồng, Gia San càng thấy tội cho Cang.

Trời đã sáng, suốt một đêm không ngủ làm cho Chí Cang trở nên tiêu tụy. Gia San mang chén đậu hủ bốc khói và một đĩa bánh bao đến cho chồng.

- Anh ăn nhé?

Chí Cang lừ mắt nhìn Gia San, chàng đưa tay định hất hết những đĩa thức ăn kia. Gia San đã kịp giữ tay chồng lại.

- Thật là vô lý! Sao lại giận cá chém thớt thế?

Chí Cang gầm gừ:

- Mặc tôi.

Gia San nhìn Cang, nàng không còn dẫn được, cúi xuống nắm lấy tay chồng. Sau nói:

- Anh yêu chị ấy đến như vậy sao? Tại sao không nói cho chị Hà biết?

Chí Cang như bị quật ngã, người chàng run bắn lên, chàng chụp lấy Gia San hùng hổ:

- Ai bảo với cô là tôi yêu cô ta? Tôi căm thù thì có. Căm thù đến chết được. Hừ! Không bao giờ tôi yêu. Chỉ có thù hận! Thù hận! Tôi hận mình không thể xé nát cô ta ra được...

- Không phải như vậy đâu! - Gia San nói - Cái mà anh hận không phải Tuyết Hà mà là anh hận mình không thể chinh phục được cô ấy.

Anh ghen tức rồi hoài nghi, anh cố tìm đủ mọi cách để theo dõi, để chọc giận, tất cả những điều đó là bởi vì cô ấy đã chiếm một vị trí quá lớn trong tiềm thức anh. Em hoàn toàn không hiểu tại sao cái cuộc hôn nhân của anh chị lại tệ hại thế này. Nhưng nhìn những hành động tương phản của anh, em biết chính vì quá yêu Tuyết Hà nên anh mới tìm đủ mọi cách để làm cho cô ấy đau khổ.

- Không! Không phải... Chí Cang phản kháng - Tôi không yêu nó, tuyệt đối không yêu, làm sao tôi có thể yêu một người mà hoàn toàn không nghĩ gì

đến mình? Không thể có chuyện như vậy được. Em mà nói vậy là em quá coi thường anh.

Gia San nắm lấy bàn tay đang run lên của chồng, thân thiết nói:

- Không! Không phải như vậy đâu! Rõ ràng là anh đang yêu, anh đã yêu chị ấy. Nhưng anh tự lừa dối, mà càng lừa dối thì sự bức tức càng to. Cái mà anh đau khổ nhất là Tuyết Hà không yêu anh. Anh có dùng bạo lực, có hung dữ, có thóa mạ, có tìm đủ mọi cách để làm cho chị ấy bị xúc phạm thì chỉ làm cho chị ấy né tránh, sợ hãi chứ không yêu anh. Khoảng cách giữa hai người càng lúc càng lớn, điều ấy khiến anh càng giận. Khi đã giận, anh lại mất hết lý trí, anh lại tìm đủ mọi cách để giày vò Tuyết Hà. Thật ra thì khi anh làm chị ấy đau khổ thì chính là lúc anh đau khổ hơn. Tuyết Hà có bị thương tích cùng người thì anh cũng không hơn gì. Anh nghĩ kỹ xem có đúng không? Anh Chí Cang, nếu anh yêu Tuyết Hà thì tại sao anh không bộc bạch cho chị ấy biết? Anh phải làm sao để cho chị Tuyết Hà lãnh hội tình yêu của anh chứ? Anh chiều chuộng, chăm sóc, bao dung. Phải biết yêu, biết ân cần như vậy, người đàn bà mới dễ xúc động được.

Chí Cang nghe Gia San nói mà bàng hoàng. Vậy ư? Có đúng như vậy ư? Sao ta lại không biết? Sao lại cứ giận dữ, cứ giày vò, cứ hành hạ lẫn nhau? Cứ ở trạng thái buông không nở mà ở không đành? Vâng! Tuyết Hà, hình như nàng chiếm cả phần tim sâu thẳm của ta, nàng làm cho từng sợi dây thần kinh nhạy bén của ta dễ hờn, dễ giận, làm ta ghen như điên. Tuyết Hà - Từ lúc nào thế? Cái sâu kín của ta đã bị chiếm trọn từ bao giờ?

Chí Cang đau khổ, thu người ngồi trong ghế, hai tay ôm lấy đầu:

- Gia San, tại sao em lại nói cho anh biết những điều đó? Không lẽ em không ghen? Em không muốn độc chiếm tình cảm của anh à?

- Em đã nghĩ kỹ điều đó rồi. - Gia San thành thật nói. - Anh có biết không? Khi bước chân vào nhà này, em chỉ có tư cách người vợ lẽ, tính em cũng

không thích giành giật làm gì. Thật ra thì cũng vì em quá yêu anh. Niềm vui và sự khỏe mạnh của anh là của em. Em không đành tâm nhìn chồng mình cứ bị dẫn vật trong đau khổ.

Chí Cang giật mình nhìn Gia San.

Trước mắt chàng là khuôn mặt của người đàn bà phúc hậu có ánh mắt long lanh tuyệt vời.

. * * *

Sáng hôm ấy, vợ chồng Vương Gia và La lão thái đã có một cuộc nói chuyện cặn kẽ.

Sau khi đề nghị ly hôn được đưa ra, La lão thái hình như nhìn thấy ánh mặt trời sau làn sương mù.

Đúng rồi. Tuyết Hà với Chí Cang đều bị dồn vào thế bế tắc. Tại sao không cởi ra? Để giải phóng cho cả hai bên? Bây giờ đã là thời dân chủ, bọn sinh viên ngày ngày xuống đường biểu tình đòi hỏi nam nữ bình đẳng. Lấy nhau thì cũng có quyền ly hôn. Những dẫn vật trong chín năm nay cần phải xóa bỏ. Thế là hai chữ ly hôn hiện rõ trong đầu. Bà La lão thái thái thấy chỉ cần ly hôn là giải quyết mọi thứ, không phải đối diện với cái nhục của Tuyết Hà mang đến. Chí Cang cũng không phải bận tâm. Mặc dầu đối với họ La đó là một sự thiệt thòi, nhưng dù sao nó vẫn còn hơn cái cảnh ngày nào trong nhà cũng xào xáo.

Thế là vợ chồng Vương Gia và La lão thái thái đến phòng Chí Cang một lần nữa để thuyết phục.

Vương Gia bây giờ rất tỉnh táo, người nhìn Chí Cang thăm dò, rồi nói với một chút hối tiếc:

- Chí Cang, trong cái giờ phút này tôi không đặt vấn đề thân phận hay tự ái. Ở đây, với tư cách là một người cha tôi muốn nói với cậu. Năm đó với cái hình thức lương gạt, tôi đã đem Tuyết Hà gả cho cậu, làm cậu bị tổn thương

đưa đến chuyện oán hận chúng tôi mãi đến ngày nay. Tôi biết cậu coi thường chúng tôi lắm. Tôi chẳng còn một tư cách gì để lên lớp cậu. Ở đây tôi chỉ muốn cậu hiểu giùm cái đề nghị ly hôn của ngày hôm qua, hoàn toàn là một đề nghị đúng đắn, bởi vì một cuộc hôn nhân mà tan vỡ đến mức không cứu vãn được thì chúng ta giữ lấy làm gì?

Chí Cang ngồi yên không nói gì cả.

Bà Phước Tấn tiếp lời:

- Đúng thế! Chúng tôi không vui gì khi thấy hai đảng phải chia tay. Nhưng mà cậu thấy đấy, Tuyết Hà nó đau khổ vô cùng. Tôi cũng đã nhìn thấy Gia San. Cô ấy hiền thực, xinh đẹp lại có Ngọc Lan để cậu nối dõi tông đường, hạnh phúc tuyệt đỉnh như vậy rồi sao cậu không buông tha Tuyết Hà. Ly hôn không phải là giải quyết được êm đẹp cho mọi phía sao?

La lão thái thái nhìn Chí Cang:

- Chí Cang, con có điều gì muốn nói cứ nói thẳng ra đi. Riêng mẹ thấy thì lần này mẹ với bên vợ con lại có ý kiến rất giống nhau. Con thấy đấy, chuyện con với Tuyết Hà cứ lục đục nhau suốt tám năm trời, không có lúc nào êm thấm. Vậy thì nên giải quyết cho xong. Con đừng cố chấp nữa. Ông bà Vương Gia đây muốn cứu con gái, mẹ cũng muốn cứu con trai của mẹ. Vậy con đồng ý ly hôn nhé?

Chí Cang nhìn lên.

Khuôn mặt xanh xao, trong ánh mắt của chàng đầy đau khổ. Cang hết nhìn vợ chồng Vương Gia lại nhìn La lão thái thái.

Cuối cùng mới nói:

- Con van xin các bậc cha mẹ đừng bức con phải ly hôn. Con... Cho con xin lỗi về những hành động nông nổi mà bấy lâu nay con đã làm. Con biết ở đây không ai tin con đâu, nhưng mà con xin cho con có thời gian... Con không hẳn...

La lão thái thái không đành được đứng dậy:

- Con nói gì vậy? Con nói thế là thế nào?

Chí Cang xác định:

- Con không ly dị. Chuyện đó không phải là để báo thù, mà là vì con không muốn mất Tuyết Hà. Con yêu cô ấy!

Lời của Chí Cang làm cho ba người lớn tuổi ngỡ ngàng.

La lão thái thái trừng mắt nhìn Chí Cang không tin:

- Con... con làm gì? Con nói gì lạ vậy?

Chí Cang nhìn thẳng vào mắt mẹ, chậm rãi nhắc lại:

- Con yêu Tuyết Hà.

La lão thái thái ngời phịch xuống ghế, yên lặng, nhưng rồi không chịu được, bà lại đứng dậy:

- Tầm bậy! Không làm gì có chuyện ấy được. Mà lại nói dối. Nhưng nói dối để làm gì chứ?

Chí Cang có vẻ xúc động, nhìn mọi người:

- Không biết cha mẹ có tin hay không, nhưng con vẫn phải nói, con thu hết can đảm mới trình bày được những sâu kín trong lòng con. Đó là một điều không dễ dàng. Con nói chắc không ai tin. Lúc đầu chính cha mẹ đã chủ quản, đã thao túng vận mệnh của con và Tuyết Hà, một sự kết hợp gượng ép. Chúng con bị bức phải sống chung với nhau, nhưng cái bi đát nhất ở đây là con lại yêu Tuyết Hà, đó là một sự thật. Cha mẹ cứ đứng mãi trên lập trường của chính mình để áp đặt cho người khác thì bây giờ cũng nên dừng cái chuyện đó đi, để công bằng mà nhận xét cái nỗi khổ của con cái chứ?

Chí Cang nói được như vậy rồi đứng lên vội bước ra ngoài.

Trong phòng ba người lớn ngồi nhìn nhau không ai nói điều gì cả.

*

Đó là điều Tuyết Hà có nghĩ cũng không ngờ được. Hoàn toàn không ngờ được.

Hà đã tròn mắt nhìn cha mẹ.

Nàng nắm lấy tay bà Phước Tấn đau khổ:

- Mẹ nói sao? Anh ấy bảo là anh ấy yêu con? Làm sao có chuyện đó? Một người vợ trước khi đặt chân vào nhà đã bất trung. Chí Cang căm thù thì có chứ đừng nói yêu. Tám năm qua, nếu thật sự anh ấy yêu con sao con lại

không biết? Cha mẹ! Cha mẹ đã bị Chí Cang gạt gẫm. Hắn tìm cách thuyết phục để cha mẹ tin. Đấy chẳng qua chỉ là một thủ đoạn quỷ quyệt. Hắn không muốn buông tha con. Hôm qua, trước mặt cha mẹ, đích thân hắn đã nói mà. Cha mẹ không nhớ sao? Hắn bảo là hắn sẽ giải quyết cái hận đối với con bằng cách giày vò con từng năm, từng tháng, từng ngày một. Hắn sẽ khiến con chết lần chết mòn... Mẹ biết không... Suốt tám năm qua, con đã phải sống trong cảnh đó... Con không phải là vợ của Chí Cang, mà con chỉ là một tù nhân của hắn. Lúc nào rảnh rỗi là hắn đến dẫn vật, giày vò con. Hắn tìm mọi cách để con đau khổ. Hắn coi đấy như một phương thức giải trí. Hắn bảo là hắn không muốn mất con, có nghĩa là không muốn mất một trò chơi, một thú vui thôi. Cha mẹ, con van người. Hãy cứu con! Hãy giúp con thoát khỏi tay hắn.

- Tuyết Hà, con cần phải bình tĩnh một chút. - Bà Phước Tấn nắm tay con buồn bã. - Có khi nào... Con hiểu lầm Chí Cang không? Mẹ thấy nghi ngờ lắm. Ngay trước khi bước vào nhà họ La, con đã có A Mông trong trái tim mình thì làm sao còn chỗ chứa Chí Cang. Đúng không?

- Mẹ! - Tuyết Hà đau khổ nói. - Mẹ đã bị Chí Cang thuyết phục nên mẹ xiêu lòng. Hắn bảo hắn yêu con là mẹ tin ngay. Tại sao mẹ không nhìn con đây? Con tiều tụy thế này vì sao? Nếu có tình yêu con làm sao lại bi đát như vậy? Mẹ làm con tuyệt vọng vô cùng.

- Con gái ạ. - Bà Phước Tấn vội nói. - Cha mẹ không dễ xiêu lòng đâu. Chẳng qua, hắn nói cũng thật cảm động. Con người ngang tàng như Chí Cang, mà khi nói về tình yêu với con... Cha mẹ thấy... Hắn tuyệt vọng làm sao đấy. Cha mẹ dù gì sống cũng gần hết quãng đời người. Cái kinh nghiệm sống của cha mẹ, đâu phải dễ qua mặt đâu con? Nói thật hay nói dối... cha mẹ đều có thể phân biệt được. Tuyết Hà... Mẹ thấy thì trong lúc này... con cần phải bình tĩnh một chút. Con phải đối diện với Chí Cang. Thẳng thắn nói chuyện, tìm hiểu, cảm thông... Biết đâu, nhờ vậy mà giải tỏa được hết mọi hiểu lầm?

- Đúng đấy, - Vương Gia tán đồng. - Mẹ con nói đúng đấy con ạ.

Trái tim Tuyết Hà như rơi vào hầm nước đá lạnh buốt. Nước mắt chảy dài, Tuyết Hà nhìn mẹ rồi nhìn cha. Càng nhìn càng như càng hiểu ra. Chí Cang

đã thuyết phục được cha mẹ... Dù gì, Chí Cang cũng là chàng rể mà cha mẹ nàng đã lựa chọn. Còn A Mông, một người chồng không được biết đến.

Tuyết Hà tuyệt vọng nói:

- Như vậy có nghĩa là cha mẹ không muốn cứu con. Cha mẹ sẵn sàng đứng đây nhìn con chết?

- Không hẳn vậy đâu. - Vương Gia nói. - Con thích cường điệu thôi. Chuyện hủy diệt đâu phải dễ dàng? Chết đâu phải dễ đâu con?

- Dễ chứ! - Tuyết Hà nói - Muốn giết con thật đơn giản. Chỉ cần cướp mất tình yêu của con, rồi sau đấy áp lực mãi, là con sẽ giống như cái vỏ trứng, con sẽ vỡ nát một cách dễ dàng.

- Nhưng mà con đâu phải là cái vỏ trứng?

- Con bây giờ còn dễ vỡ hơn cả quả trứng. - Tuyết Hà nói. - Cha... Cha đã từng bảo là... Có đúng hay sai gì thì cha đã xúc động khi nhìn con. Cha sẽ giúp con cởi bỏ cái hôn ước cũ cơ mà, cha quên rồi sao?

- Tuyết Hà! - Vương Gia buồn buồn nói. - Cha nghĩ là bây giờ cha đã già... Cha lắm cảm làm sao đấy. A Mông đến Bắc Kinh, nói ba điều làm cha xúc động... Cha chạy vội đến Thừa Đức. Đến đây, cha bị con làm cảm động một lần nữa... Rồi ban nãy nghe Chí Cang nói, cha lại thấy thương nó hơn. Cả ba làm cha như bị quay cuồng. Có phải là cha quá lắm cảm rồi không? Vì vậy cha nghĩ, cái ông Di Thân Vương sáng suốt cứng rắn ngày nào bây giờ đã không còn nữa, mà chỉ còn một lão già mềm yếu dễ bị xúc động. Cha thật là... Cha thấy cha bất lực quá... Cha đã giống con... Như một cái vỏ trứng dễ vỡ thôi.

Tuyết Hà ngẩn ra nhìn cha, không còn biết nói gì nữa.

*

Cái chiêu thức mà Chí Cang vừa tung ra, cả Tuyết Hà cũng không biết phải đỡ bằng cách nào. Nàng cũng cảm thấy rối loạn, bế tắc. Bữa cơm tối hôm ấy, má Phùng lần đầu tiên ra lệnh cho Hạt Mưa mang cơm nước lên. Tội nghiệp con bé cứ hồi hộp, sợ lơ đễnh làm ngã bể chén đĩa. Tuyết Hà cứ dán mắt theo dõi cái thân thể bé bỏng của con bé, nàng không làm sao nuốt trôi

cơm.

Còn vợ chồng Vương Gia thì lại bận tâm với cái thái độ của Tuyết Hà nên cũng không ngon miệng.

- Này Hạt Mưa!

Chí Cang đột ngột lên tiếng.

- Dạ... thưa... Thiếu gia...

Bé Hạt Mưa nghe gọi giật mình. Chén xúp trên tay nó sóng sánh. Nó chưa biết làm sao thì Chí Cang đã đưa tay ra đỡ giùm chén xúp cho nó.

- Phi Thúy này. - Chí Cang lại ra lệnh tiếp. - Mau đưa Hạt Mưa đi xúc thuốc bỏng đi. Nó còn bé quá mà bắt nó bưng nóng thế này làm gì?

Rồi quay sang bé Hạt Mưa, Chí Cang nhỏ nhẹ hỏi:

- Ta đột ngột gọi làm con giật mình phải không?

- Dạ!... Dạ!... Dạ...

Bé Hạt Mưa run rẩy, nó không nói gì được. Chí Cang thở dài làm những a đầu đứng gần đấy cũng lo âu.

- Con bé nhỏ thế này... Phải giao cho nó công việc nhẹ nhàng một chút... Má Phùng cũng quá lắm. Con bé nhỏ thế này bảo nó dọn bàn ăn sao được? Phi Thúy, Lục, Kỳ, Lam Nhi, Hương Lăng còn chưa đủ sao?

La lão thái thái lên tiếng:

- Má Phùng làm thế cũng đúng chứ. Muốn dạy phải dạy từ nhỏ. Sau này nó quen việc nó mới lanh lẹ được.

- Thôi được rồi. - Chí Cang nói - Phi Thúy, cho nó nghỉ đi. Này nghe này, từ đây về sau phải đặc cách cho nó sang phục vụ riêng cho Tuyết Hà thôi. Tôi thấy hình như nó có duyên với cô ấy đấy.

Tuyết Hà giật mình liếc nhanh về phía Cang, tim đập mạnh. Chí Cang đã biết gì rồi ư? Một sự nghi ngờ? Ta đã để chuyện bị lộ? Hay là... Cang đã dò ra? Vô lý... Nhưng chắc chưa có gì đâu. Thái độ của Cang bình thản. Không có chút gì căng thẳng. Thậm chí khi Hà nhìn qua, Cang đã cúi xuống, anh chàng như có chút gì mặc cảm.

Tuyết Hà ngờ vực lo âu.

Bữa ăn hôm ấy Hà nuốt không trôi.

Sau bữa cơm, Chí Cang bước vào phòng Tuyết Hà, ra lệnh cho tất cả người

hầu ra ngoài, chàng có vẻ thân mật nói:

- Tuyết Hà, anh muốn nói chuyện với em.

- Vâng. - Hà đã hít một hơi thật sâu như để lấy can đảm. Hà biết là không có thể nhờ vả cha mẹ. Bây giờ chỉ một mình đơn độc chiến đấu. Phải trực diện và giải quyết tận gốc vấn đề. - Anh cứ nói đi.

- Về cái chuyện ly hôn! - Chí Cang đi thẳng vào vấn đề. - Ly hôn là một từ ngữ mới, thời thượng... Không thích ứng với kiểu đại gia đình có nền nếp như chúng ta... Đúng không? Giữa chúng ta, khởi đầu có lầm lẫn, có không phải thế nào... thì chúng ta cũng đã có tám năm chúng sống với nhau. Tám năm đã trôi qua, em không hề đề cập đến chuyện đó. Sao bây giờ lại... có phải chăng vì ảnh hưởng của thời thượng? Anh nghĩ, chuyện này hẳn không liên hệ gì đến Hàn Ngọc Lâu, đến Cao Hàn đâu, phải không?

Tuyết Hà căng thẳng nhìn Chí Cang.

Cang đã biết những gì? Khởi đầu đã ở thế trấn áp. Hàn Ngọc Lâu. Cao Hàn! Chí Cang đang giảng hòa hay định trấn áp?

- Anh thật ân hận. - Chí Cang nói một cách đầy cảm xúc. - Đúng ra anh không nên nghi ngờ, không nên theo dõi cũng như hạn chế chuyện đi lại của em. Bây giờ anh muốn là, ta bỏ qua hết những chuyện không vui ngày cũ. Ta nên bắt đầu lại em ạ.

- Tại sao vậy? - Tuyết Hà thắc mắc. - Sao anh không thừa dịp này để giải thoát nhau? Cuộc hôn nhân này là một cuộc hôn nhân đầy bất hạnh. Tám năm sống chung, lúc nào cũng cãi vã, quát tháo, cũng đầy sóng gió và nước mắt, chẳng có lấy một giây phút êm đềm nào để tiếc nhớ. Vậy thì, anh còn cần sự sống chung này làm gì? Em thật không hiểu, hoàn toàn không hiểu.

Chí Cang thở dài:

- Nếu bây giờ anh bảo vì... đến giây phút cuối khi biết là mình sắp bị mất đi, mới thấy hối tiếc, nếu anh nói là vì anh yêu.

Chí Cang chưa dứt lời thì Tuyết Hà đã cắt ngang:

- Đừng có nói là anh yêu tôi... Anh có thể diễn kịch trước mặt người lớn, nhưng đừng có bày cái trò đó ở đây. Mấy năm qua tôi đã chịu đựng quá sức mình. Anh đã dày dạn tôi, vậy mà bây giờ... Anh đột nhiên nói là yêu tôi. Hoang đường thật... Anh có thể nói mà không ngượng à?

Chí Cang không nổi giận, chàng có vẻ kiên nhẫn.

Tuyết Hà hoàn toàn không hiểu.

Cang bước tới đặt tay lên vai Hà:

- Em nghe anh nosin này, thật tình mà nói, anh cũng rất muốn là không yêu em. Giận em càng tốt... Không phải dính líu gì đến em cả càng hay... Nhưng mà... thật đáng buồn, anh không thể làm như vậy được... Đúng là bất hạnh. Ly hôn! Khi hai chữ đó được đưa ra thì anh mới phát hiện ra một điều... Đây là... Em đã trở thành một phần cuộc sống không thể thiếu của bản thân anh. Không thể tách rời được nữa. Anh nói vậy, em tin cũng được mà không tin cũng tùy em. Anh yêu em!

- Yêu! Yêu! Yêu! - Tuyết Hà căm phẫn nói. - Sao anh có thể sử dụng các tiếng đó một cách tùy tiện như vậy? Anh đã yêu tôi từ bao giờ? Mà sao tôi không biết?

Từ bao giờ? Chí Cang ngẩn ra.

Rồi đột nhiên chàng ngược lên nhìn nàng.

- Có lẽ em không tin đâu. Em có biết là trong cái đêm tân hôn đó, nhà cửa được chuẩn bị trang hoàng lộng lẫy chờ đón em. Anh đã hồi hộp và căng thẳng biết chừng nào để đợi cô dâu. Cái hồi hộp sung sướng hy vọng đó nó hoàn toàn bị sụp đổ khi em cho biết trong trái tim em đã có một người khác. Cái sự thật của em, tiếp nối cái hành vi can đảm chặt đứt ngón tay mà không phải một cô gái nào cũng làm được, đã làm anh như muốn phát điên lên. Anh giận sôi người, vì ghen tức nhưng cũng vì khâm phục em. Tại sao anh không thể là người đàn ông đã ngự trị trong em chứ? - Chí Cang đau khổ gật gù. - Em hỏi anh, anh đã yêu em từ bao giờ? Bây giờ nghĩ lại anh thấy hình như ngay cái đêm đầu tiên anh đã hoàn toàn bị em chinh phục.

Tuyết Hà ngẩn ra nhìn Chí Cang, hình như nàng đã thấy trong đôi mắt kia có cả ánh lệ. Có cái gì xao động trong lòng.

Tuyết Hà nói:

- Em xin lỗi, cuộc hôn nhân này nó sai lầm ngay từ đầu do em gây ra, xin lỗi, em đã làm cho anh đau khổ, em mong là kiếp này không đên bù được thì xin hẹn...

Chí Cang đột nhiên chụp lấy tay của Tuyết Hà, tha thiết:

- Đừng nói chuyện xin lỗi ở đây nữa, cũng đừng đề cập gì đến chuyện kiếp sau. Bây giờ chúng ta vẫn còn sống cơ mà, tại sao không dùng thời gian còn lại để đền bù. Tuyết Hà! Tất cả những lỗi lầm, những sai trái cũ hãy xóa hết đi. Chúng ta nên bắt đầu làm lại. Nếu em không còn tin anh thì anh xin em hãy cho anh một thời gian, anh sẽ cố gắng sửa chữa. Nếu nửa năm nữa mà em vẫn thấy anh là một người chồng không tốt, thì lúc đó anh sẽ chấp nhận chuyện ly dị.

Tuyết Hà tròn mắt:

- Đã tám năm rồi chưa đủ sao?

- Tám năm đã trôi qua thì em còn tiếc rẻ gì thêm nữa năm nữa? - Chí Cang vội vã nói. - Anh hứa với em từ đây anh sẽ không nhắc đến dĩ vãng, anh sẽ không ghen tuông, anh sẽ làm lại từ đầu, anh sẽ cố gắng mở rộng trái tim mình để yêu em. Không phải chỉ một mình em mà cả những gì em yêu thích như Phi Thúy, như bé Hạt Mưa, như cha mẹ ruột của em... Hãy tin anh đi em.

Lời của Chí Cang làm mắt Tuyết Hà chột ướn.

Chí Cang kề sát mặt mình vào mặt Tuyết Hà nói:

- Em lại khóc, điều này cho thấy anh dù gì cũng đã khiến em cảm động, vậy thì hãy tin anh, hãy dành một phần tình cảm cho anh, anh sẽ cố gắng.

Lời của Cang làm Tuyết Hà không còn biết phải làm gì nữa.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 12

Cao Hàn ở Hàn Ngọc Lâu, đã mười ngày không bước ra cửa. Mười ngày đó đối với chàng dài hơn thế kỷ. Cuối cùng rồi điều chờ đợi cũng đến. Vợ chồng Vương Gia ghé qua, nhưng tin tức họ mang đến hoàn toàn thất lợi. Cao Hàn cảm thấy trái tim đang nóng bỏng của mình chợt nhiên bị đông cứng. Hy vọng hoàn toàn bị tan rã. Cao Hàn đứng ngẩn ra nhìn Vương Gia và bà Phước Tấn. Bây giờ chàng mới biết cái mối liên hệ giữa chàng và Tuyết Hà tưởng chừng là keo sơn lại quá mong manh.

- Hãy nghe tôi nói này! Vương Gia ngầm nghĩ một chút nói – không cần biết chuyện chín năm qua như thế nào, nhưng bây giờ Chí Cang với Tuyết Hà dù gì cũng là một đôi vợ chồng danh chính ngôn thuận. Còn cậu, cậu là người ngoài cuộc. Nếu thật sự hôn nhân của họ đã đi đến mức đổ vỡ không cứu vãn được thì tôi sẽ giúp cậu để cứu lấy Tuyết Hà. Nhưng mà bây giờ tình thế không hẳn như vậy. Chí Cang đã hứa là sẽ sửa đổi. Hẳn có vẻ thành thật đấy. Bản thân tôi còn phải cảm động. Vì vậy nếu cậu không cố tình quyến rũ Tuyết Hà thì tôi nghĩ họ sẽ sống hạnh phúc.

Cao Hàn cảm thấy nặng nề:

- Thế Tuyết Hà nói sao?

Bà Phước Tấn thở dài nói:

- Nó nhờ tôi chuyển lời với cậu, nó nói là: Cái gì đã thuộc về quá khứ hãy để cho nó qua đi. Nếu cậu thật sự không quên được nó, thì tốt hơn nên dành cái tình cảm đó cho bé Hạt Mưa.

Cao Hàn đau khổ:

- Làm sao có thể dồn cho Hạt Mưa được? Khi mà nó và Tuyết Như đều giống nhau, đều là những tù nhân trong La phủ.

Vương Gia ngồi thẳng người, nói:

- Chúng tôi đã tìm ra một giải pháp. Bây giờ Chí Cang đang tập trung

tình cảm vào Tuyết Hà. Ở La phủ sẽ không còn ai chú ý đến bé Hạt Mưa. Ở đại gia đình đó có thêm hay mất đi một tiểu a đầu cũng không thành vấn đề, vì vậy chúng tôi định là hai hôm nữa sẽ đến La phủ nói với Lão thái thái xin bé Hạt Mưa đưa về Bắc Kinh, nếu họ không chịu tôi sẽ đánh đổi một a đầu khác. Có Tuyết Hà nói thêm trong lúc Chí Cang thì đang tranh thủ tình cảm của Tuyết Hà, chắc chuyện không khó đâu. Như vậy, chúng tôi có thể cứu bé Hạt Mưa ra giao cho cậu. Lúc đó cậu có thể đưa nó về ngay Phước Kiến.

Cao Hàn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đó là kế hoạch mà hai bác đã tính với Tuyết Hà?
- Vâng.
- Đó cũng là mệnh lệnh mà tôi phải nghe theo, đúng không?

Vương Gia có vẻ bức dọc:

- Như vậy cậu còn chưa hài lòng sao?
- Tôi muốn có Hạt Mưa lẫn Tuyết Hà, vì ba chúng tôi là một gia đình đúng nghĩa. La Chí Cang mới là kẻ ngoài cuộc. Vương Gia, chính người mới là người đã hoán đổi. Tại sao lại đẩy tôi ra ngoài? Nhưng mà bây giờ không phải là lúc tranh luận chuyện đó nữa mà hãy trông vào cục diện trước mắt. Nếu bắt Tuyết Hà phải xa Hạt Mưa, sợ là cô ấy sẽ khổ. Vương Gia không biết Tuyết Hà chứ cô ấy là người giàu tình cảm. Nếu chuyện đó xảy ra Tuyết Hà chết mất.

Vương Gia lớn tiếng:

- Làm gì có chuyện đó, cậu với Tuyết Hà lúc nào cũng hay cường điệu. Cậu phải hiểu là khi Tuyết Hà biết chúng tôi đã cứu được Hạt Mưa, cha con cậu đoàn tụ và đang sống hạnh phúc ở một nơi bình an nào đấy, Tuyết Hà sẽ mãn nguyện. Và lúc đó nó sẽ sống an phận với vai trò vợ của Chí Cang.
- Nhưng cô ấy đâu phải là vợ của Chí Cang? Cao Hàn giống như một con thú bị thương gầm lên : - Mà cô ấy là vợ của tôi. Tôi không thể để Tuyết Hà sống một mình ở Thừa Đức. Làm thế là tàn nhẫn. Cả nhà tôi ba người đã phải ngăn cách suốt tám năm trời. Cái thời gian đó không phải là ít ỏi. Chúng tôi phải được đoàn tụ.Đó mới là công lý.
- Cậu muốn đoàn tụ à? Vương Gia trừng mắt. Lúc nào cậu cũng bảo là

gia đình. Cậu muốn có Hạt Mưa rồi lại muốn có Tuyết Hà. Cậu đòi hỏi nhiều quá! Chúng tôi làm sao làm được?

- Vương Gia! Cao Hàn đứng thẳng người. Nếu người chịu giúp đỡ, tôi đã có cách.

- Cách gì?

- Bên cạnh của người là bốn tay cận vệ võ nghệ cao cường cộng thêm một A Đức của tôi, như vậy là...

- Cậu định động thủ? Để bắt cóc à? Vương Gia lớn tiếng – Vậy là tầm bậy hơn nữa. A Mông, cậu thử suy nghĩ chín chắn đi, cậu biết đây là đất dụng võ của nhà họ La, bên cạnh họ còn có những nhân vật tai to mặt lớn yểm trợ.

- Tôi không làm chuyện bắt cóc mà chỉ muốn các tay cao thủ kia yểm trợ để chúng tôi trốn thoát.

Vương Gia trừng mắt với Cao Hàn:

- Tôi không thể làm chuyện đó. Bởi vì chuyện hôn nhân của Tuyết Hà vẫn còn cứu vãn, vẫn còn chấp vá được thì không thể phá hoại. Tôi thấy chuyện này khá nguy hiểm, có khi nhảy vào lại khiến cho chuyện trở nên rối rắm hơn. Sao cậu không suy nghĩ một cách sáng suốt. Cậu định đem sinh mệnh của Hạt Mưa và Tuyết Hà ra để mạo hiểm à? Ném chuột coi chừng bể lọ quý đấy. Nếu thật sự cậu yêu Tuyết Hà, thật sự muốn cô ấy hạnh phúc thì tốt hơn nên để nó ở lại, đừng để nó phải khó xử nữa. Ta là nam nhi mà, dẹp tình cảm qua một bên để nghĩ đến đại cuộc. Đưa con gái mình ra khỏi hang cọp rồi mưu tìm một hạnh phúc khác. Cậu nên biết là ở đời đâu phải bất cứ điều gì cũng theo ý muốn ta đâu? Bắt được cá thì không bắt được gấu, không ai có cả hai cùng một lúc. Cậu bây giờ đã tìm được con gái coi như đã thỏa mãn điều mẹ cậu mơ ước rồi đúng không?

Lời của Vương Gia cũng chí lý.

Cao Hàn liếc nhìn ra ngoài trời thấy lòng day dứt.

- A Mông. Bà Phước Tấn tiếp – Cái con bá Hạt Mưa nó đẹp làm sao ! Ta thấy mà thương vô cùng. Nếu con má gặp được nó, con sẽ hiểu ngay. Nhưng mà bây giờ, nó là a đầu, nó phải làm đủ thứ công chuyện. Nấu nước, giặt quần áo, bưng trà, lau đèn, xay bột... Mỗi lần sai lại bị quản gia cho

đòn, cho roi vọt. Lại bị bắt quỳ. Phải cứu nó ra trước để Hà khỏi đau long. À! Tuyết Hà có đưa cho ta mảnh giấy này đây bảo chuyển cho con.

Cao Hàn nghe nói vội quay lại, chàng nôn nóng nhận lấy mảnh giấy của Tuyết Hà, mảnh giấy xếp thành chữ Vạn, với hai hàng chữ ngắn: “Ngọc trong tuyết có thể chịu được lạnh, nhưng Hạt Mưa đâu thể hóa thành băng”. Cao Hàn thấy lòng nhói đau.

- Vậy con hãy hy sinh tình yêu đi A Mông ạ !

Bà Phước Tấn buồn bã tiếp:

- Như vậy chúng ta mới có thể dồn hết tâm sức để cứu Hạt Mưa ra trước. Chuyện cứu Hạt Mưa cũng chưa hẳn là dễ dàng đâu, chưa chắc là thuận lợi hoàn toàn.

Cao Hàn tựa người vào khung cửa sổ.

Cứu lấy Hạt Mưa! Vâng. Làm sao phải cứu được Hạt Mưa trước. Bao giờ cứu được nó rồi mới tính đến Tuyết Hà sau.

La phủ hai hôm liền không có sóng gió. Cang cố gắng đóng trọn vai trò người chồng. Chàng hòa nhã với mọi người. Trong khi Tuyết Hà như linh cảm một chuyện không lành. Sắp phải xa Hạt Mưa ư? Hà trân trọng từng giây phút bên con bé. Trước mặt Chí Cang thì Tuyết Hà cố nén lòng, giữ một khoảng cách nhất định với Hạt Mưa. Nhưng khi có vợ chồng Vương Gia đến chơi, hay lúc ở một mình với Hạt Mưa là Tuyết Hà là không sao giấu được cái tình cảm của mình.

Cả La phủ hình như chỉ có La lão thái thái là bình tĩnh, là khách quan nhất, bà ngồi yên đấy nhận xét mọi người. Mà Phùng như một mật thám, to nhỏ báo cáo từng động tĩnh của người trong nhà với Chí Cang, với La lão thái thái. Tất cả bình thường, không có gì để quan tâm, chỉ có một điểm cần chú ý đấy là cái con bé tiểu a đầu Hạt Mưa, La thái thái không hiểu tại sao vợ chồng Vương Gia và Tuyết Hà lại đặc biệt chú ý đến nó. Lúc thì Phi Thuý đưa Hạt Mưa sang phòng Vương Gia, lúc thì ở phòng Tuyết Hà. Có lúc nửa đêm nửa hôm Tuyết Hà lại xuống tận nơi thăm bé Hạt Mưa. Má Phùng còn nói, có đêm Tuyết Hà còn phụ Hạt Mưa lau chùi những ngọn đèn, thỉnh

thoảng Tuyết Hà lại khóc. Tại sao có chuyện kỳ cục như vậy? Nhưng không phải chỉ có Tuyết Hà, vợ chồng Vương Gia cũng đặc biệt lưu tâm đến Hạt Mưa. Tại sao? Phải làm sáng tỏ chuyện này mới được.

La lão thái thái đặt dấu hỏi. Rồi lẳng lặng đứng đấy quan sát. Cái con tiểu a đầu này có cái dáng dấp quý phái khác thường. Quần áo thô không che đậy được cái làn da trắng mịn, cái đôi mắt như hồ thu, đôi mi thanh tú và chiếc miệng nhỏ đỏ. Chắc chắn con bé không phải xuất thân từ ở nông thôn. La lão thái thái truy nguyên lại chuyện lúc đầu Hạt Mưa vào La phủ, bà cũng thấy có nhiều điều khác lạ.

Cũng ngay lúc đó vợ chồng Vương Gia lại ghé qua cho La lão thái thái biết. Họ định trở về Bắc Kinh. La lão thái thái thở phào, họ đi càng sớm càng tốt. Ở đây lâu chỉ làm cho bà căng thẳng.

Nhưng bà giả vờ nói:

- Về à? Sao không ở lại thêm mấy hôm?

Vương Gia nói:

- Nhà cũng có nhiều chuyện phải giải quyết. Bây giờ chuyện của Chí Cang và Tuyết Hà coi như đã xong. Chúng tôi thấy cũng không cần ở lại đây để làm gì.

- Nhưng trước khi đi tôi có một yêu cầu.

Bà Phước Tấn đột nhiên nói. Giọng nói của bà đầy vẻ căng thẳng khiến La lão thái thái ngạc nhiên:

- Yêu cầu gì thế?

- Chuyện này có liên hệ đến cái con tiểu a đầu Hạt Mưa!

Bà Phước Tấn lại tiếp:

- Đột nhiên chúng tôi cảm thấy thích con bá đó quá! Không biết bà có thể nhường nó cho chúng tôi không?

La lão thái thái ngạc nhiên hơn. Vì mặc dầu Vương Gia bây giờ không như ngày xưa nữa, nhưng mà ở Vương phủ đâu có thiếu a đầu? Đó là chưa nói đến bé Hạt Mưa còn nhỏ quá! Nó có làm được việc gì đâu? La lão thái thái nhìn bà Phước Tấn với ánh mắt nghi ngờ.

- Đây là một đề nghị khá lạ. Con tiểu a đầu nhà tôi còn bé, bà định dùng nó làm gì?

- Thật ra thì trong phủ chúng tôi cũng không thiếu a đầu, nhưng chúng tôi muốn nó bởi vì thấy con bé lanh lợi thông minh. Nó như có duyên với chúng tôi. Vương Gia tiếp lời – Dĩ nhiên là chúng tôi không xin trắng nó đâu. Khi đến Bắc Kinh, chúng tôi sẽ chọn một a đầu khác để hoán chuyển cho bà, được chứ?

La lão thái thái mỉm cười nâng điếu thuốc缭绕 lên:

- Cái đó không có vấn đề với tôi, chỉ sợ Tuyết Hà không chịu thôi.
- Tuyết Hà làm sao không chịu?

Bà Phước Tấn buột miệng nói khiến Vương Gia phải tăng hăng để chặn lại.

La lão thái thái nhìn hai người:

- Vậy ư? Tôi thì thấy Tuyết Hà có vẻ thích con bé này, Chí Cang vì muốn chiều lòng vợ mới đặc phái con bé sang phục vụ cho Tuyết Hà. Hay là chuyện này để tôi hỏi lại Chí Cang xem sao?

Vương Gia nói:

- Cũng được. Vậy để tôi đi gặp Chí Cang.

Vợ chồng Vương Gia vội đứng dậy bước ra khỏi phòng trong khi La lão thái thái ngồi đấy suy nghĩ. Bà phân tích tìm hiểu có bí ẩn gì bên trong? Phải tìm cho ra lẽ.

Cùng lúc ấy Tuyết Hà ngồi trong phòng riêng, nàng không biết phải bắt đầu thế nào để nói thật với Hạt Mưa rồi động viên nó đi Bắc Kinh với cha mẹ. Như đã tiên liệu, khi Tuyết Hà ngỏ ý, con bé Hạt Mưa đã sợ hãi thụt lùi nói:

- Tại sao mẹ lại trao con cho họ? Tại sao con phải theo Vương Gia? Mẹ không còn yêu con, không còn thích con nữa ư?

Tuyết Hà bước tới nắm tay Hạt Mưa bồi rối:

- Không phải như vậy. Mà vì ta quá yêu con. Yêu quá nên ta không muốn thấy con mãi mãi là một a đầu. Con đi theo ông bà Vương Gia, con sẽ được sống hạnh phúc. Vì ông bà ấy yêu con, cưng con. Con sẽ được nuôi dưỡng tử tế, không bị ai mắng chửi nữa... Đó là điều ta mơ ước, con có hiểu không?

- Con không muốn được sung sướng hơn. Hạt Mưa lắc đầu, nước mắt chảy dài xuống má nó – Con chỉ muốn được sống chung với mẹ. Con van mẹ, mẹ đừng bắt con phải đi.

Tuyết Hà đau khổ ôm Hạt Mưa vào lòng”

- Con gái ơi, con có biết là ... Bắt con xa ta... Ta đau khổ cỡ nào không?

- Vậy thì mẹ đừng để con đi... Để con được ở bên mẹ... Có khổ thế nào con cũng chịu đựng được mà... Con yêu mẹ... Con chỉ muốn được sống với mẹ.

Bé Hạt Mưa khóc lớn rồi nó quay sang Phi Thuý:

- Chị Phi Thuý, em biết chị cũng yêu em... Chị hãy nói giúp với mẹ đi, xin người đừng bắt em đi theo Vương Gia.

- Hạt Mưa này. Phi Thuý buồn bã nói – Sau này em mới hiểu được Quận chúa... Người bảo em đi là vì.. yêu em đấy!

- Không!Không!Không! Hạt Mưa khóc lớn hơn nữa – Con không muốn đâu.

Và nó vội bỏ chạy ra cửa. Nhưng cửa vừa mở. Nó suýt đụng phải La lão thái thái. Người đang đứng phía ngoài, người không biết đã đứng ở đấy tự bao giờ.

Tuyết Hà và Phi Thuý tái mặt.

Trong khi Hạt Mưa lại nằm lấy chéo áo của La lão thái thái, van xin:

- Con xin bà, bà đừng bắt con đi... Bà đừng cho con cho ông bà Vương Gia... Con xin hứa là con sẽ ngoan, sẽ nghe lời, sẽ cố gắng làm hết công việc bà giao... Đừng đuổi con nghe bà?

La lão thái thái sa sầm nét mặt. Đột nhiên bà chụp lấy bé Hạt Mưa, rồi trừng mắt nhìn Tuyết Hà.

- Mà yêu nó như vậy? Mà không đành lòng xa nó như vậy? Thế tại sao mà lại định đưa nó cho cha mẹ mà? Tại sao? Nói!

Tuyết Hà sợ hãi:

- Dạ... dạ bởi vì... Cha mẹ con... ưa thích nó.

- Không có cách giải thích nào lại gượng ép như vậy? La lão thái thái trừng mắt – Mấy người định qua mặt ta. Mấy người không coi ta và Chí

Cang ra gì cả.

Và bà lắc mạnh bé Hạt Mưa trong tay, nghiêng răng nói:

- Mày là một con a đầu có lý lịch không rõ ràng. Mày nói đi. Cha mày là ai? Mẹ là ai? Mẹ là ai và nội mày là ai chứ?

Hạt Mưa vừa đau vừa sợ, trong khi Tuyết Hà không dẫn lòng được. Nàng nhoài tới nắm lấy Hạt Mưa:

- Hãy buông nó ra, hãy tha cho nó... Nó chỉ là một đứa con nít... Nó không biết gì cả...

- Vậy có nghĩa là mày biết? Vậy thì hãy nói đi! Con nhỏ này là ai? Nó từ đâu đến? Nói đi!

Phi Thúy sợ hãi kêu lên:

- Quận chúa!

La lão thái thái cho Phi Thúy một tát tai nẩy lửa:

- Cái con a đầu kia, mày đứng qua một bên. Tao cấm không cho mày xía vào.

Và La lão thái thái lắc mạnh đôi vai Hạt Mưa nói:

- Mày không nói thì tao nói.. Hạt Mưa, cha mày là thằng đê tiện... Còn mẹ mày là một đứa lẳng loàn... Họ đã lén lút nhau rồi đẻ ra mày... Sau đó đem giao cho bà nội... mày chỉ là một đứa con hoang... Vì vậy mày không có cả họ... Mày phải lấy họ của bà nội làm họ mày...

- Con có chứ, có chứ! Bé Hạt Mưa khóc lớn, vừa khóc vừa nói – Con họ Cố... Mẹ con là người Mãn Thanh... là người tốt. Còn cha con... bận khai khoáng ở Tân Cương.

- Thế mẹ mày đâu?

- Mẹ con chết rồi.

- Vậy thì để tao nói cho mày biết. Mẹ mày chưa chết, nó vẫn còn tham sống. Nó phải ngụy trang... Nó biến thành vợ mày đây này. Một con người hạ cấp đáng khinh. Một con đàn bà vô liêm sỉ.

Lão thái thái nói xong, đẩy mạnh bé Hạt Mưa về phía Tuyết Hà.

Bà chỉ tay về phía cả hai trừng mắt:

- Con người có bộ mặt đẹp đẽ như vậy, mà có một trái tim sơ bản.

Và quay người, bà vội vã bỏ ra ngoài:

Tuyết Hà ôm lấy bé Hạt Mưa mà cõi lòng tan nát...

- Quận chúa ơi, thế này thì chết rồi! Phi Thúy bước tới lắc mạnh vai Hà
- Quận chúa phải bình tĩnh, phải thật tinh táo để ứng phó... Thế nào rồi thiếu gia sẽ vào đây hỏi tội... Con phải sang gặp Vương Gia và Bà ngay để nhờ cứu.

Và không đợi Tuyết Hà đồng ý, Phi Thúy chạy ngay ra ngoài.

Bé Hạt Mưa còn xúc động, nó khóc lóc:

- Mợ... mợ... Lão thái thái tại sao lại... nói những điều đó với con? Thế con là... Con phạm tội gì mà Lão thái thái lại chửi cả cha lẫn mẹ con? Tuyết Hà đau nhói trong tim. Nhưng lời của Hạt Mưa khiến nàng như choàng tỉnh. Nhìn con bé, Hà thấy không còn gì phải giấu giếm nữa.

- Con ơi! Tuyết Hà nói – Mẹ của con chưa chết đâu con ạ.

- Vậy thì... Vậy thì mẹ con ở đâu?

- Con ơi... Ta chính là mẹ con đây...Mẹ ruột của con đó.

Bé Hạt Mưa bàng hoàng, nó tròn mắt quên cả khóc.

Nó nhìn Tuyết Hà rồi lắc đầu nói:

- Không phải đâu, không phải đâu! Nội đã bảo là mẹ con chết rồi mà.

- Ta chính là mẹ ruột con. Hãy tin mẹ, Hạt Mưa ạ. Tuyết Hà vội vã nói – Bây giờ mẹ không có thời gian để giải thích cặn kẽ cho con biết... Nhưng con phải biết là, khi nội đưa con vào La phủ, mục đích là muốn giao con cho mẹ... Nội đã quý con như vậy, đâu bao giờ bán con qua làm a đầu ? Con nghĩ có đúng không? Chẳng qua nội muốn con gặp mẹ. Mẹ con chưa chết, ở đây đây... Mẹ là mẹ ruột của con.

- Không, không đúng, không đúng! Hạt Mưa lắc đầu nhanh. Bà không phải là mẹ tôi, bà chỉ là mợ chủ... Vì vậy... Bà mới không cần tôi... Mẹ tôi đã chết lâu rồi.

Tuyết Hà nhắm mắt, lệ chảy thành dòng.

Tất cả ý thức, tư tưởng hoàn toàn rối rắm... Nàng chỉ mở trừng mắt nhìn Hạt Mưa... Hạt Mưa! Hạt Mưa!

Hạt Mưa vẫn tiếp tục hét:

- Bà không phải là mẹ tôi, không phải. Mẹ tôi đã chết lâu rồi...

Hạt Mưa đã không nhìn nàng.

Đứa con gái nhỏ bé thất lạc tìm thấy không phải dễ dàng. Vậy mà nó lại không chịu nhìn nhận nàng.

Trong lúc đó, vợ chồng Vương Gia, La lão thái thái, Chí Cang, Phi Thúy, Gia San... Gần như tất cả mọi người đều đổ xô về phòng Tuyết Hà. Mây đen vần vũ, báo hiệu một cơn mưa dông thật lớn sắp xảy ra.

Quỳnh Giao

Vẫn Ở Bên Anh

Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ

Chương 13

- Đồ bần tiện! Đồ khốn nạn!

Chí Cang vừa xông vào cửa, đã chụp lấy Tuyết Hà, chụp lấy bé Hạt Mưa lắc mạnh. Khuôn mặt chàng tái xanh, mắt đỏ lửa. Chí Cang đã gầm lên như thú dữ bị thương.

- Tại sao bây lại có thể cư xử như vậy với tao được chứ? - Chí Cang trợn mắt với Tuyết Hà - Hay lắm. Mà hành động khá lắm. Thì ra... mà không những chỉ ngoại tình, còn sinh ra cả cái con đê tiện này. Mà mang đầy nhục nhã vào nhà họ La của tao. Như vậy còn chưa đủ sao? Tại sao mà lại còn đem hậu quả bẩn thỉu của mày vào đây. Mày định đùa cợt, mày không coi mẹ con tao ra gì cả. Hừ! Đồ vô liêm sỉ, hạ cấp. Thối tha... Cái gì mà cũng làm được hết... Mày nói đi, nói đi! Mày cầm sừng cho tao đến bao giờ? Thế nào mà mới vừa ý. Nói đi! Cứ nói đi!

Chí Cang vừa nói vừa lắc mạnh vai Tuyết Hà, hàm răng hằn nghiến chặt, hằn như muốn bóp vụn Hà ra thành từng mảnh.

- Dừng lại! Dừng lại!

Giữa lúc đó, Vương Gia từ ngoài đi nhanh vào hét:

- Chuyện đã đổ bể đến nước này... thì chúng ta phải bình tĩnh để giải quyết. Đừng có đụng đến Tuyết Hà, cũng đừng có đụng đến Hạt Mưa... Tất cả những gì xảy ra hôm nay cũng không phải do chúng tôi sắp xếp. Tôi cũng hoàn toàn bất ngờ. Chí Cang, mong cậu nghĩ đến cái tình cảm tám năm chồng vợ với Tuyết Hà mà buông tha cho chúng nó.

- Tình cảm tám năm chồng vợ à? - Chí Cang nghiến răng càng chặt hơn. Hai bàn tay chàng như hai chiếc gọng kìm làm Tuyết Hà và cả bé Hạt Mưa đau nhói. - Mấy người dám nói chuyện đó à? Thật là một lũ vô liêm sỉ. Lường gạt ta suốt tám năm, sỉ nhục, lừa dối, giả vờ... Mấy người đê tiện như vậy, còn dám nhắc đến chuyện tám năm chồng vợ nữa ư?

Rồi Chí Cang đẩy mạnh làm Tuyết Hà ngã lăn xuống đất.

Chàng quay qua hai tay như hai chiếc kìm sắt giở hồng bé Hạt Mưa lên, ném mạnh nó về phía tường.

- Đây là kết quả của tám năm chồng vợ ư?

Tuyết Hà kinh hãi, bật dậy phóng nhanh đến đỡ. Cả thân hình của Hạt Mưa rơi thẳng vào ngực làm nàng đau nhói, nhưng Hà không buông ra, nàng sợ Chí Cang lại cướp mất Hạt Mưa.

Nhưng mà sức của Tuyết Hà bao nhiêu?

Chí Cang chỉ dùng tay giật mạnh, bé Hạt Mưa lại lọt vào tay hắn.

- Tôi sai, tôi sai, đúng là tôi sai... - Tuyết Hà phủ phục xuống, dập đầu trước mặt Chí Cang. - Đúng là tôi hạ cấp, đê tiện. Tôi có đủ trăm tội chết. Anh muốn xử thế nào cũng được. Đánh đập, mắng chửi, nhốt giam hay hành hạ gì tôi cũng được cả, chỉ xin anh, anh hãy tha thứ cho con bé...

Và quay sang lão thái thái, Tuyết Hà lại dập đầu.

- Mẹ!

Bà La lão thái thái xẵng giọng:

- Cô không được gọi tôi là mẹ!

- Vậy thì La lão thái thái... La lão phu nhân... Xin người hãy mở lượng từ bi, tha cho con tôi... Hãy tha cho nó.

Gia San không biết từ đâu bước đến, nắm lấy tay Chí Cang.

- Anh Chí Cang, xin anh hãy tha cho con bé đi!

- Tránh ra! - Chí Cang giận dữ hét! - Hôm nay mà ai không muốn sống thì hãy lại can, tôi cho chết hết!

Và Chí Cang đẩy mạnh làm Gia San cũng văng ra ngoài.

Vương Gia tức giận bước tới, đứng cản trước mặt Chí Cang.

- Hay lắm! Bây giờ cậu đưa bé Hạt Mưa cho tôi.

- Cho ông à? Tại sao phải giao cho ông? - Chí Cang lớn tiếng và bấu chặt đôi vai Hạt Mưa - Tôi sẽ bóp chết nó. Bóp cho nó nát ra!

Bé Hạt Mưa đau quá khóc thét. Vương Gia chồm tới định gỡ lấy bé Hạt Mưa, trong khi Tuyết Hà cũng nhào đến cản mạnh lên tay Cang. Cang đau quá lỏng tay, thế là Vương Gia thừa lúc chụp lấy Hạt Mưa.

Cang giống như con thú dữ đang điên tiết, hấn vung chân ra, đạp cho Tuyết Hà một đá, bồi thêm một cú đấm thế là thân hình của Tuyết Hà văng thẳng

vào tường, một dòng máu chảy thẳng ra môi.

Phi Thúy trông thấy, sợ hãi khóc thét lên:

- Quận chúa! Quận chúa! Quận chúa!

Khung cảnh trở nên náo loạn.

Bé Hạt Mưa thu hình trong lòng Vương Gia, khóc lớn.

Vương Gia tái hấn mặt, giậm chân nói:

- Thôi đủ rồi, đủ rồi... Chuyện đến nước này thì chỉ còn một con đường. Bắt đầu từ hôm nay, gia đình hai chúng ta coi như đoạn tình đoạn nghĩa... Không ai dính líu gì đến ai cả. Tôi sẽ đưa Tuyết Hà và bé Hạt Mưa ra khỏi đây.

Rồi Vương Gia quay đầu ra sau, ra lệnh.

- Lý Phiêu, Triệu Phi! Bay đâu!

Lý Phiêu, Triệu Phi. Bốn tay cận vệ của Vương Gia cùng lúc xuất hiện, họ bước vào đứng ở bốn góc phòng.

Chí Cang nhìn cảnh trước mặt, đột nhiên ngửa mặt cười lớn.

- Ha ha! Thì ra... đã có sự chuẩn bị sẵn. Nhu không muốn, chỉ muốn cưỡng thôi, được rồi mấy người ngon. Mấy người tưởng đây là Vương phủ của mấy người chắc. Ha ha!

Và Chí Cang tiếp tục cười lớn. Rồi hấn vỗ mạnh tay. Bắt chước giọng cả Vương Gia gọi to:

- Bay đâu, ra đây!

Cửa phòng mở rộng. Lão Văn xuất hiện trước cửa với một đám binh sĩ, trang bị súng ống đầy đủ.

Vương Gia tái mặt.

- Bây giờ mọi người nghe tôi bảo đây. - Chí Cang chỉ vợ chồng Vương Gia nói với giọng kẻ cả. - Tuyết Hà và Hạt Mưa... là những người đã vào La phủ, tức là người của chúng tôi. Không có lệnh không được rời khỏi đây... Tôi đã nói rồi... Tôi phải tính sổ với cô ấy từng ngày từng giờ một. Bây giờ lại có thêm một con chó đẻ. Hừ. Vậy thì cái món nợ này sẽ được thanh toán dần dần. Còn các người, các người phải rút khỏi đây. Các người không còn là gì cả. Những món đồ cổ như các người đã bị thời gian đào thải rồi. Đưa cả bốn đồng rác của các người rời khỏi đây. Càng nhanh càng tốt... Đừng

để tôi chướng mắt.

Lý Phiêu nghe Chí Cang gọi mình là rác, giận dữ xông đến. Nhưng Vương Gia đã đưa tay lên ngăn:

- Lý Phiêu, không được hồ đồ!

- Ha ha ha! - Chí Cang cười lớn. - Vậy mới là Vương Gia chứ? Biết cân nhắc lợi hại là tốt.

Và hần bước tới, chụp lấy bé Hạt Mưa, nói:

- Đây là a đầu của La phủ, phải do tôi xử lý.

Tuyết Hà hoảng hốt, bất chấp cơ thể đang đau nhức, bất chấp dòng máu đang chảy trên môi, nằng chồm tới, sụp xuống lạy Chí Cang.

- Xin đừng đụng đến cha mẹ tôi, hãy để người ra đi bình an. Còn tôi sẵn sàng ở đây, anh muốn xử thế nào xử... Tôi xin anh hãy tha thứ cho Hạt Mưa... Để nó được theo cha mẹ tôi... Tôi van anh... van anh.

Gia San cũng bước tới, quỳ trước mặt Cang.

- Anh Chí Cang, chúng ta là một gia đình phước đức, làm thiện. Anh khó dễ chi một đứa con nít? Hãy nghĩ là anh đang tích đức cho Ngọc Lân đi. Hãy tha nó đi anh ạ.

- Muốn tao thả Hạt Mưa à? Đừng có hòng. - Chí Cang hét. - Nó là tặng vật của tạo hóa cho tao. Để tao từ từ giải quyết cái hận trong lòng... Tao nói rồi... Ai mà nói thêm vô một tiếng là biết tay... Gia San, cô cũng vậy... Nếu cô muốn sống, thì cô đứng yên qua một bên, đừng có can thiệp vào.

Gia San sợ hãi lùi ra, không dám nói thêm điều gì nữa.

Chí Cang quay lại, chỉ về phía vợ chồng Vương Gia, nói với những tay binh sĩ.

- Chúng bay mang hai lão già này ra ngoài. Cả đám tùy tùng của lão. Đừng để tao trông thấy chướng mắt nhé!

*

Vợ chồng Vương Gia và bốn tay thân tín ngay hôm ấy đến Hàn Ngọc Lâu. Chuyện kể lại làm Cao Hàn bàng hoàng chấn động. Thân thể của bé Hạt Mưa... hoàn toàn bại lộ. Và từ đây Tuyết Hà với Hạt Mưa sẽ trở thành tù

nhân trong La phủ. Cái tay La Chí Cang rõ ràng là đã câu kết với đám Ngô tướng quân... Hẳn có thể huy động được cả quân đội vậy thì... Vương Gia và đám tùy tùng có nghĩa lý gì? Tất cả những sự kiện cho thấy... vấn đề trở thành nghiêm trọng.

Và Tuyết Hà với Hạng Mưa... Coi như là con tin. Bây giờ phải làm sao đây?

- Nghĩ lại tôi thấy ân hận. - Vương Gia đã kích động nói. - Nếu lần trước tôi nghe lời cậu, để đám Lý Phiêu hộ tống cho Tuyết Hà và Hạng Mưa... Biết đâu họ đã thoát khỏi được rồi.

- Không đâu. - Cao Hàn lắc đầu nói. - Bây giờ tôi mới biết những gì mà Tuyết Hà nói là thật, cái tay La Chí Cang này không phải là con hổ giấy. Nếu lần đó mà tôi đưa Tuyết Hà đi trốn thì cũng chưa hẳn là thành công.

- Nhưng dù sao vẫn còn hơn là bây giờ. - Vương Gia bứt rứt nói. - Cũng tại tôi quá tự tin, nghĩ là có thể cứu Hạng Mưa ra khỏi La phủ dễ dàng, lại còn nghĩ là chỉ cần cậu đừng có can thiệp vào là Chí Cang và Tuyết Hà sẽ sống hạnh phúc.

Rồi Vương Gia thở dài:

- Từ lần lần này đến lần lần khác, để rồi đưa đến tình trạng bế tắc hiện nay. Nghĩ lại, nếu ngay từ đầu không câu nệ, tác hợp luôn cho hai đứa, có phải là không có những chuyện khốc dở này?

Cao Hàn nghe nói mà muốn sa nước mắt:

- Vương Gia... Vương Gia nói vậy có nghĩa là... Vương Gia đã thừa nhận con rồi chứ? Mặc dù bây giờ tình thế đang tuyệt vọng nhưng lời của Vương Gia cũng làm con cảm động vô cùng...

Nói xong Cao Hàn đứng dậy, bỏ ra ngoài.

Vương Gia kinh ngạc:

- A Mông, cậu đi đâu đấy?

- Con đến La phủ, con muốn gặp La Chí Cang! - Cao Hàn cương quyết nói

- Đây là lúc hai người đàn ông cần phải trực diện với nhau.

- Không được, cậu vào đây ngay. - Vương Gia lớn tiếng. - Cậu tưởng cái tay La Chí Cang kia sẽ lịch sử nói chuyện phải trái với cậu à? Rồi hẳn sẽ cảm động chảy nước mắt khi nghe cậu kể lẽ với mối tình sôi nổi của cậu ngày xưa? Và đem giao Tuyết Hà với Hạng Mưa cho cậu? Lầm rồi, đừng ấu

trĩ đến độ như vậy. Chỉ một Hạt Mưa không đã làm Chí Cang phát điên, bây giờ có mặt cậu nữa, Chí Cang sẽ không để cho cả ba sống đâu, đừng hòng.

- Đúng đấy! Đúng đấy! - Bà Phước Tấn nắm tay Cao Hàn nói. - Đừng có nông nổi như vậy, cậu mà đến đấy, phần thiệt thì nhiều, chứ phần thắng không bao nhiêu đâu.

- Vậy thì... ta phải làm sao đây?

Hàn hỏi. Vương Gia chau mày suy nghĩ, rồi chợt nhiên như nghĩ ra, ông nói:

- Hãy cho gọi bốn tay cận vệ của tôi và A Đức của cậu vào đây... Chúng ta sẽ tính kế hoạch.

Cao Hàn nhìn Vương Gia. Trên khuôn mặt đứng tuổi kia, chàng như tìm thấy cái nét lăm liết, vào sinh ra tử trên trận mạc ngày nào. Có lẽ đã có giải pháp...

*

Tối hôm ấy, cả La phủ hình như không có ai chợp mắt được.

Bé Hạt Mưa bị má Phùng kéo đi, theo lệnh của La lão thái thái. Suốt đêm nó phải xay đậu trong phòng xay xát.

Chí Cang thì nằm trong phòng Tuyết Hà. Hai tay gối đầu, mắt mở trừng nhìn lên trên mùng. Sau cơn la hét, cái giận dữ hình như tan đi. Bây giờ chỉ còn lại nỗi đau khổ rã rời. Cái cảm giác đó giống như nước chảy giữa mùa đông. Nó buốt giá, nó làm đông cứng từng tế bào trong người chàng.

Tuyết Hà thì quỳ dưới chân giường. Nàng quỳ như vậy cả đêm. Tóc tai bù xù. Mắt mở to ngơ ngác. Vết thương ở miệng đã khô máu không lau chùi, Tuyết Hà trông như một mù điên. Nàng cảm thấy cả người như không còn sức. Đã mấy lần... Hà muốn quỵ xuống nhưng lại gắng kềm người. Nàng không muốn ngã, nhất là trong lúc này. Phi Thúy bận rộn luôn, lúc pha trà cho Chí Cang, lúc lấy nước cho Tuyết Hà. Gian phòng thật yên tĩnh. Chẳng ai lên tiếng. Thình thoảng thấy Chí Cang quay sang với ánh mắt giận dữ. Phi Thúy vội quỵ xuống bên cạnh Hà.

Chí Cang quay người lại.

Nhìn Tuyết Hà qua ánh nắng sáng mai lơ mờ. Nàng có vẻ tiều tụy, đau khổ. Vết sưng trên môi, mái tóc rối Tuyết Hà không có gì đẹp cả. Người đàn bà như một con tù này không có chỗ nào là đẹp nữa. Chàng chợt có cảm giác hả hê. Một thứ thắng lợi vừa được trả thù. Cái phong cách cao quý đài các đâu còn nữa. Nhưng rồi cái cảm giác hả hê kia bỗng tan biến thật nhanh. Thay vào đấy là cái nỗi đau căm tức.

Tuyết Hà hơi dịch thân khi thấy Chí Cang nhìn mình. Nàng chồm tới, không còn trốn lánh, nhìn thẳng vào mặt người đối diện... Giọng nói mềm mỏng:

- Anh Chí Cang, tôi đã hàng trăm hàng vạn lần nói với anh. Tôi thật sự lấy làm tiếc... Vâng, tôi rất tiếc và không biết sử dụng cái ngôn từ gì để diễn đạt được điều đó cho cụ thể. Tôi biết là... Anh hận tôi vô cùng. Anh có đâm dầm tôi ra hàng trăm mảnh chưa chắc anh đã hả giận... Anh đã tổn thương vì nghĩ mình bị lừa dối. Tôi có làm trâu ngựa vẫn chưa đủ đền bù.

Chí Cang chỉ trừng mắt nhìn Hà.

- Mấy hôm trước, anh bảo là anh yêu tôi. Anh muốn chúng ta làm lại cuộc đời... - Tuyết Hà mang cả những điều mà đêm qua đã suy nghĩ nói hết. - Bây giờ... Chuyện Hạt Mưa lại xảy ra... Có lẽ cái tình yêu kia đã biến thành thù hận... Nhưng mà yêu cũng được mà hận cũng thế thôi... Bởi vì anh từng nói anh muốn tính sổ với tôi cả cuộc đời này. Chí Cang! Bây giờ tôi chờ đây... Tôi đang phủ phục ở đây chờ. Anh hãy tính sổ đi... Có điều... Bé Hạt Mưa nó sinh ra, nó vô phần. Chuyện đó không phải là nó muốn. Tội là do tôi tạo nên... Anh có trừng phạt gì thì hãy phạt tôi và tha thứ cho nó.

- Hừ! Nói tới nói lui chỉ là chuyện xin tội cho Hạt Mưa. - Chí Cang lạnh lùng. - Từ lúc chuyện đổ bể đến giờ, cô vẫn chỉ có một tâm niệm là làm thế nào cứu bé Hạt Mưa phải không?

- Vâng. - Tuyết Hà thành thật nói. - Anh cứ nói thẳng đi. Tôi phải làm gì? Phải làm gì để chuộc tội cho Hạt Mưa chứ?

- Trễ rồi! - Chí Cang quay mặt lại nhìn thẳng lên nóc mừng nói. - Trễ quá rồi.

Tuyết Hà chụp lấy tay Cang:

- Anh nói trễ là sao?

Chí Cang quay lại giận dữ:

- Tất cả những tội lỗi này đều do cô gây ra. Tại sao cô không thú thật ngay từ đầu. Cô lừa dối tôi. Trong cái lúc mà tôi trang trải hết nỗi lòng của mình... Tôi đã thành thật nói sẽ bỏ qua tất cả quá khứ... thì đúng ra cô phải nói hết sự thật chứ? Tại sao giấu giếm? Nếu lúc đó cô nói rõ cho tôi biết là cô đã có Hạt Mưa, thì dù có giận dữ thế nào, tôi cũng không đến nỗi điên tiết như thế này... Tại sao lại để mẹ tôi nói lại tôi mới biết... để tôi cảm thấy nhục nhã muốn điên lên?

Chí Cang nhảy xuống giường, cơn giận chưa vơi:

- Thật tình cô không biết hay cô giả vờ không biết? Cô có biết là tôi đã đặt hết tự ái của mình xuống chân. Tôi đã cố gắng không nghĩ gì đến cái quá khứ... Hạt Mưa thuộc về cái quá khứ của cô. Đúng ra tôi có thể chấp nhận. Vẫn có thể bao dung được cơ mà... Nếu cô thú thật sớm một chút... Tôi đã chấp nhận, đã để cho cha mẹ cô mang nó đi khỏi nơi này...

Tuyết Hà ngỡ ngàng nhìn Càng, nàng nắm lấy tay chàng.

- Thế còn bây giờ... Còn có thể cứu vãn được không?

Chí Cang thở ra.

- Bây giờ à? Trễ quá rồi.

- Vậy anh định làm gì Hạt Mưa?

- Không làm gì cả. - Chí Cang lạnh lùng nói. - Nó là a đầu thì nó có việc của a đầu. Có điều bắt đầu từ giây phút này... nó sẽ là a đầu của mẹ tôi. Bà ấy muốn nó phải làm gì thì nó phải làm thế. Nó sẽ dưới quyền điều động của má Phùng. Và cô không được quyền gặp nó nữa.

Tuyết Hà chụp lấy tay của Chí Cang, đau khổ:

- Tại sao phải như vậy chứ? Bé Hạt Mưa có làm gì để anh thù hận nó đâu? Nó vô tội. Người đáng để anh thù ghét là tôi nè... Từ đây về sau tôi sẽ cố gắng sống, cố gắng cư xử tốt với anh... Tôi không đòi hỏi anh phải tốt thế nào với tôi. Tôi sẽ hành động như vậy để trả ơn anh. Chí Cang! Bây giờ tôi đã hiểu được anh rồi... Hôm qua, trong giây phút nóng giận tuyệt đỉnh... mà anh vẫn còn buông tha được cho cha mẹ tôi... Đó là điều làm cho tôi cảm kích. Tôi biết là... anh vẫn có một trái tim đầy tình cảm... Chỉ có tôi... tôi đã ngu muội làm sao... Cứ làm cho anh giận dữ, anh bị xúc phạm. Nếu mà bây

giờ, anh vẫn còn có thể tha thứ cho em. Thì em van anh... Anh hãy buông tha cho con bé Hạt Mưa... Em sẽ mang ơn anh khôn cùng... Em sẽ đội ơn anh suốt cả đời này. Em sẽ là tô tử suốt đời cho anh. Không còn ai khác... Em sẽ không nghĩ đến một ai khác ngoài anh. Anh Chí Cang! Đừng nói cái tiếng muộn... Nếu chúng ta thành tâm... Mọi chuyện đều có thể bắt đầu lại... phải không anh? Chúng ta chỉ mới lãng phí có tám năm. Mà cuộc đời ta còn có biết bao nhiêu cái tám năm khác... Tại sao anh lại giữ Hạt Mưa lại? Để nó trở thành một cái gai, một hòn đá cản đường trong hạnh phúc của chúng mình hở anh?

Chí Cang quay lại.

Đối diện với chàng là ánh mắt tha thiết thành khẩn. Đôi má vì xúc động đỏ hồng, Tuyết Hà lại đẹp. Tại sao cô ta lại đẹp như thế?

- Từng chữ từng lời của cô... đều dùng để biện minh cho Hạt Mưa. - Chí Cang giận dữ. - Bây giờ, những cái thiết tha mà cô nói đều là do “tình mẹ” chứ không phải “tình yêu”. Tôi hiểu cô quá rồi, nhưng mà... nhưng mà...

Chí Cang thở dài:

- Thật tình... Những lời của cô cũng khiến tôi động lòng.

- Anh hãy tin tôi. - Tuyết Hà thiết tha nói. - Hãy tin tôi đi. Tôi nói thật đấy... Chỉ cần anh buông tha cho Hạt Mưa là tôi hoàn toàn là của anh... Tôi sẽ cố đóng trọn vai trò người vợ hiền.

Chí Cang yên lặng một lúc nói:

- Cái chuyện này tôi cần phải suy nghĩ, suy nghĩ thật kỹ.

Tuyết Hà lại nắm lấy tay Cang:

- Trong thời gian anh suy nghĩ, anh có thể giúp cho để Hạt Mưa nó dễ thờ một chút không? Nó chỉ là một đứa trẻ con anh ạ... Nó không biết gì cả.

Chí Cang cắn môi:

- Em yên tâm... Nếu không vì quá giận. La phủ này làm sao lại bạc đãi nó làm gì?

Và Chí Cang bước xuống giường, nói:

- Để tôi đi ra lệnh cho má Phùng, cho nó nghỉ xay đậu, để nó được ngủ một chút.

Dòng lệ chảy dài xuống má Tuyết Hà, nàng nhắm mắt lại. Trong cái tận

cùng bóng tối kia, đã có ánh sáng le lói ở cuối đường hầm. Chỉ cần cứu được Hạt Mưa, còn mọi thứ... không cần nữa... Chợt nhiên, hai chữ A Mông lại hiện ra trong đầu như một lưỡi dao nhọn... làm Tuyết Hà đau nhói. A Mông... Cái tên đó đã thuộc vào dĩ vãng rồi... Chôn kín rồi. Không nên nghĩ đến nữa... Xin lỗi... Trong cuộc đời nàng sao lại quá lắm chữ “xin lỗi” này... A Mông! Xin lỗi anh ghen! Xin lỗi, kể từ giây phút này, vì Hạt Mưa, em có thể làm tất cả mọi thứ. A Mông ơi, hãy tha lỗi cho em.

*

Cũng trong lúc Tuyết Hà ra sức thuyết phục Chí Cang thì Vương Gia và Cao Hàn bắt đầu hành động.

Buổi chiều hôm ấy, có một thanh niên trẻ tuổi, một người một ngựa đến xin gặp La Chí Cang. Chàng bảo có chuyện quan yếu cần đích thân gặp La thiếu gia thưa chuyện. Thế là Lão Văn đưa anh ta vào nhà. Trong La phủ bấy giờ, từ ngoài vào trong, canh phòng hết sức nghiêm ngặt.

La Chí Cang vừa trông thấy gã thanh niên bất giác chững lại. Gã thanh niên này sao có vẻ quen mặt quá, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải. Trong lúc đang còn do dự thì Chí Cang thấy gã cười nói:

- La thiếu gia, quên rồi à? Tôi là A Đức ở Hàn Ngọc Lâu đây. Lần trước thiếu gia đến chính tôi đã tiếp thiếu gia đây mà.

À! Hàn Ngọc Lâu! La Chí Cang chợt nhớ ra. Tiếp đó là một sự nghi ngờ. Chuyện xảy ra trong nhà hình như có dính líu đến nơi đó. Vậy mà suýt tí chàng đã quên. Chí Cang tròn mắt nhìn A Đức. Trong khi A Đức lại liếc nhanh về phía lão Văn. Chí Cang hiểu ý ra lệnh.

- Ở đây hết phần việc của ông rồi. Ra ngoài đi!

Sau khi lão Văn đã đi ra, A Đức mới lấy trong người ra một phong thư trình trọng đưa cho Chí Cang:

- Thiếu gia chúng tôi muốn phải đưa thư này tận tay La thiếu chủ.

Chí Cang cảm thấy căng thẳng. A Đức sau khi đưa thư không rút lui ngay mà nói:

- Thiếu gia bảo, bao giờ ông đọc xong thư xin cho ý kiến ngay.

Chí Cang mở vội thư ra, chỉ thấy trong ấy có mấy chữ:

“Tâm bịnh cần gặp thầy thuốc giỏi. Chuyện oan gia nên giải không nên kết. Có khách từ phương xa mới đến. Ân oán chín năm, cần giải bày. Muốn biết rõ chi tiết, yêu cầu đúng tám giờ tối nay đến Hàn Ngọc Lâu hội ngộ.”

Chí Cang giật mình, ngẩng lên nhìn A Đức hỏi:

- Thiếu gia của người đã nói gì với người?

- Thiếu gia nhà tôi, hai hôm nay rất bận tiếp khách, nên chỉ nhờ tôi chuyển lời với ông. Là chuyện cơ mật. Xin đừng huy động quân binh lớn quá! Sợ đập cỏ mà động rắn. Đó là lòng thành của chủ nhân tôi. Tin hay không tin là tùy ông.

Chí Cang cảm thấy bối rối, nhưng cũng tò mò. Có một cái gì đó nôn nao trong lòng. Chàng muốn biết rõ sự thật, nên nắm tay lại nói:

- Nói với chủ người, đúng tám giờ tối nay ta sẽ có mặt.

Chí Cang không phải là người hồ đồ nên mặc dù đối phương bảo “Đừng huy động quân binh”, nhưng chàng vẫn dẫn theo bốn tay vệ sĩ võ nghệ cao cường đến nơi hẹn. Khi đến trước cửa Hàn Ngọc Lâu, thấy khung cảnh vắng vẻ, Chí Cang chột ý lại.

- Bốn đứa bây đứng ngoài đợi. Bao giờ nghe tiếng vỗ tay của tao, thì mới xông vào nghe không?

- Vâng!

Sau khi cho cận vệ mai phục xong, Chí Cang mới gõ cửa bước vào.

A Đức ra mở cửa.

Chí Cang vừa vào trong là giật mình. Cả cửa tiệm không có lấy một bóng người. Không những thế tất cả quầy hàng đều trống trải, không còn ngọc thạch, bình phong, tranh họa, mà chỉ có một chiếc bàn hai cái ghế. Trên bàn đặt một bếp lò đang nấu nước với hai tách trà. Cao Hàn thì đang rửa bình trà.

A Đức rút lui, trong phòng chỉ còn lại Cao Hàn và Chí Cang. Cao Hàn đặt bình trà lên bàn, chỉ ghế.

- Mời anh ngồi.

Chí Cang nhìn quanh không thấy ai cả, tim chột đập mạnh, chàng bỗng thấy nghi ngờ nhìn Cao Hàn hỏi:

- Anh định giở trò gì đây? Nói mau. Tôi không có thì giờ... Trong thư anh bảo “Có khách từ phương xa đến.” Vậy khách đâu? Sao không thấy?

Cao Hàn nhìn lên:

- Anh đã thấy rồi đấy! Khách chính là tôi đây.

Chí Cang giật mình nhìn lên Cao Hàn, hai người đàn ông cứ thế nhìn nhau. Cái dáng dấp lịch sự nho nhã của Cao Hàn làm Chí Cang cảm thấy áy náy. Hẳn đến đây làm gì? Định giở trò gì đây? Chí Cang cố giữ bình thản hỏi:

- Anh nói thế là thế nào?

- Anh đã biết tên tôi là Cao Hàn? Và tôi tin rằng anh cũng đã cho người điều tra lý lịch của tôi. - Cao Hàn chậm rãi nói. - Nhưng mà anh không biết là chín năm về trước, tôi còn có một cái tên khác. Tôi họ Cổ, tên là A Mông.

Chí Cang hoàn toàn ngạc nhiên.

Cao Hàn tiếp tục nói:

- Nếu anh không quen với cái tên A Mông, vậy thì chắc anh biết cái tên Tuyết Hà, biết Hạt Mưa. Tuyết Hà là vợ của tôi. Còn Hạt Mưa là con gái của tôi. Cả nhà ba người chúng tôi đã bị ly tán suốt tám năm trời.

Chí Cang ngẩn ra nhìn Cao Hàn. Chàng như hoàn toàn quên cả cách ứng phó. Thật lâu rồi như sự nhớ ra, Chí Cang nhìn qua ngoài cửa, chưa kịp vỗ tay ra hiệu thì đã nghe phía sau có tiếng nói:

- Chí Cang, ta lại gặp nhau. Tốt lắm!

Chí Cang giật mình quay lại mới thấy vợ chồng Vương Gia đã đứng sau lưng.

Vương Gia từ tốn nói:

- Cậu đừng tốn sức gọi người cho mất công. Bốn thủ hạ của cậu đã buông khí giới đầu hàng. Chắc cậu cũng không ngờ là tôi đã cho người khẩn cấp về Bắc Kinh điều động người đến. Vì vậy, ngay trong lúc này sẽ chẳng có ai đến đây quấy rầy, chúng ta hãy ngồi đây thảo luận cặn kẽ mọi chuyện.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương 14

Chí Cang mang theo bốn vệ sĩ đi suốt đêm mà không thấy trở về.

La lão thái thái cảm thấy bất an. Bởi vì sáng nay người cứ thấy mắt giật, tim đập nhanh, toàn những linh cảm không tốt. Và lại những ngày qua gia đình cứ bị rối loạn, gần như lúc nào cũng có tiếng khóc, tiếng hét ồn ào rồi cả chuyện huy động quân binh, súng ống. Lính tráng gần như lúc nào cũng có ở khắp nhà. Thật căng thẳng, nếu tình hình mà cứ thế phát triển thì chắc bà điên mất. Gia San thấy chồng không về lộ vẻ hốt hoảng:

- Mẹ ơi! Hay là chúng ta cho người sang bên Ngô tướng quân tìm đi. Có khi nào anh ấy uống say rồi gục luôn ở đấy không?

Gia San lo lắng nói.

La lão thái thái trừng mắt.

- Nếu nó uống say thì bên ấy người ta sẽ đưa về. Chứ lo gì? À... Còn Tuyết Hà đâu rồi?

- Dạ... dạ... dạ...

Gia san lúng túng nói làm Lão thái thái giận dữ.

- Nó làm gì chứ?

- Dạ. Chị ấy đang xoa thuốc cho Hạt Mưa. Con bé bị đòn sưng cả người.

Lão thái thái vỗ bàn.

- Tôi đã bảo không cho chúng nó gần nhau. Ai dám cãi lệnh thế?

- Dạ... Dạ... Dạ con.

Lão thái thái trừng mắt:

- Gia San... Tại sao con...?

- Mẹ! Gia San nhìn Lão thái thái với ánh mắt van xin – Hôm qua anh Chí Cang có nói với con: Là cũng không nên khó dễ mẹ con chị ấy lắm! Nếu thấy họ gần nhau thì cứ giả vờ làm ngơ. Bởi vì anh Cang cũng nói, chỉ khoảng hai hôm nữa là Tuyết Hà với Hạt Mưa vĩnh viễn không gặp nhau nữa.

- Thật vậy à? Lão thái thái suy nghĩ rồi tiếp – Nếu vậy là Chí Cang đã có sắp đặt. Nó định đưa Hạt Mưa đi đâu đây? Chỉ giữ lại Tuyết Hà thôi à?
- Vâng! Gia San ấp úng nói – Mẹ thấy đấy, anh Cang yêu chị Tuyết Hà. Nếu bây giờ chúng ta buông tha Hạt Mưa, chị Hà sẽ coi đây như là một ân huệ và tình vợ chồng có thể nhờ vậy mà hòa thuận trở lại. Việc đó cũng cho thấy gia đình chúng ta là một gia đình khoan dung độ lượng, làm nhiều chuyện ân đức.

La lão thái thái chỉ ngồi yên, suy nghĩ.

Ngay lúc đó, lão Văn từ ngoài hốt hải chạy vào:

- Lão thái thái! Lão thái thái!
- Chuyện gì mà hoảng hốt vậy?
- Vợ chồng Vương Gia lại đến!
- À! Lão thái thái ngạc nhiên – Họ có mang theo người đến không?
- Không nhiều. Chỉ có một.
- Ai vậy?
- Tôi cũng không biết, người lạ chưa gặp qua. Dáng cao ráo, lịch sự. Họ nói là có chuyện muốn bàn với Lão thái thái.

La lão thái thái bước vào tòa đại sảnh. Vừa đến nơi, bà đã bị dáng dấp của Cao Hàn thu hút ngay. Một con người phong độ, từng trải. La lão thái thái chưa kịp nói gì thì đã thấy người lạ mặt vòng tay thi lễ.

- Thưa La lão thái thái. Tôi xin được tự giới thiệu, tôi là Cao Hàn.
- Ồ! La lão thái thái chỉ ở một tiếng rồi quay sang vợ chồng Vương Gia –
Mấy người đến đây hẳn có cùng một mục đích? Chuyện gì? Nói đi!

Vương Gia nói:

- Vâng! Bà đã cho phép thì chúng tôi vào thẳng vấn đề. Chí Cang và bốn tay cận vệ của hắn đang nằm trong tay của hai mươi mấy cận vệ của tôi. Người của chúng tôi cũng có trang bị súng ống đầy đủ.

La lão thái thái giật mình, bà trừng mắt nhìn Vương Gia, thái độ của những người trước mặt cho thấy họ không nói đùa. Bà tựa người vào ghế. Rõ ràng là linh tính cho thấy không sai. Thì ra Chí Cang đã gặp nạn.

- Lão thái thái! Hãy yên tâm. Cao Hàn bước tới nói – Chỉ cần bà tha cho vợ

và con gái tôi ra, là tôi sẽ đưa trả thiếu hiệp trở về một cách lành lặn.

Vợ và con tôi? La lão thái thái hoảng hốt nhìn Cao Hàn, run giọng hỏi:

- Cậu! Cậu là ai?

- Tại hạ là Cao Hàn, còn có tên là Cố A Mông. Cao Hàn chậm rãi nói – Chín năm về trước, tại hạ và Tuyết Hà từng thề nguyện ở Ngọa Phật Tự thành Bắc Kinh để làm vợ chồng. Hạt Mưa chính là con ruột của chúng tôi. Bây giờ mẹ con cô ấy đều bị giữ tại quý phủ. Nếu quý vị chịu buông tha họ ra, chúng tôi sẽ thả Chí Cang.

La thái thái còn đang ngỡ ngàng thì lão Văn từ ngoài cửa lại thò đầu vào xem động tĩnh.

Vương Gia liếc nhanh lão Văn rồi nói:

- Còn nữa. Chúng tôi đã có hiệu lệnh ở nhà là trong vòng một tiếng đồng hồ mà không thấy chúng tôi quay về thì có quyền xử lý Chí Cang.

La lão thái thái thở một hơi dài rồi bước tới nhìn Cao Hàn.

- Thì ra là vậy. Có nghĩa là cậu đã liên hệ với Tuyết Hà. Máy người thật quá lắm! Coi chúng tôi không ra gì cả. Dám trắng trợn gọi Tuyết Hà là vợ và Hạt Mưa là con trước mặt chúng tôi. Người ta gọi những hạng người như vậy là gì cậu biết không? Là gian phu dâm phụ, con bé Hạt Mưa là con hoang...

- Yêu cầu bà giữ lời một chút! Cao Hàn trừng mắt với La lão thái thái – Bà phải biết rằng cái người đứng trước mặt bà đây chín năm về trước đã bị bắt buộc phải xa vợ con, xa cả mẹ ruột. Phải sống một cuộc đời phong trần đầy ải, đã từng bị quật ngã rồi đứng lên, đã từng phấn đấu trong tuyệt vọng... Máy năm gần đây, khi trở về, hẳn chỉ có một ý niệm duy nhất là tìm lại được những người thân bị thất lạc. Kết quả người mẹ sau những tháng năm đau khổ đã chết không nhắm mắt. Con gái thì phải sa chân làm tiểu a đầu hầu cơm hầu nước cho mấy người, còn người vợ thân yêu của hẳn, tám năm qua phải hầu hạ cho con trai bà, phải bị hà khắc chịu đựng biết bao đau khổ, như vậy vẫn còn chưa đủ sao? Bà đừng có sử dụng cái giọng lưỡi khinh miệt đó trước mặt người đàn ông đau khổ cùng cực này. Con tạo trở trêu thật! Tôi với con trai của bà đều đứng trước những bi kịch khác nhau. Thực ra tôi không giựt vợ của La Chí Cang, mà chính Chí Cang đã cướp

mất người vợ của tôi.

Cao Hàn ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Hôm nay tôi đến đây để nói chuyện phải trái, là vì tôi kính trọng bà. Tôi cũng không muốn thù hận kéo dài. Bà là người đã đi gần hết quãng đời, lại là một gia trưởng. Đúng ra bà phải sáng suốt phân biệt phải trái, chứ sao lại đảo ngược nhân quả? Tôi đến đây, chỉ để mong bà mở lượng từ bi buông tha Tuyết Hà và Hạt Mưa. Như vậy giữa chúng ta không những xóa bỏ hận thù mà còn có cái tình cảm hữu nghị.

La lão thái thái ngồi yên, bà chợt cảm thấy Cao Hàn đứng trước mặt như cao lớn hẳn.

Ngay trong lúc đó Tuyết Hà kéo lấy Hạt Mưa từ ngoài hành lang chạy vào, nàng xô dạt má Phùng, lão Văn đứng ngay cửa để đi thẳng vào tòa đại sảnh.

- A Mông! Tuyết Hà vừa hồn hển thở vừa nói – Anh đã thực sự đến đây!

Rồi quay sang vợ chồng Vương Gia, Tuyết Hà chỉ kêu được:

- Cha! Mẹ!

Và nước mắt chảy dài, Tuyết Hà nghẹn lời, ngỡ từ đây về sau mãi mãi không còn gặp lại người thân nữa.

Bà Phước Tấn lên tiếng:

- Tuyết Hà! Hạt Mưa con! Các con thế nào? Chí Cang nó có làm gì tụi con không?

Cao Hàn nhìn Tuyết Hà và Hạt Mưa, mắt chàng như bị nam châm thu hút, chàng mở tròng đôi mắt trong khi Tuyết Hà vội vã đẩy Hạt Mưa tới trước mặt Cao Hàn, nàng giục.

- Hạt Mưa, hãy gọi cha đi con!

Bé Hạt Mưa bối rối. Chuyện xảy ra quá dồn dập. Trái tim nhỏ bé của nó không làm sao chịu đựng cùng lúc quá nhiều thứ. Nó còn chưa chấp nhận được chuyện vợ chủ đột ngột biến thành “mẹ” thì bây giờ “cha” nó lại xuất hiện.

Nó ngẩng ra nhìn Cao Hàn.

- Hạt Mưa! Tuyết Hà lại giục – Con không nhìn mẹ cũng được, nhưng con

phải nhìn cha. Đây là cha ruột của con mà. Con từ nào đến giờ chưa từng gặp mặt. Cha ruột của con thật đấy!

Bé Hạt Mưa ngơ ngác nhìn Cao Hàn. Nó thật sự bối rối.

Cha! Cha nó đang khai khoáng ở Tân Cương cơ mà? Còn cha nào lại cùng vợ chồng Vương Gia ở đây? Người đàn ông trước mặt, vóc dáng tuy cao lớn nhưng lại tỏ ra đầy tình cảm.

- Hạt Mưa con! Cao Hàn đau khổ, cúi xuống, mắt không ngừng nhìn đứa con chưa hề gặp mặt. Cái khuôn mặt trẻ thơ, với đôi mắt ngơ ngác kia trông thật tội – Hạt Mưa con! Nội con lúc còn sống có kể cho con nghe về ta không? Cha lúc còn nhỏ rất nghịch. Con biết không? Có một lần cha leo lên tường thành để bị một con chó ngoạm lấy bắp tay. Máu chảy ra thật nhiều. Nội con sợ quá! Tức tốc từ Vương phủ chạy về, nội tưởng là cha đã bị chó điên cắn. Nội sợ cha bị bệnh dại...

Và Cao Hàn kéo tay áo lên, chỉ vết sẹo cho Hạt Mưa thấy.

- Đấy con nhìn xem, vết sẹo vẫn còn dấu răng chó này.

Cha! Hạt Mưa kêu lên rồi nhào vào lòng của Cao Hàn. Nó vừa khóc vừa hét:

- Cha ơi! Cha! Con và nội đã tìm cha. Tìm mãi, tìm mãi mà không gặp. Bây giờ nội con đã chết rồi. Nội không nhìn thấy cha. Không được nhìn thấy cha!

Rồi nó òa khóc lớn, nó ôm chặt lấy Cao Hàn không muốn buông ra nữa.

Tuyết Hà cũng khóc, những giọt nước mắt chảy liên tục. Nàng chợt thấy tủi thân. Hạt Mưa nó không chịu nhìn nàng là mẹ nhưng nó lập tức nhận ra cha nó ngay. Thôi được, dù gì nó cũng nhận ra cha. Từ đây về sau nó đã có cha chăm sóc. Rồi nó sẽ được sung sướng, được hạnh phúc.

Tuyết Hà quay sang La lão thái thái sụp xuống lạy.

- Con xin Lão thái thái hãy cho phép Hạt Mưa đi theo cha nó. Còn con. Con xin giữ đúng lời đã hứa với Chí Cang, con sẽ ở lại. Sẽ cố gắng làm người vợ hiền dâu thảo.

- Tuyết Hà! Cao Hàn giật mình bước tới – Bây giờ em không cần phải hy sinh như vậy nữa. Đây là lúc gia đình ta sum họp. Em khỏi phải sợ gì cả. Chí Cang đang ở trong tay anh. Anh đang dùng hãn để đánh đổi em và con.

Cao Hàn quay qua nhìn La lão thái thái hỏi.

- La lão thái thái, ý của bà thế nào?

Bà Phước Tấn vừa gạt nước mắt vừa nói với mẹ Chí Cang:

- Xin bà hãy giúp cho gia đình nó sum họp đi. Bà thấy đấy, chúng cũng đã khổ nhiều rồi. Đúng không?

Vương Gia tiếp lời:

- Chúng tôi mang Tuyết Hà và Hạt Mưa rời khỏi đây là Chí Cang sẽ được thả ra lập tức. Như vậy là vui vẻ cả làng chứ?

La lão thái thái ngồi thẳng lưng. Sắc diện không thay đổi. Cái màn Hạt Mưa ban nãy nhìn cha, rõ ràng đã khiến bà cảm động. Nhưng mà, bà vẫn bất bình. Bọ họ đã hợp lực nhau, bắt giữ Chí Cang, còn uy hiếp đòi trao đổi... Như vậy không phải là quá bức bà ư? Dùng một đổi hai... Cái giá quá đắt. Đó là chưa nói, rui bà trao người rồi, họ lại nuốt lời. Họ chặt cỏ chặt cả rễ để phòng hậu loạn thì sao? Bà suy nghĩ... thấy không thể tin tưởng một ai cả.

- Lão Văn này! Bà nhìn ra ngoài cửa gọi – Mang Tuyết Hà và Hạt Mưa về phòng ngay cho tôi!

Rồi bà quay sang Cao Hàn và Vương Gia.

- Mấy người có thể một đổi một. Chí Cang đổi Hạt Mưa chứ không thể đổi Tuyết Hà... Bởi vì Tuyết Hà là do chúng tôi đủ lễ cưới về... Nó là dâu của nhà họ La. Nó đã được vợ chồng Vương Gia chính thức gả sang đây. Vì vậy không ai có thể tùy tiện mang nó đi được... Đó là nguyên tắc.

Ngoài ra, nếu tôi mà có đồng ý đánh đổi Tuyết Hà, thì chưa chắc Chí Cang nó đồng ý. Bây giờ tôi đồng ý thả Hạt Mưa, đã là một sự khoan nhượng rồi. Đừng có bức bách tôi quá... Quý vị cũng biết, súng gươm không hề có mắt. Có xảy ra gì thì hai phía đều ít nhiều thiệt hại, chứ chẳng ai hoàn toàn nguyên vẹn đâu. Mấy người có muốn trao đổi thì cho biết thời gian và địa điểm đi... Tôi sẽ đưa Hạt Mưa tới. Mấy người trả lại một Chí Cang toàn vẹn khỏe mạnh cho chúng tôi... Nếu Chí Cang mà có bề gì... thì quý vị nên nhớ là chúng tôi còn Tuyết Hà ở đây đấy.

- Không được! Cao Hàn xúc động nói – Tôi phải có đủ cả Tuyết Hà và Hạt Mưa. Phải có cả hai. Tôi bảo đảm với bà, nếu đồng ý, Chí Cang sẽ trở về

một cách bình an vô sự.

- Không cần. Không cần anh! Tuyết Hà vội quay qua Cao Hàn nói – Em van anh, anh đừng tranh chấp chuyện này nữa... Trông thấy hai cha con anh được đoàn tụ là em đã mãn nguyện rồi. Lão thái thái nói đúng đấy. Ngày xưa chính mẹ cha em đã đồng ý gả em sang đây... Đứng về phía tình và cả lý, em không có lý do gì để rời khỏi nhà họ La. Anh Mông, em van anh... Đừng có tranh chấp nữa. Anh hãy mang Chí Cang trả về đây, rồi nhận lại Hạt Mưa và đưa nó về phía nam sinh sống. Tội nghiệp con gái, nó đã chịu khổ suốt tám năm trời. Đừng để nó khổ nữa. Hãy cho nó một cuộc sống an định... Một mái ấm gia đình hạnh phúc. Em ở lại đây, em sẽ luôn cầu nguyện cho cha con anh. Đó là ước nguyện lớn nhất của đời em, anh biết không?

- Tuyết Hà, Cao Hàn nghẹn giọng nói – Em đã thay đổi. Tại sao em lại tự nguyện ở lại? Không lẽ em không muốn gia đình ta sum họp?

- Anh không hiểu. Tuyết Hà vừa khóc vừa nói – Chí Cang... Anh ấy... Cương quyết phải có em như vậy. Nếu em mà bỏ đi theo anh... Thì dù có ở góc bể chân trời nào, ta cũng sẽ không sống được yên ổn đâu... Giữa nhà họ La và chúng ta... Không lẽ cứ mãi xung đột? Thù cộng thêm thù, oán chất thêm oán? Không được. Anh Mông, em van anh... Con cũng xin cha mẹ tha thứ... Con phải ở lại La phủ này... Con không thể đi được.

- Đủ rồi. Lão thái thái lên tiếng – Vậy là xong, đừng có nói gì nữa vô ích, nếu đồng ý, cho biết thời gian và địa điểm đi. Ta sẽ tiến hành chuyển đổi người. Còn bây giờ Tuyết Hà và Hạt Mưa hãy vào trong!

Tuyết Hà sợ hãi đứng dậy, nắm lấy tay Hạt Mưa. Cao Hàn không muốn rời Hạt Mưa, trong khi Vương Gia lại kéo Tuyết Hà.

- Thôi đủ rồi. Một đổi một vậy. Vương Gia nói với La lão thái thái – Vậy thì ngày mai ở Hàn Ngọc Lâu đường Thanh Phong lúc chín giờ sáng nhé.

Trong khi Tuyết Hà liếc nhanh về phía Cao Hàn. Ánh mắt của nàng như có trăm vạn lời muốn nói. Rồi Hà nắm lấy tay Hạt Mưa, vội vã đi về phía hành lang. Hạt Mưa như vẫn còn xúc động về chuyện lần đầu tiên gặp cha, nó vừa đi mà cứ quay đầu về gọi.

- Cha ơi! Cha! Cha!

- Hạt Mưa! Tuyết Hà ghen lời nói – Đừng gấp gáp, rồi mai này... Con sẽ gặp cha... Con sẽ vĩnh viễn không phải xa cha con nữa.

Đứng trong phòng khách, mà ánh mắt và trái tim của Cao Hàn như đi theo mẹ con Tuyết Hà.

Vương Gia trông thấy cảnh đó, phải giục:

- Thôi, chuyện đã xong rồi, ta đi thôi. A Mông, cậu phải bình thản một chút chứ. Sớm muộn gì rồi nó cũng sẽ về với cậu. Cái đó chắc hẳn như vậy rồi.

Tối hôm ấy, La lão thái thái cũng tỏ ra rộng rãi. Người cho phép Hạt Mưa được ở cạnh Tuyết Hà suốt đêm.

Thật ra thì... bà cũng trải qua một cuộc giằng co trong nội tâm. Khi Chí Cang thú nhận “Con yêu Tuyết Hà”, bà đã cố gắng tìm hiểu đó có phải là sự thật không? Và cuối cùng bà cũng nhận thấy một điều, là Chí Cang mà mất Tuyết Hà thì có nghĩa là mất đi một phần cuộc sống. Những sự kiện xảy ra dồn dập chứng minh điều bà nghĩ. Vậy thì Tuyết Hà phải ở lại. Phải giữ Tuyết Hà ở lại... Mặc dù... Lấy cân ra mà cân thì bà thấy, mười Tuyết Hà, một trăm Tuyết Hà cũng không bằng một Chí Cang.

Có Chí Cang là bà không cần Tuyết Hà nữa. Nhưng mà... bà chỉ sợ là khi mất Tuyết Hà... Giống như điều Tuyết Hà nói lúc đứng trong tòa đại sảnh. “Dù cho ở chân trời góc bể cũng không thể sống được yên ổn”. Chí Cang sẽ không buông tha... Sẽ dùng hết quãng đời còn lại để truy tìm, để báo thù và rồi “oan oan tương báo” biết đến bao giờ mới dứt? Chính vì Tuyết Hà biết nghĩ đến điều đó bà mới động lòng.

Bà là người biết suy xét. Tất cả những tiên kiến cũ về Tuyết Hà và A Mông, về vú Châu... những con người mà bà coi là thứ “hạ cấp”, “đê hèn” đã hoàn toàn thay đổi.

Bà đã có cái nhìn khác. Cao Hàn với cái phong độ phóng khoáng, ăn nói lịch thiệp... Cũng đáng gờm chứ... Dù gì cũng đã chín năm qua... Rong ruổi nơi góc biển chân trời, tìm cho được người thân.

Đó là một chuyện làm cảm động.

La lão thái thái là người đàn bà... đương nhiên cũng phải xao động chứ?

Vì thế, bà đã lờ đi, tối hôm ấy bà để Hạt Mưa được ở lại trong phòng Tuyết

Hà. Ý bà muốn để hai mẹ con có được một buổi tối cuối cùng bên nhau trước khi ly biệt.

- Mợ ơi! Bé Hạt Mưa nằm trên giường, trần trọc không ngủ được, nó quay sang Tuyết Hà nói – Sáng mai này, con đi theo cha rồi còn mợ thì sao?

Tuyết Hà cảm thấy lòng nhói đau. Nàng không ngồi yên. Trên tay nàng là chiếc áo đang may dở, một chiếc áo dành cho Hạt Mưa.

Tuyết Hà liếc nhanh về phía Hạt Mưa. Con bé đã gọi Cao Hàn bằng danh xưng “cha” một cách nhuần nhuyễn, vậy mà nó vẫn gọi nàng bằng cái tiếng “mợ” thôi.

Tuyết Hà ngập ngừng một chút nói:

- Mợ... Mợ phải ở lại đây tiếp tục... làm dâu nhà họ La chứ.

- Nhưng mà... Hạt Mưa có vẻ thắc mắc – Mợ đã nói là... Mợ là mẹ của con cơ mà?

Tuyết Hà đau khổ:

- Nội con đã từng cho con biết là... Mẹ con đã chết rồi. Vậy thì – Con cứ tin như vậy đi. Mợ không phải là mẹ của con, mợ chỉ là mợ...

- Nhưng mà... Hạt Mưa lúng túng - Mợ cũng đã nói là... Mợ là mẹ... Chị Phi Thúy cũng nói vậy. Mà cả Vương Gia và mọi người đều nói thế... Tại sao... Mợ lại bảo là không phải.

Tuyết Hà rút nước mắt, ôm chầm lấy Hạt Mưa ghen lời nói:

- Ai nói sao cũng được, con chỉ nên biết là ngày mai này con rồi sẽ rời khỏi đây để đi theo cha. Từ đây chúng ta sẽ không còn gặp nhau nữa. Con có hiểu không? Nhớ ngoan ngoãn nhé và hãy quên mợ đi.

Hạt Mưa cũng khóc.

- Làm sao con quên mợ được. Mợ quá tốt đối với con. Mợ phụ con làm đủ thứ chuyện, chăm sóc con từ ly từng tít, con sẽ không bao giờ quên mợ.

Tuyết Hà cũng khóc, vừa khóc vừa vỗ về:

- Thôi hãy ngủ đi con. Tuyết Hà ghen ngào nói – Mấy hôm liền con đã không ngủ được, bây giờ phải ngủ để dưỡng sức, để rồi còn phải gặp cha, ngủ đi con!

Tuyết Hà dìu Hạt Mưa lên giường, cẩn thận lấy chăn đắp cho nó. Con bé có vẻ mệt mỏi nên chỉ ít giây sau đã nhắm nghiền mắt lại.

Tuyết Hà ngồi bên cạnh giường, vừa khóc vừa may áo.

Phi Thúy lặng lẽ bước đến.

- Quận chúa hãy nghỉ ngơi một chút đi, để áo đó con may cho.

- Không! Tuyết Hà lắc đầu nói – Nó đã tám tuổi mà chẳng có được một chiếc áo ra hồn, chẳng có được chiếc áo nào là của đích thân mẹ nó may cho, em thấy đấy, nó chỉ mặc mấy chiếc áo của những a đầu khác bỏ lại, luộm thuộm thật khó coi. Ngày mai này nó đã được đoàn tụ với cha, ít ra nó phải mặc một chiếc áo coi được. Chiếc áo này từng đường kim mũi chỉ là của ta, một mai nó lớn lên, nó biết được thế nào là tình mẫu tử, nó sẽ hiểu được nỗi khổ của mẹ nó. Tại sao người phải sống xa nó một cách bất đắc dĩ? Chiếc áo này sẽ là một kỷ vật.

Tuyết Hà chưa nói hết thì Hạt Mưa đã tự mình ngồi dậy, với hai hàng nước mắt.

- Đấy mợ còn nói mợ không phải là mẹ con nữa ư? Con đã nghe hết rồi. Con biết chắc mợ là mẹ của con.

Rồi nó thút thít với Tuyết Hà:

- Con không chịu gọi mợ là mẹ là bởi vì con đau khổ lắm. Con đã nghĩ, nếu mợ thật sự là mẹ của con, tại sao khi sinh con ra, mợ đã không giữ con lại nuôi, mẹ không yêu con phải không?

- Đúng đấy, mẹ có lỗi với con, mẹ xin lỗi con.

- Con không trách mẹ nữa. Hạt Mưa vừa khóc vừa nói – Con biết mẹ là mẹ của con. Mẹ đã yêu con quá nên mới đưa con cho nội.

Rồi nó choàng tay ôm lấy Tuyết Hà khóc lớn:

- Con biết cả rồi, con hiểu cả rồi, mẹ ơi. Mẹ!

Tuyết Hà siết chặt Hạt Mưa trong lòng.

Cả người nàng run rẩy. Trời ơi! Hạt Mưa! Cuối cùng rồi con cũng kêu được mẹ! Mẹ chờ tiếng này suốt tám năm trời. Đây hẳn không phải trong mơ.

Bên ngoài, La lão thái thái đứng cạnh cửa sổ, bà đã trông thấy mọi thứ. Bà bàng hoàng và chột mắt mình cũng rớm lệ. Bỗng dưng những định kiến về

Tuyết Hà, về Hạt Mưa tan biến đi đâu mất. Trong lòng bà, giờ đây chỉ còn sự thương cảm. Tại sao lại oan trái đến dường này. Bà khẽ chép miệng và bước đi trong đêm tối.

Quỳnh Giao
Vẫn Ở Bên Anh
Dịch giả: Liêu Quốc Nhĩ
Chương kết

Chí Cang bị giam qua ngày thứ hai, Vương Gia và Cao Hàn một mực cư xử tử tế với tù nhân của họ.

Ngày ba bữa ăn, rượu thịt đầy đủ, giường nệm thẳng tắp, sạch sẽ.

Thình thoảng Vương Gia đi xuống. Người làm một sự khai thông tình cảm, phải bắt đầu vấn đề về chuyện xa xưa.

Bắt đầu chuyện Tuyết Hà bị bắt cóc chín năm trước, rồi chuyện A Mông bị sung quân đày ra biên giới. Chuyện phá thai bất thành, đưa con ra khỏi Vương phủ. Chuyện về cuộc hôn nhân cưỡng ép rồi Tuyết Hà chặt ngón tay – Vương Gia không đề cập mọi thứ một lúc... Chí Cang thì nóng nảy quá, câu chuyện mới mở đầu đã quát tháo, không chịu đối diện với sự thật. mặc cảm bị lừa gạt, “bị bắt” khiến Chí Cang như phần chí, Vương Gia mỗi lần chỉ trình bày được một phần.

Nhưng ông không nôn nóng, không vội... Ông biết cái gì cũng cần có thời gian. Và đúng như điều đã tiên liệu, qua buổi tối hôm sau, khi câu chuyện kết thúc, thì cái nóng của Chí Cang cũng hạ bớt.

Chàng không còn quát tháo. Có lẽ vì Cang bắt đầu tiêu hóa và chịu suy ngẫm về sự kiện. Nỗi bi ai gian khổ trong suốt cuộc đời của Tuyết Hà, những sai lầm do độc đoán của Vương Gia, nhưng những suy diễn đưa đến đau xót và bàng hoàng nhất chính là điều thiệt thòi của bản thân mình. Thì ra chuyện “Hàn Ngọc Lâu” là vậy, bối cảnh của cái hào nhoáng hùng hồn chẳng qua chỉ thế thôi. Tội nghiệp! La Chí Cang thấy tội cho chính mình. Tại sao ta ngu muội thế? Ngủ mê trong cơn mộng giả tạo. Tuyết Hà đã bao lần âm thầm gặp gỡ Cao Hàn?

Chí Cang ngồi nghĩ lại. Bất giác ngộ ra, để rồi sự ghen tuông và thất vọng giày vò. Với tâm trạng đó, Chí Cang thấy thù Cao Hàn tận xương, không dành được cho Hàn một chút thông cảm nào.

Tối hôm ấy, Cao Hàn bước vào phòng giữ Chí Cang.

- Xin lỗi. Cao Hàn ngồi đối diện với Chí Cang qua chiếc bàn nhỏ. Trên bàn là ấm trà – Làm phiền anh hai ngày qua. Ngày mai anh có quyền rời khỏi đây, về chuyện đó tôi đã thỏa thuận với mẹ anh.

Chí Cang ngờ ngàng nhìn Cao Hàn.

- Anh đã bắt mẹ tôi phải đánh đổi cái gì?

- Tôi hy vọng anh đồng ý, Cao Hàn chậm rãi nói – Tôi đã đánh đổi anh với Tuyết Hà và bé Hạt Mưa.

- Và mẹ tôi đã đồng ý? Chí Cang đứng bật dậy – Mẹ tôi đồng ý rồi chứ? Hừ, thế tôi cho anh biết, Chí Cang chỉ thẳng vào mặt Cao Hàn nói, hiện nay anh ta như mãnh hổ sa cơ để chồn cáo làm nhục – Mi cứ giết ta đi, giết đi, nếu không... Sau này mà ta được sống, thì mi sẽ biết. Chân trời góc bể nào ta cũng tìm đến nơi cả. Mi đừng hòng thoát, ta không buông tha cho chúng bây đâu.

Cao Hàn bình thản chỉ chiếc ghế:

- Thì ngồi xuống đi, anh chớ nên xúc động như vậy. Anh nên nghe tôi nói nào.

- Tao không muốn nghe gì cả! Khỏi nói gì hết. Tao cũng không ngồi đâu.

- Tôi cho anh biết là tôi cũng không đạt được mục đích. Cao Hàn chậm rãi nói – Mẹ của anh chỉ đồng ý thả Hạt Mưa mà không chịu đánh đổi Tuyết Hà. Ngay chính Tuyết Hà cũng thế. Nàng đã cương quyết ở lại, nàng chỉ đồng ý để Hạt Mưa theo tôi. Còn nàng ở lại. Tuyết Hà nói nàng làm như vậy là để giữ đúng lời hứa với anh.

Chí Cang ngạc nhiên. Anh ta ngồi lại xuống ghế, nhìn Cao Hàn.

- Sao? Tuyết Hà nói như vậy à?

- Vâng. Tuyết Hà đã nói như vậy. Cao Hàn chăm chú nhìn Chí Cang nói – Ý của cô ấy rất giống ý anh. Tuyết Hà bảo, anh yêu cô ấy cuồng nhiệt như vậy, nếu bây giờ mà Hà đi theo chúng tôi thì... Chắc chắn là anh sẽ không buông tha. Và chúng tôi sẽ vĩnh viễn không có một ngày yên ổn. Tôi nghĩ, Tuyết Hà hiểu rõ anh. Vì vậy cô ấy mới tự nguyện ở lại, tự nguyện làm một con tin, một người tù của anh, để đánh đổi lại sự bình an cho Vương Gia, tôi và bé Hạt Mưa. Hai ngày qua chúng tôi giữ anh lại ở đây là cả một chuyện bắt buộc. Anh chỉ bị giữ có hai hôm mà đã nổi nóng, la hét, đập

phá. Vậy mà, Tuyết Hà... lại cam chịu làm người tù suốt đời của anh.

Chí Cang quay qua, nhìn Cao Hàn một cách thù nghịch.

- Anh nói những điều đó cho tôi nghe làm gì? Anh muốn tôi phải cúi lòng, buông tha cho Tuyết Hà ư? Để cô ấy nhờn nhờ với anh? Hừ, đừng hòng! Anh là một thằng khốn nạn. Anh đã phá hoại hạnh phúc gia đình tôi, bắt cóc vợ tôi, làm nhục tôi, chưa hết anh còn bày kế dẫn dụ tôi đến đây, bằng thủ đoạn đê hèn để bắt nốt tôi. Anh đã gây biết bao hận thù thế mà bây giờ lại còn muốn tôi tha thứ cho hai người. Ha... Ha... buồn thật. Chí Cang cười lớn – Anh muốn biết tại sao Hà không muốn đi theo anh? Tại sao để tôi cho anh biết sự thật nhé! Đó là... Dù gì cô ấy cũng là vợ tôi hơn tám năm qua. Tám năm chung sống với tình với nghĩa. Tình cảm mặn nồng theo năm tháng... Còn anh? Chẳng qua như một chiếc bóng, thoáng hiện qua mảnh đời... Chỉ có tôi mới thật sự là tồn tại. Tôi là một “người chồng”. Khi phải lựa chọn đương nhiên Tuyết Hà phải suy nghĩ. Và đương nhiên Hà chọn tôi, chọn tôi thôi, anh hiểu không? Ha! Ha!

Cao Hàn tái mặt, nhìn Chí Cang thật lâu mới nói:

- Anh tin như vậy? Có thể là anh đúng. Sự lựa chọn của Tuyết Hà có cái lý của cô ấy. Hạnh phúc vĩnh cửu bao giờ cũng hơn, nhưng... nếu vậy... thì anh phải thấy trách nhiệm của mình. Tuyết Hà phải có hạnh phúc. Còn tôi, tôi sẵn sàng mang bé Hạt Mưa đi xa nhưng... anh có chắc anh nghĩ đúng không? Hay Tuyết Hà chọn ở lại vì tôi?

Đến phiên Chí Cang ngắt ra.

- Hừ! Chí Cang bực mình gắt – Chuyện đó không dính líu gì anh cả. Tuyết Hà dù gì cũng là vợ tôi. Vui hay buồn, hạnh phúc hay không đều là chuyện chúng tôi. Tôi không muốn ngồi đây nghe anh nói chuyện đó.

- Tôi thì khác, Cao Hàn nhẫn nại nói – Chuyện Tuyết Hà là vợ của ai, tôi thấy không cần thảo luận. Cái trước mắt là... Cả hai ta... Ai cũng đều yêu Tuyết Hà.

Chí Cang cười lớn.

- Nhưng Tuyết Hà đã chọn tôi rồi!

- Chuyện đó cần phải hỏi lại... Anh nghĩ kỹ xem. Cao Hàn nói – Bắt đầu từ đêm tân hôn của hai người đến khi Tuyết Hà cắt đứt ngón tay, rồi bé Hạt

Mưa xuất hiện... Chuyền xảy ra như vậy đó... Mà anh vẫn thuyết phục được chính mình là Tuyết Hà chỉ nghĩ đến mình thôi à? Vậy thì thôi. Còn anh thấy Tuyết Hà sống bên anh chỉ như một bi kịch thì tốt hơn, anh nên rộng lượng một chút. Hãy buông tha cho nàng!

- Hừ! Anh quay lại chủ đề cũ rồi. Chí Cang hét lớn – Không được... Tôi không phải là kẻ mộng du. Tôi không mơ mộng! Dù trong tim cô ấy có hay không có tôi, tôi cũng không buông tha cô ấy. Anh có nghe tôi nói không? Đủ rồi! Đừng có mơ mộng nữa. Tuyết Hà là của tôi.

Cao Hàn đứng dậy:

- Có nghĩa là anh vẫn muốn có một người vợ đau khổ? Anh hẳn là thích thú trước cái đau đớn, khổ đau của Tuyết Hà?... Từ đây về sau ít ra cũng còn trên mười năm. Anh vẫn có thể bình thản bên cạnh một người đàn bà chỉ có cái xác?

- Tôi không cần cái lý sự của anh... Tất cả những gì anh nói chỉ là giả thuyết... Chí Cang gầm lên – Tôi không cần biết gì cả.

Tuyết Hà đã chọn tôi, có nghĩa là tôi chiến thắng. Anh có nói thế nào, tôi cũng không xiêu lòng, không bỏ rơi Tuyết Hà đâu. Ít ra từ đây về sau Tuyết Hà cũng là của tôi, vui buồn gì cũng là của tôi.

Cao Hàn bàng hoàng nhìn Chí Cang.

Chàng biết có nói thêm thế nào cũng vô ích. Chàng lặng lẽ quay đi.

Chí Cang nhìn theo. Cái dáng xiêu vẹo của Cao Hàn cho thấy Hàn hẳn đang đau khổ. Cang ngẩn ra. Lần đầu tiên Cang thấy Hàn yếu đuối như vậy. Rõ ràng Cao Hàn đáng thương hơn Cang nghĩ.

Ngay từ sáng sớm, Tuyết Hà đã lấy chiếc áo mới ra mặc cho Hạt Mưa. Chiếc áo màu đỏ bằng lụa mềm. Cổ áo, lai áo... đều được thêu hoa tỉ mỉ.

Đời của Hạt Mưa, từ ngày theo chân nội lang bạt giang hồ, nó đã từng làm đủ thứ nghề: đẩy xe, giặt áo mướn, ở đợ, đuổi gà, chăn vịt. Mọi nỗi khổ đều đã nếm qua... để rồi cuối cùng đến nhà họ La này làm tiểu a hoàn. Vẫn là thân phận tôi tớ. Nên suốt từ lúc biết chuyện đến nay vẫn áo thô quần thô chớ nào có lụa là để mặc? Bây giờ có bộ áo lụa mới, váy dài tận gót chân, nó chợt thấy mình sang trọng một cách lúng túng. Nó đứng trước kính

ngắm mà không dám thở mạnh. Nó sợ thở mạnh một chút là bộ áo đẹp sẽ biến đi như cơn mơ.

- Đến đây xem. Tuyết Hà nhìn còn với ánh mắt thương cảm – Con đã có áo quần mới rồi, con phải chải tóc đẹp nữa chứ!

Tuyết Hà cởi bung cái bím tóc của Hạt Mưa ra, dùng lược chải nhẹ rồi búi làm hai búi bên tai, thêm hai cây trâm cài đầu. Sửa soạn tươm tất, Hạt Mưa đẹp không khác một Quận chúa nhỏ.

Phi Thúy đứng gần đấy rưng rưng nước mắt nói:

- Hạt Mưa! Đẹp quá! Nhưng mà Hạt Mưa nên nhớ là... mẹ của Mưa thương Mưa nhiều lắm đấy nhé!

Hạt Mưa ngược lên nhìn Tuyết Hà, nó không hiểu Phi Thúy nói thế là thế nào?

- Mẹ ơi. Hôm nay con sẽ đi với cha. Hẳn có mẹ cùng đi nữa phải không?

- Không con ạ. Tối qua mẹ đã nói với con rồi... Con cứ đi theo cha, còn mẹ... Mẹ phải ở lại đây làm dâu nhà họ La con ạ.

Bé Hạt Mưa ngơ ngác, nó không biết tại sao mẹ của nó lại không cùng đi với cha. Làm dâu nhà họ La có gì vui thế? Nhưng nó chưa kịp hỏi thêm thì La lão thái thái đã xuất hiện ở cửa phòng với thái độ nghiêm nghị.

- Bé Hạt Mưa đã chuẩn bị mọi thứ xong chưa. Bà sẽ đưa con đến Hàn Ngọc Lâu!

Tuyết Hà cảm thấy lòng như nao nao, nàng sụp người xuống.

- Lão thái thái! Tuyết Hà van xin – Xin thái thái cho phép con cùng đến đấy. Bởi vì từ đây về sau, con sẽ không bao giờ trông thấy Hạt Mưa nữa. Thái thái hãy thương tình cho con được đưa nó đi một quãng đường... Được chứ? Được chứ?

Lão thái thái nhìn Tuyết Hà, rồi nhìn Hạt Mưa, bà chột thờ dài.

- Thôi đi nào.

Cửa Hàn Ngọc Lâu mở rộng.

Vương Gia, Phước Tấn và Cao Hàn đều có mặt trong đấy.

La lão thái thái, Tuyết Hà và bé Hạt Mưa chậm rãi bước vào.

La lão thái thái lạnh lùng hỏi:

- Còn Chí Cang đâu rồi?

Cao Hàn nhìn về phía Tuyết Hà, nói:

- Cậu Đức đã đi mời ra.

Bề ngoài thì Hàn Ngọc Lâu có vẻ rất yên tĩnh. Đám tùy tùng lộ diện của La lão thái thái và Vương Gia đều bình thản. Nhưng thật ra ngay từ sáng sớm, mọi người hai phía đều bận rộn. Toàn bộ thị vệ và quân lính bên cánh La gia đã được huy động. Họ mai phục bốn bên. Bên trong gian đại sảnh này, mọi thứ có vẻ trống trải. Nhưng không khí thì lại căng như giông bão sắp xảy ra.

Rồi cửa sau tòa đại sảnh mở. A Đức và Chí Cang bước ra.

- Chí Cang, La lão thái thái xúc động gọi – Con khỏe chứ? Không sao cả chứ? Con có bị thương tật chỗ nào không?

- Con khỏe, mẹ hãy yên tâm.

Chí Cang trả lời ngắn gọn, chàng đã nhìn thấy Tuyết Hà.

Chàng bước đến hỏi lớn:

- Em đến đây làm gì?

Chí Cang quay sang La lão thái thái:

- Mẹ! Có phải mẹ đã đồng ý mang Tuyết Hà và bé Hạt Mưa ra đổi con không?

La lão thái thái thở dài:

- Không hẳn như vậy. Lòng con thế nào, không lẽ mẹ không biết? Tuyết Hà đến đây chẳng qua để đưa bé Hạt Mưa đi một đoạn đường, sau đấy sẽ cùng chúng ta về nhà.

Và để cho Chí Cang đỡ lo, La lão thái thái quay sang Tuyết Hà nói:

- Thôi được rồi, bây giờ con giao cho họ rồi mình về.

Tuyết Hà lòng đau như cắt, nàng quỳ xuống ôm chặt lấy bé Hạt Mưa rồi giục:

- Thôi đi đi, con hãy về với cha con đi!

Bé Hạt Mưa xông về phía Cao Hàn.

- Cha!

La lão thái thái nắm tay Chí Cang.

- Vậy là xong. Bây giờ chúng ta về.

Chí Cang quay sang Tuyết Hà.

- Đi em! Tuyết Hà vẫn bất động mở trừng đôi mắt nhìn bé Hạt Mưa, rồi nhìn Cao Hàn, Vương Gia và Phước Tấn, mắt nàng như mở hãn, nàng ghen lời:

- Cha mẹ ơi! Cha mẹ hãy thay con gái giải thích cho Hạt Mưa biết. Cháu nó còn nhỏ quá, nó chưa hiểu được đâu...

Và quay sang Cao Hàn, Tuyết Hà nói:

- Anh Mông, anh hãy vì em mà thương con, hãy chăm sóc nó, và cho nó một mái ấm hạnh phúc...

Bé Hạt Mưa sợ hãi. Sao mẹ lại nói như vậy? Đột nhiên nó vùng ra khỏi tay của Cao Hàn và chạy bay đến với Tuyết Hà.

- Mẹ ơi! Mẹ! Nó nói với nước mắt – Mẹ là mẹ của con tại sao còn phải đi làm dâu nhà họ La? Mẹ, con van mẹ, mẹ đừng bỏ con – Mẹ có biết là con cần mẹ vô cùng. Ngay từ lúc bé xíu con đã không có mẹ, bây giờ vừa biết được mẹ thì mẹ lại xa con sao?

Rồi nó quay sang nắm lấy Cao Hàn.

- Cha ơi! Cha! Cha đừng cho mẹ đi, cha bảo mẹ ở chung với mình đi.

Rồi nó lại bỏ chạy sang Tuyết Hà, nó hỗn hển thở với nước mắt.

- Mẹ! Mẹ là mẹ của con mà, sao mẹ lại dối con? Mẹ không thương con sao? Lúc nhỏ mẹ đã bỏ con, bây giờ mẹ không thương con nữa...

Tuyết Hà chỉ biết nhắm mắt, mặc cho những dòng lệ chảy dài.

Chí Cang nắm lấy tay Tuyết Hà nói như hét:

- Mấy người còn bày trò gì nữa đây? Tuyết Hà, em phải đi ngay với tôi, nếu còn do dự tôi sẽ không lịch sự nữa đâu.

Bà Phước Tấn bước tới, bà cũng khóc.

- Chí Cang. Con cũng biết rằng tình mẫu tử là thứ tình thiêng liêng cao cả. Chúng nó đang tan nát ruột gan. Con đã từng có con, hãn con thông cảm điều này...

Vương Gia tiếp lời, giọng ông đầy cảm xúc.

- Chí Cang, con thấy đó, trước kia cha đã gây ra hết sai lầm này đến sai lầm khác. Cha thành thật xin lỗi nhà họ La của con. Bây giờ cha thấy tốt nhất con nên để cho vợ chồng nó sum họp đi.

Chí Cang tái mặt. Chàng đưa mắt nhìn khắp phòng. Những người có mặt ở đây – người nào cũng giàn giụa nước mắt, họ đang hướng về phía chàng. Chí Cang quay sang chụp lấy tay Tuyết Hà.

- Tuyết Hà, đây là ý của em ư? Thế những lời hứa trước kia của em chỉ đều là giả dối? Em gạt anh, em làm anh đau khổ, em muốn vậy? Nếu đó là sự thật, thì em cứ đi theo họ đi anh sẽ không ngăn cản. Nhưng mà không lẽ trong trái tim của em lại không có một vương mắc, một suy nghĩ gì về anh cả sao? Hờ em?

Cao Hàn chen vào.

- Tuyết Hà, em nói đi. Em đừng sợ gì cả. Hẳn không làm gì được em đâu. Đây là phút lựa chọn. Theo anh, hoặc là ở lại nhà họ La. Em cứ nói đi. Không phải sợ gì cả.

Bé Hạt Mưa vừa khóc, vừa kéo tay Tuyết Hà về phía Cao Hàn.

- Mẹ ơi! Mẹ, con yêu mẹ, con cần mẹ. Mẹ hãy đi với con.

Vương Gia cũng không dẫn được nói:

- Tuyết Hà, con cứ nói đi. Cha mẹ chấp nhận tất cả. Có thể nào cha mẹ cũng chấp nhận, đừng lo cho cha mẹ!

Bà Phước Tấn vừa gạt nước mắt vừa nói.

- Đúng đấy con, không cần phải lo cho cha mẹ, có chết cũng không sao. Dù gì cha mẹ cũng đã già.

Bé Hạt Mưa đến trước mặt Chí Cang, nó quỳ xuống dập đầu nói:

- Con lạy thiếu gia. Con xin thiếu gia hãy trả mẹ lại cho con. Thiếu gia có nhiều vợ, dì hai cũng có thể thay thế cho mẹ con được mà.

La lão thái thái tái mặt.

- Hay đấy! Chúng bây lại lập kế phải không? Mấy người tưởng ở đây chỉ có người của mấy người thôi à?

Và bà quay ra ngoài cửa, gọi to:

- Lão Văn đâu? Lão Văn!

- Khoan đã. Khoan đã! Tuyết Hà như không còn chịu đựng nổi áp lực, hai tay ôm lấy đầu, nàng rên rỉ - Xin quý vị đừng vì tôi mà động đến gờm giáo nữa. Cũng đừng bắt tôi phải chọn. Bây giờ tôi biết rất rõ: Tôi là căn nguyên của mọi khổ đau, tôi mang đến cho mọi người hết tai họa này đến

tai họa khác, kể cả con gái tôi cũng phải chịu. Vậy thì tại sao không loại bỏ cái mầm mống đó. Phải chặt đứt mọi nguyên nhân của đau khổ...

Nói xong, Hà móc trong người ra cây mã tấu, và trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì Hà đã đâm thẳng cây dao vào ngực của mình.

- Quận chúa! Đừng!

A Đức từ ngoài phóng nhanh vào định giựt lấy cây mã tấu, nhưng không kịp.

- Trời ơi! Tuyệt Hà!

Cao Hàn hét lên, xông đến nhưng chỉ kịp đỡ lấy tấm thân của Hà đang đổ xuống. Cây mã tấu còn nằm trên ngực, máu đang tràn ướt cả ngực áo nàng.

- Trời ơi! Trời! Cao Hàn đau khổ hét – Tuyệt Hà sao em lại làm như vậy? Trời ơi! Trời ơi! Ai cứu tôi với?...

Cao Hàn đưa tay định rút thanh mã tấu trong lồng ngực của Tuyệt Hà ra nhưng lại không dám. Chí Cang thì đứng đực như trời trồng, diễn biến xảy ra ngoài sức tưởng tượng. Tuyệt Hà đã giấu sẵn thanh mã tấu trong người từ lúc nào, đó là thanh đao gia truyền rất sắc, cũng là thanh đao mà ngày xưa Tuyệt Hà đã dùng để chặt đứt lóng tay. Tuyệt Hà mang dao trong người chứng tỏ nàng đã tiên liệu mọi tình huống. Nàng đã nghĩ đến cái chết. Chí Cang mở trừng đôi mắt, nhìn những dòng máu đang làm ướt đẫm lồng ngực Hà. Chàng chợt nhớ đến lần Hà đã chặt đứt ngón tay. Ôi, trên đời sao lại có người con gái rắn rỏi thế?

- Mẹ ơi! Mẹ!

Bé Hạt Mưa vừa khóc vừa lăn dưới đất. Bà Phước Tấn vội ôm lấy cháu, bà cũng không ngăn được tiếng khóc.

- Tuyệt Hà con! Con của mẹ!

Bỗng chốc những tiếng gọi: Tuyệt Hà! Mẹ! Quận chúa! Làm tòa nhà như muốn vỡ ra. Trong cái khung cảnh hỗn độn đó, Tuyệt Hà mở to mắt, hết nhìn Cao Hàn rồi nhìn Chí Cang, nàng cố nói:

- Phút cuối cùng, tôi xin hai người hãy cho tất cả thù hận tan biến như cuộc đời tôi.

Rồi nàng quay sang tìm bé Hạt Mưa, hình như có nụ cười nhợt nhạt trên môi người mẹ:

- Hạt Mưa này! Trước kia nội đã nói với con là mẹ đã chết, điều đó đúng thôi. Con thấy đấy? Mẹ con sau tám năm tham sống sợ chết, bây giờ cũng đi gặp nội đây. Con đừng có bịn rịn gì cả. Hãy cố sống một cách hạnh phúc với cha con.

Rồi Tuyết Hà nhắm mắt lại, đầu ngả lên vai Cao Hàn.

Bé Hạt Mưa sợ hãi hét:

- Mẹ ơi! Mẹ! Mẹ đừng! Mẹ đừng bỏ con đi.

La lão thái thái mở to mắt, không tin điều đang xảy ra trước mặt. Nhưng rồi bà cũng hiểu, bà gọi ra ngoài:

- Lão Văn! Lão Văn, cho mời thầy thuốc đến ngay.

Chí Cang cũng vội chạy nhanh ra ngoài.

- Tôi phải đi tìm Ngô tướng quân ngay. Ông ấy có Mẫn đại phu là một thầy thuốc giỏi có thể cứu được Tuyết Hà.

Và chàng không quên quay đầu lại dặn dò Cao Hàn.

- Hãy ôm thật chặt cô ấy. Gắng giữ đừng để máu ra nữa. Tuyết Hà không được chết.

Vương Gia thì giàn giụa nước mắt, ông tựa người vào ghế lâm bẫm:

- Con ơi! Chính cha đã giết con! Chính cha đấy.

Phi Thúy cũng khóc ngất.

- Quận chúa ơi! Nếu Quận chúa chết đi tôi không còn tin rằng cõi đời này còn có chân lý, công bằng, thần thánh và tình yêu nữa...

Tuyết Hà nằm đấy mê man, nàng có cảm giác như mình đang bay giữa sương mù, nhẹ bồng, dật dờ theo gió. Trong đầu hoàn toàn trống rỗng không một cảm xúc, không một suy nghĩ, phiêu diêu như một đám mây. Nhưng rồi cái cảm giác đó chợt nhiên lại biến mất. Tuyết Hà thấy mình rơi thẳng xuống và vỡ nát, nàng sợ hãi hét:

- Ối!

Tuyết Hà tưởng mình hét to lắm, nhưng thật ra chỉ là tiếng thì thào. Có điều Tuyết Hà đã tỉnh, nàng thấy như ngạt thở. Cố mở mắt nhưng đôi mi lại nặng như chì.

Tuyết Hà nghe có tiếng reo mừng bên tai.

- Ô! Tỉnh rồi!

- Tỉnh rồi!

Tiếp đến là những tiếng ồn ào! Gì thế? Mọi người đang ở bên ta ư? Tại sao vậy? Tuyết Hà cố nhớ ra rồi. Người đầu tiên nàng nhìn thấy là bé Hạt Mưa. Con bé với đôi mắt đỏ hoe, nó đang dang tay ra định ôm lấy nàng nhưng lại không dám vì máu loang đỏ cả áo nàng.

- Mẹ ơi! Mẹ đã tỉnh rồi. Mẹ đừng có ngủ nữa nhé. Mẹ làm con sợ quá! Con sợ mẹ giống như nội, ngủ mãi không thức dậy. Bây giờ có con ở đây. Có cha ở đây. Có ông bà ngoại ở đây, mẹ đừng có đi tìm nội nữa... Ai cũng yêu mẹ hết. Mẹ đừng chết nha mẹ. Con van mẹ...

Ồ, bé Hạt Mưa! Hạt Mưa! Hạt Mưa! Con gái yêu của mẹ, con gái đáng thương của mẹ. Mẹ đâu nỡ bỏ con, Tuyết Hà nghĩ, nàng đưa tay ra định lau nước mắt cho con gái. Nhưng mà không hiểu sao, cánh tay như hoàn toàn mất sức. Tuyết Hà chợt hiểu ra, nàng đang nằm trong một gian phòng của Hàn Ngọc Lôu. Nàng đang chết từ từ.

Hình ảnh thứ hai lọt vào mắt Tuyết Hà là Cao Hàn. Không! Không phải Cao Hàn mà là A Mông, người đã từng cùng nàng bá trời đất trong ngôi Ngọa Phật Tự.

Chàng có vẻ xanh xao buồn bã quá! Đúng rồi, người đàn ông này đã bị nàng hại cả đời, bị đày đến xứ Tân Cương xa xôi làm chuyện khổ sai, phải sống phiêu bạt, xa vợ, xa con. Mất cả mẹ, lụy cả một đời tình...

Và rồi ánh mắt Tuyết Hà lại đọng trên gương mặt của Chí Cang. Anh ấy cũng có ở đây. Vâng, người đàn ông này cũng đã khổ vì Hà. Có một hôn nhân bất hạnh, chịu đựng nhục nhã, từ một người vô tư lự lại rơi tuột hẳn xuống giếng đau thương. Chính ta! Ta đã hại... hại biết bao người, cả cha mẹ, trăm tuổi vẫn khổ.

Còn Lão thái thái nữa, người cũng đang khóc. Tuyết Hà bàng hoàng. Lão thái thái, con xin lỗi, con bậy quá! Con đã làm cho cả một gia viên yên tĩnh của thái thái rối tung. Nhưng mà... mọi chuyện rồi sẽ kết thúc. Sắp kết thúc rồi, Lão thái thái hãy yên tâm. Tuyết Hà đưa mắt nhìn xa hơn. Phi Thúy và A Đức đang đứng yên lặng, nhưng mặt họ cũng giàn giụa nước mắt. Cả nhà đang xúc động vì nàng.

Cao Hàn bước đến gần hơn cúi xuống nắm lấy tay Tuyết Hà.

- Tuyết Hà em. Nếu em còn nghe được lời anh nói, em hãy cố tỉnh táo, đừng để cho ý thức biến mất. Mọi người ở đây đều lo lắng cho mời thầy thuốc giỏi nhất, hay nhất đến đây. Và thầy thuốc đã nói...

- Thầy thuốc đã nói là em sẽ chết. Chí Cang đột nhiên chen vào, mắt chàng đầy tia máu đỏ. Cang đứng bên cạnh Cao Hàn. Chàng cũng có vẻ xanh xao. Hai người đàn ông thù nghịch lần đầu tiên lại đứng bên nhau với cùng một mục đích – Tuyết Hà, anh nói cho em biết Mẫn Đại phu là thầy thuốc nổi tiếng nhất về chữa chạy vết thương. Chính ông ấy đã rút thanh mã tấu trong lồng ngực của em ra, cũng chính ông ấy đã may vết thương em lại. Nhưng mà ông ta cũng nói, sự sống của em như chiếc đèn tàn, càng lúc càng leo lét hơn, mặc dù ông ta đã cố hết sức. Vì vậy bây giờ anh hoàn toàn bất lực. Chỉ biết trông chờ vào Trời Phật, hoặc chính bản thân của em. Em phải sống! Em đừng chết! Sống dù gì cũng còn suy tính được. Còn chết đi là không còn gì cả. Hãy sống êm ả, sống để đoàn tụ với người mình thương.

Đây là lời của Chí Cang đấy ư?

Tuyết Hà nhếch môi, định nở nụ cười khích lệ. Anh Chí Cang, anh đã buông tha em rồi ư? Anh đã đồng ý...

Cao Hàn chột nói lớn:

- Mọi người hãy yên lặng, hình như Tuyết Hà định nói gì kia.

Cuối cùng Tuyết Hà cũng mở được lời dù lời nàng rất nhỏ.

- Anh Chí Cang, em xin cảm ơn anh. Trong giờ phút cuối cùng này dù gì cũng đã được anh hứa... Một nụ cười khô héo điểm trên môi Tuyết Hà – Em xúc động vô cùng vì A Mông là người hữu tình còn Chí Cang lại đầy nghĩa khí.

Chí Cang nghe Hà nói không cầm được nước mắt.

- Tuyết Hà, em đã nâng anh lên cao quá, anh không xứng đáng với danh xưng đó đâu, anh đã bức em phải tự vẫn, anh là một người đàn ông tồi. Cang đưa tay lên ôm lấy đầu, nói như hét – Tại sao phải bức bách Hà đến chỗ chết ta mới tỉnh ngộ được? Tuyết Hà, anh biết là em không hề là của anh. Trong tận cùng trái tim của em, chỉ có một người duy nhất. Bây giờ anh hiểu thì đã muộn.

La lão thái thái vừa lau nước mắt vừa nói:

- Chưa muộn! Chưa muộn đâu! Tuyết Hà, con nên vì sự ăn năn và lòng mong mỏi của mọi người mà cố sống.

- Đúng thế! Vương Gia tiếp lời La lão thái thái – Con của cha, con phải sống bằng không lỗi lầm mà cha gây nên sẽ không làm sao chuộc lại được.

Bà Phước Tấn ôm bé Hạt Mưa trong lòng:

- Tuyết Hà con có nghe thấy là ở đây ai cũng muốn con sống cả không?

Tuyết Hà cảm động lắm! Vâng, phải sống chứ. Không thể chết được. Phải sống để đoàn tụ với Hạt Mưa, với A Mông, với cha mẹ... Quãng đời cũ bị đánh mất cần phải được đền bù. Phải sống, phải sống... Hà nghĩ và những ý nghĩ đó như những tiếng sóng dồn dập, làm Tuyết Hà chao đảo. Phải sống! Phải sống!

Tuyết Hà thấy mình như bay bổng vào đám sương. Người trở nên nhẹ nhàng quá!

Nàng khẽ nói:

- Anh Mông! Anh Mông!

- Anh đang ở đây, anh đang ở đây này!

- Anh hãy nắm chặt lấy tay em.

Hà giục... Cao Hàn vội vã nắm lấy tay trái của Tuyết Hà.

Hà lại gọi:

- Bé Hạt Mưa đâu rồi?

Bé Hạt Mưa chạy đến.

- Mẹ ơi! Mẹ! Con đây mẹ!

Tuyết Hà thì thào.

- Con... Hãy nắm lấy tay mẹ.

Bé Hạt Mưa vội nắm lấy tay mặt của Tuyết Hà.

- Cả nhà tôi đây rồi! Tuyết Hà kêu lên trong lòng, cố gắng giữ cho cái ý thức còn lại không bay mất. A Mông và Hạt Mưa hãy nắm chặt lấy em. Hãy cố giữ cái tình yêu này, cái tình yêu mà qua bao gian khổ, mới đánh đổi được. Ta hạnh phúc quá! Bây giờ ta có đủ tất cả. Trong giây phút đó, Tuyết Hà thấy hạnh phúc tràn ngập đầy. Sự sống bây giờ thật là quan trọng, bởi vì Tuyết Hà đã có đủ mọi thứ. Con người sống mục đích cũng chỉ để

tìm được cái chân lý này thôi: Yêu và được yêu là toàn bộ hạnh phúc của cuộc đời. Và Tuyết Hà mỉm cười. Bàn tay của A Mông và của bé Hạt Mưa vẫn nắm yên trong tay. Hà đã có tất cả những gì lâu nay nàng muốn có.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: hatdau , nva_85, HoangachDuong, Dangnguyen.tran, Only _
want _ love

Nguồn: Ct.Ly/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 15 tháng 4 năm 2010